

Yêm Nguyệt

Contents

Yêm Nguyệt	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	14
4. Chương 4	20
5. Chương 5	23
6. Chương 6	24
7. Chương 7	28
8. Chương 8	30
9. Chương 9	31
10. Chương 10	33
11. Chương 11	36
12. Chương 12	38
13. Chương 13	41
14. Chương 14	42
15. Chương 15	44
16. Chương 16: Phiên Ngoại	47

Yêm Nguyệt

Giới thiệu

Editor : Mỹ Ngân
Thể loại : Cổ trang, 1x1, giang hồ, HENhân vật: Tà mị lãnh khốc công x Tuyệt mỹ vạn nhân mê thụ T

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yem-nguyet>

1. Chương 1

Sương sớm nhàn nhạt bao quanh trang viện nguy nga sừng sững, như mây trong nước, như một tầng lụa mỏng manh.

Sương tan, ánh mặt trời vàng rực lập tức toả xuống mặt đất, chiếu lên những đoá hoa như ngọc, toả mùi hương thơm ngát, đúng là cảnh xuân rực rỡ. Lúc này võ trường của Đỗ gia bảo lại loé lên ánh kiếm sáng quắc, quyền chưởng giao nhau sinh ra những tia gió xoàn xoạt.

Ta lặng lẽ đứng dưới tàng cây bên cạnh võ trường, lộ ra ánh mắt hâm mộ và buồn bã nhìn mọi người luyện tập.

Người của Đỗ gia bảo nổi danh võ lâm, lẽ ra từ nhỏ phải là kì tài luyện võ, không có kĩ năng gì là không biết, nội lực cuộn cuộn, chiêu thức sắc bén... Ai cũng thế, ngoại trừ ta.

Cũng tập võ từ nhỏ, nhưng nội lực của ta không thâm hậu như đại ca, kiếm thuật không bén nhọn như nhị ca, ám khí không tài giỏi như tam ca, khinh công không thượng đẳng như tứ ca, thậm chí lực đệ nhỏ hơn ta vài tuổi nhưng võ công cũng tốt hơn ta rất nhiều.

Trên giang hồ thỉnh thoảng nghe thấy người ta tán thưởng người của Đỗ gia bảo hành hiệp trượng nghĩa, anh dũng khi gặp chuyện bất bình, được nhiều người hâm mộ. Thế nhưng người ta đã quên mất Ngũ thiếu gia của Đỗ gia, thậm chí còn có người cho rằng Đỗ gia chỉ sinh ra năm người con trai đầy triển vọng.

Rốt cuộc, sau khi tiểu muội được khen tặng là Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, tên của ta triệt để bị quên đi.

Ta không quan tâm chuyện này cho lắm, trên đời có người giỏi võ thì cũng sẽ có người dở võ, mà ta chỉ thuộc dạng bình thường. Nếu thật sự có gì đó phải phàn nàn, thì chỉ là xấu hổ với sự kì vọng của cha mẹ mà thôi.

Ta từng tự trách quỳ xuống trước mặt cha mẹ, sợ rằng một người không giỏi võ như ta sẽ tổn hại đến danh tiếng của Đỗ gia. Thế nhưng phụ thân vuốt ve tóc ta mà an ủi. “Yểm Nguyệt cũng khiến trong nhà có hơi hướm của người đọc sách mà”

Từ đó ta không tiếp tục cưỡng cầu ở sân luyện võ nữa.

Mỗi người có số phận của riêng mình.

Hôm đó ta và mấy huynh đệ ra ngọn núi ở ngoại thành chơi, vốn là non xanh nước biếc, hoà thuận vui vẻ, nhưng đông tố nổi lên khiến mọi người xung quanh đua nhau tìm chỗ trú, khiến ta thất lạc với những người khác.

Ta men theo con đường nhỏ không quen thuộc lắm, may mắn tìm được một căn nhà bỏ hoang.

Giọt mưa nhỏ như hạt đậu ào ào rơi xuống, ta vội bước vào nhà, gạt những sợi tóc ướt dính vào gò má ra, vô tình phát hiện trong phòng có dấu chân.

Một nam tử áo đen lười biếng gác chân ngồi bên tường, mái tóc đen như mực ẩm nước, trước mặt là một đồng lửa cháy sạch, xua tan một phần khí lạnh trong phòng. Thế nhưng toàn thân đều là nước mưa khiến ta hơi rùng mình một cái.

Nam tử kia tuy chưa từng ngẩng đầu nhìn ta một cái, nhưng khiến ta không tự chủ được để ý tới hắn.

Chắc là một người nghiêm túc, trong đầu ta hiện lên suy nghĩ này. Nhờ vào sự nổi tiếng của Đỗ gia bảo, từ nhỏ ta đã gặp rất nhiều loại người: bạn bè, kẻ thù, những kẻ nịnh hót... Trong chốn giang hồ cũng không thiếu những người trầm mặc ít nói, đối với dạng người như nam tử trước mặt, phương pháp tốt nhất chính là mặc kệ hắn, giống như hắn không thèm nhìn tới ta vậy.

Đáng tiếc, quyết định trong lòng ta lại nhanh chóng bị cái lạnh lung lạc. Những đồ vật mang theo đều do người hầu giữ, trên người ta ngay cả đá lửa cũng không có! Chán nản một lúc, vì nội lực của mình chỉ thường thường, ta đành quyết tâm lấy lòng nam tử cùng trú mưa với mình.

“Huynh đài...”. Một lúc lâu sau, biết rằng người này vĩnh viễn sẽ không để ý tới ta, ta đành tự nói tiếp, dù sao cũng đã mở lời rồi, có nghe hay không là chuyện của hắn. “Huynh đài, có thể cho ta mượn lửa...”. Những chữ còn lại toàn bộ bị ta nuốt xuống yết hầu.

Ánh mắt nam tử bất ngờ quét tới, đôi mắt tà mị khí phách như chim ưng, con ngươi đen lạnh lùng nghiêm nghị, loé sáng dưới ánh lửa khiến người ta lông tơ dựng đứng, không dám nhìn gần!

Hắn lạnh lùng nhìn ta, đôi mắt sâu thẳm không hề gợn sóng, nhưng vì vậy mới khiến ta cảm nhận được khí thế áp bức của hắn.

Ta nhút nhát lùi về sau một bước, không tự chủ nuốt một ngụm nước bọt!

Nam tử hứng thú nhếch môi, cánh môi mỏng truyền ra chất giọng trầm thấp. “Mượn? Người có trả nổi không?”

Trong nháy mắt, áp lực mạnh mẽ vô hình ép xuống ngực ta, khiến ta gần như không đứng vững. Vội tự trấn định khiến cho bản thân không thể run rẩy một cách mất mặt như vậy, bằng sự kiêu ngạo của người

Đỗ gia, một lát sau ta mới tìm về giọng nói của mình. “Bao nhiêu mà... không trả nổi?”. Ta nhớ trong người còn một ít bạc vụn.

Kể ra thì chỉ mượn một ít lửa sưởi ấm, hong khô quần áo thôi, cần gì phải trả tiền? Chỉ có thể nói rằng nam tử áo đen này là kẻ cực kì keo kiệt còn sót lại trên đời, quỹ hẹp hòi!

Thầm chửi đối phương một trận xong, không biết lấy ở đâu ra dũng khí mà ta bước tới chỗ nam tử, cởi áo ngoài ra, thoải mái giăng lên cọc gỗ bên cạnh đồng lửa, không khách khí ngồi xếp bằng xuống, nhưng vẫn theo bản năng cách xa hẳn.

Đồng lửa mang tới hơi ấm khiến thân thể đông cứng của ta ấm áp lại.

Lúc này nam tử thản nhiên đứng dậy, dưới sự nghi hoặc của ta mà đến gần, ngồi xổm xuống cạnh ta, một tay cường chế bóp lấy cằm ta, khiến ta đối diện với gương mặt anh tuấn và đôi mắt lạnh lùng của hắn. Có lẽ là sự lúng túng trong đôi mắt to tròn của ta lấy lòng hắn, trên mặt nam tử hiện ra ý cười, nghiêng người kề môi vào tai ta, nhẹ nhàng hà hơi. “Ta sẽ không khách khí”

Ta trừng mắt nhìn nam nhân trước mặt, tức giận muốn tránh ra nhưng lại bị hắn bắt lấy cổ tay đẩy qua một bên. Ta dùng hết sức chống lại nhưng vẫn quá yếu ớt so với hắn.

“Người làm gì vậy, buông ra!”. Trong lòng ta bộc phát tức giận, ra sức giãy dụa. Nam nhân này muốn làm gì?

Nam tử áo đen nhếch môi. “Nếu cần người có thể kêu lên”

Nói xong bèn bá đạo hôn lên môi ta. Ta không kịp ngậm môi, lại còn ngơ ngác hơi hé ra, đầu lưỡi nam tử không hề gặp trở ngại mà luồn vào, tùy ý đẩy lưỡi ta ra, quấn hút. Hơi thở cực nóng không ngừng đảo quanh khoang miệng, dường như ngăn không cho ta tiếp xúc với không khí. Vất vả lắm mới thoáng chốc tách ra, nhưng lại kéo theo một tia nước lấp lánh. Không khí mập mờ quanh quẩn, ta thở hổn hển, mặt đỏ lên, đầu óc hỗn loạn, chỉ có thể nghĩ rằng: Nam nhân này thế mà mới hôn ta!

Ý thức đột nhiên phục hồi, ta cắn răng chửi. “Khốn kiếp!”. Ta bắt đầu vội vã tránh né nhưng không hề có chút tác dụng.

Trong lòng sợ hãi, ta dùng hai tay cố gắng đẩy ra thân thể cường tráng của hắn nhưng không nhúc nhích mấy may. Nếu hồi có khi nào ta từng hối hận về võ công của mình thì khẳng định không có lúc nào hơn được lúc này!

Nam tử đặt ta nằm ngửa xuống đất, siết chặt lấy hai tay ta, hai chân đá lung tung cũng bị hắn nắm lấy. Nam tử lạnh lùng nhìn xuống, giọng nói có chút không vui. “Đừng gây thêm phiền phức”. Nói xong thì nghiêng người cướp lấy đôi môi ta.

Đầu tiên là nhẹ nhàng chạm môi, sau đó đầu lưỡi ấm áp dờ xuống cổ ta, bàn tay mò vào trong áo, ngả ngón chơi đùa hai khoả hồng hồng nổi lên trước ngực ta. Sự sợ hãi đột nhiên lan toả khiến ta nghẹt thở, ta tức khắc hiểu rõ ý đồ của nam tử, hoảng loạn hét to, không còn giận dữ như hồi nãy mà trong mắt ngập nước sợ hãi. Ta không nhận được cầu xin. “Buông...”

Nam tử mạnh đến đáng sợ, hoàn toàn không nghe thấy tiếng kêu thê thảm mà gặm cắn xương quai xanh của ta. Áo trong ướt đầm của ta cũng không còn có thể che thân, lộ ra bả vai và hơn nửa ngực.

Hắn cúi đầu ngậm lấy điểm mẫn cảm của ta, lưỡi uốn lượn, ngón tay chuyển động. Hai khoả hồng anh của ta lập tức dựng lên. Ta cong người, cảm giác tê dại truyền khắp toàn thân, chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng ầm ục, nước mắt lăn xuống khoé mi.

“Đừng! Đừng...”. Trong phòng tràn ngập tiếng kêu rối loạn của ta, tóc bám vào trên trán, xoã tung trên người và trên mặt đất.

Động tác của nam tử không hề bị ta ảnh hưởng, luồn tay vào quần ta, đặt lên nơi khó nói. Ta không dám tin tưởng mở trừng mắt, thậm chí còn nhìn thấy tay của hắn đang xoa nắn.

Dù không dịu dàng nhưng lần đầu trải nghiệm cũng khiến người giữ nghiêm lễ giáo như ta không nhận được thở hổn hển, lời nói đã lộn xộn, hơn nữa vì quá căng thẳng và sợ hãi mà toàn thân nóng lên. Không bao

lâu, chỗ đó không còn không chế được mà đầu hàng. Ta vô lực nằm đơ ra, hai mắt mờ sương nhìn người phía trước dùng ngón tay dính tinh dịch dò vào trong cơ thể ta.

“A”. Ta hầu như muốn nhảy lên, cố gắng né tránh, nhưng càng khiến hắn đè xuống. Ta không thể ngăn cản ngón tay hắn nhẹ nhàng di chuyển, cảm giác khó chịu pha trộn một thứ gì đó khác lạ kéo tới. Dần dần, số lượng ngón tay tăng thêm, nức nở của ta chuyển thành rên rỉ. Khi tay hắn rời khỏi, thân thể ta còn không ngừng run rẩy. Ngay sau đó, dục vọng lớn hơn so với ngón tay bắt đầu đâm vào, như lưỡi dao sắc bén cắt lấy người ta, đau đến mức rơi nước mắt.

Không biết từ lúc nào hai tay ta đã được thả ra. Ta dùng sức nắm chặt lấy vai hắn, đau đớn từ nơi thân thể kết hợp xông lên gáy, nhưng lại giống như đang ôm ấp nhau.

Cảm nhận được máu tươi chảy xuống đùi, thế nhưng ta đã đau đến mức không thể cất tiếng. Nghiêng đầu, ta mặc cho nước mắt từ gò má rơi xuống đất tạo thành một mảng nước.

Phụ thân từng nói ta là người có thể thích ứng trong mọi hoàn cảnh, lúc này nhớ tới lại có chút giễu cợt. Ngay cả sức lực kêu lên mà ta cũng không có, thế nhưng vẫn có thể miên man suy nghĩ.

Ta cảm giác nam nhân trên người đã chậm lại động tác, thông thả di chuyển hông, nặng nề thở dốc và va chạm, càng đâm mạnh vào. Thân dưới của ta đau đớn kịch liệt, ta nhìn cơ bắp ưu nhã của hắn co lại, trên gương mặt không có quá nhiều dấu vết tình dục nếu không phải vì một tầng mỡ hơi mỏng thì với nét mặt lạnh nhạt đó không ai nghĩ rằng hắn đang xâm phạm một nam nhân.

Không khí bốc lên mùi tình dục đậm mị, trên tường chiếu ra bóng dáng của đôi ta. Hai tay ta đang vòng qua cổ hắn, nhìn không ra là cưỡng bức hay tự nguyện, chỉ biết rằng xuân sắc vô biên.

Trong cổ họng ta phát ra tiếng rên rỉ không rõ, giống như đang cầu xin. Nước mắt chưa từng ngừng lại, một giọt rồi một giọt rơi xuống, chỉ có thể mặc cho tuyệt vọng bao trùm. Đang lúc cố gắng hồi tưởng lại những ân huệ mà hôm nay ông trời ban cho ta thì đã ngắt đứt.

Lúc ta lấy lại ý thức thì đang nằm trong một vòng tay ấm áp, bởi vì đau đớn khi chỗ đó chạm tới nước nóng mà tỉnh lại. Đau đớn thấu xương khiến cơn buồn ngủ biến mất, ta theo bản năng giãy dụa thì bị nam nhân ôm lại, hai người cùng tiến vào trong nước.

Cảm giác đau đớn trôi qua rất nhanh, đổi thành thư thái. Ta tựa vào lồng ngực màu mật ong của hắn, ngẩng đầu lên thì thấy một thùng gỗ đầy nước nóng đủ chứa mười người. Hơi nước dày đặc, hơi nóng bốc lên xung quanh khiến ta không khỏi bối rối. Tuy ta hôn mê một lúc lâu nhưng hắn tìm đâu ra một thùng tắm lớn như thế?

Ta miên man suy nghĩ, thân thể vô lực bám vào người hắn. Ngón tay thật dài của hắn chải vuốt mái tóc đen mềm của ta, mang theo dòng nước chuyển động quanh da thịt ta. Ngón tay hắn không báo trước mà nhẹ nhàng ấn xuống nơi đem qua hai người kết hợp, móc ra thứ bên trong cơ thể. Ta biết đó là gì, tâm trạng lại càng ảm ức, từng giọt nước mắt rơi xuống thùng tắm.

“Cứ thích khóc”. Hắn cười khẽ một tiếng, hơi nước lơ lửng bên trên, mái tóc đen rối tung trên vai, gương mặt tà mị và biếng nhác khó tả. Bàn tay bên hông ta nhẹ nhàng vuốt ve, đầu ta tựa lên vai hắn, cho đến khi nước trong thùng nguội đi hắn mới ôm lấy ta, kéo qua chiếc khăn trên giá gỗ bên cạnh mà nhẹ nhàng lau thân thể của ta.

Lúc này ta mới hoảng sợ vì khung cảnh sạch sẽ khác biệt với lúc trước. Căn nhà hoang đã không còn thấy bóng dáng, mặt đất dơ bẩn được trải lên lông cừu trắng muốt, vách tường nứt nẻ cũng phủ từng tầng tơ lụa. Nếu không phải trên nóc nhà vẫn còn cái lỗ thật lớn khó tu sửa thì ta còn tưởng mình đang ở cung điện. Đến lúc hoàn hồn thì hắn đã mặc áo trong vào cho ta.

“Không, không cần... ta tự làm!”. Ta quật cường kéo áo hắn, thân thể yếu ớt vô lực, vì cưỡng chế chống đỡ mà đứng cũng khó khăn.

Hắn không để ý, xoay người lấy một bộ quần áo khác. Chờ ta vất vả cài xong cái nút cuối cùng thì hắn đã ăn mặc chỉnh tề, vẫn là áo đen.

Nắm lấy tóc, ta liếc thấy dây cột tóc trong tay hắn, định không nhờ vả nhưng phát hiện hai tay không còn sức giơ lên cao, cũng không thể để tóc xoã mà đi ra ngoài, cuối cùng đành thuận theo để hắn cột tóc cho ta.

Chờ cho xong hết mọi chuyện, ta vội vã muốn rời đi, nhưng vừa bước đi đã đụng tới chỗ đau, đau đến mức chân mày ta nhíu lại.

Hắn bế ta lên, bước ra cửa, bên ngoài đã có một chiếc xe ngựa chờ sẵn, người lái xe cung kính mở cửa. Nam tử cẩn thận buông ta xuống, hắn nhìn ta thật sâu, ánh mắt đen loé lên nhưng không nói một câu.

Ta quay đầu sang hướng khác, lại nghe thấy tiếng cười trầm thấp. Sau khi đóng cửa thì xe ngựa chậm rãi khởi hành.

Ta không thèm để ý đến trang trí hoa lệ và lớp đệm dày trong buồng xe. Ta nhìn xuống chiếc áo màu trắng như mới, không khỏi âm thầm thở phào. Như vậy ít nhất cũng không phát hiện mới vừa bị...

Vừa nghĩ tới, sắc mặt ta lại tối sầm xuống. Ta tự hỏi không thẹn với trời đất, sao lại gặp tai hoạ bất ngờ? Dù nam nhân không cần trình tiết nhưng cảm giác nhục nhã cũng không thua kém nữ tử!

Ta cắn mạnh môi... thôi quên đi! Coi như chưa từng phát sinh qua!

Trở lại phủ, thủ vệ vừa vào bẩm báo thì các huynh đệ lập tức vây lấy ta.

“Ngũ ca đi đâu vậy? Chúng ta tìm người rất lâu!”

“Đúng vậy, suốt đêm không thấy, nương rất lo lắng”

“A Nguyệt, sắc mặt người kém quá, không phải bị phong hàn đấy chứ?”

Mỗi người một câu, âm ỉ như cái chợ. Thế nhưng lúc này ta rất biết ơn sự nói nhiều của bọn họ, vì như vậy ta sẽ không thể trả lời, đương nhiên cũng có thể im lặng mà chống đỡ.

Cuối cùng, khi cha mẹ và tiểu muội nghe tin vào trong sảnh thì các huynh đệ mới yên tĩnh lại, ta phải cố gắng tìm cách giải thích nơi mình đến.

“Tìm được một căn nhà hoang... sau đó vô ý ngủ quên... mới vừa tỉnh lại...”. Ta nói năng lộn xộn, thứ nhất là vì thân thể vô cùng suy yếu, mặt khác là vì nhớ tới những chuyện xảy ra mà sợ hãi.

Nói xong, trên mặt mọi người đều khó hiểu, lại không chỉ ra được chỗ nào không thích hợp...

Vẫn là tiểu muội phát hiện ra trước. “Ngũ ca, quần áo của người hình như không giống...”

Ta thầm giật mình, vội cúi đầu kiểm tra. Màu sắc, kích thước và trang trí đều giống nhau, nhưng vừa rồi vì vui mừng quần áo trên người vẫn sạch sẽ mà ta quên mất, trên đó dường như là không có vết mưa, ngay cả một hạt bụi cũng không dính! Đây không phải là quần áo lúc đầu của ta!

Nhất định là hắn thay cho ta lúc ta hôn mê. Nhớ tới căn nhà hoang đột nhiên trở nên hoa lệ, một bộ quần áo chắc cũng không phải vấn đề gì lớn...

Quả nhiên tiểu muội sờ sờ ống tay áo của mình, sau đó sờ tay áo của ta rồi đưa ra kết luận. “Chất liệu tốt hơn”

Vải vóc của Đỗ gia bảo đều giao cho nhà may nổi tiếng trong thành, thuộc dạng xa xỉ, thế nhưng chất vải trên người ta lại tốt hơn nhiều, ngay cả ta cũng phát hiện.

“Trâm cài tóc của A Nguyệt hình như cũng không giống...”. Tam ca nghe tiểu muội nói nên cũng quan sát kĩ.

Ta hơi sợ hãi, gò má lại tái nhợt vài phần. Mẫu thân phát hiện, hoảng hốt đặt tay lên trán ta. “Cảm lạnh ư?”. Thế là vội vàng muốn ta đi nghỉ ngơi, chuyện liên quan đến quần áo lập tức bị bỏ qua.

Trở về phòng, lưng tựa vào cánh cửa khép lại, nhớ tới chuyện hôm qua, ta rốt cuộc không nhịn được khóc lên.

Sau đó ta bị bệnh vài ngày, cũng tiêu bớt không ít.

Ngày nọ, ta không lay chuyển được sự quan tâm của các huynh đệ mà ra vườn ngắm hoa giải sầu. Cả đám ăn uống tới nửa đêm mới tan tiệc, ta mang theo cơn buồn ngủ về phòng, nhưng sau khi bước vào thì ngực thắt lại.

Trong bóng tối toả ra khí tức không bình thường, không biết tại sao lại khiến ta không ngừng sợ hãi.

Ta run rẩy đột nén lên, căn phòng lập tức sáng rọi như ban ngày, cũng làm rõ nguyên nhân khiến ta bất an.

Người ngồi trên ghế đúng là nam nhân kia!

Ánh mắt sâu và đen, ngạo khí mãnh liệt, là bóng ma ám ảnh ta suốt mấy ngày qua!

Mắt ta mờ sương, tức giận khó có thể kiềm chế, toàn thân không tự chủ được run lên. Hồi ức mà ta cố gắng muốn vứt bỏ lại hiện lên một lần nữa, ta mím chặt môi, cố gắng đè xuống hoảng loạn trong lòng, đề phòng và sợ hãi nhìn cánh cửa còn đang mở hờ.

Phòng của đại ca và nhị ca cách đây không xa, chỉ cần ta kêu một tiếng thì lập tức có thể tới cứu!

Hắn đọc được ý đồ trong mắt ta, nhếch môi cười khế. “Có tin rằng ta xử lý bọn họ trước khi bọn họ kịp tới quấy rối không?”

Ta vốn hi vọng hắn thấy khó mà lui, tốt nhất là rời đi trước khi bị người khác phát hiện, thế nhưng nghe giọng điệu này thì rõ ràng hắn không để Đỗ gia bảo vào mắt.

Muốn đến đây tất nhiên phải đi qua phòng cha mẹ trước. Hắn lên vào Đỗ gia, an toàn đến thẳng nơi đây, rõ ràng vô công không thể khinh thường. Nỗi sợ hãi đã cắm rễ vào sâu trong lòng khiến ta không thể phân biệt được thật giả trong lời nói của hắn. Nếu hắn quả thật đã thương những người khác thì biết phải làm sao?

Có lẽ thấy được sự khuất phục qua gương mặt tái xanh của ta, hắn nắm lấy cảm ta mà dùng đôi môi cọ xát.

“Người rót cuộc muốn làm gì?”

Trên mặt hắn hiện ra điều gì đó mà ta không biết rõ, vì ta đang giận dữ.

“Ta là nam nhân, không phải luyện đồng hay món đồ chơi của người! Cho dù ta nợ người thì cũng xem như trả xong rồi, sao người còn đến?”

“Người không phải luyện đồng hay đồ chơi... Hơn nữa ta đến không vì lý do gì...”. Trên mặt hắn hiện ra ý cười tà mị, dường như việc hắn cưỡng ép ta là điều đương nhiên.

“Vì sao không buông tha cho ta?”

Cuối cùng, hắn quyết định điểm huyết ta. Ta cảm thấy lồng ngực nóng rát và nặng trĩu đến mức ngay cả hít thở cũng trở thành cực hình.

Hắn cởi ra đai lưng trên eo ta, kéo áo ngoài xuống thành một đoàn, thân thể nửa che đậy bằng lớp tơ lụa lộ ra dưới gió, da thịt ẩm nóng tiếp xúc với không khí lạnh lẽo giữa trời đêm...

Sau khi triển miên, hắn mặc lại quần áo chỉnh tề, thấp giọng kề vào tai ta hỏi trước khi rời đi. “Người hận ta không?”

“...Hận”. Nhưng ta càng hận chính mình.

Gần trưa hôm sau, người hầu thấy ta dậy trễ nên đến gõ cửa. “Ngũ công tử, người đã tỉnh chưa?”

Ta mơ hồ mở mắt ra, khẽ động đậy, dưới eo truyền tới cơn đau. Ta giật mình tỉnh giấc, hốt hoảng kêu to. “Không, không, vẫn chưa! Người đừng vào!”

“À”. Người hầu không nghi ngờ gì, chỉ ở ngoài cửa nói. “Phu nhân mời công tử qua ăn trưa”. Nói xong thì rời khỏi.

Ta cử động, bỗng nhiên phát hiện mình lo hãi! Vết bẩn trên người và trên giường đã tẩy qua, trong phòng vẫn sạch sẽ như trước, điều duy nhất chứng tỏ mê tình đêm qua chỉ còn lại thân thể đầy dấu hôn và đau đớn của ta.

Không chỉ vậy, trên bàn nhỏ còn đốt đèn hương, mùi rất thơm, hoàn toàn giấu đi khí tức đậm mỹ, lại còn thêm phần tao nhã.

Hôm đó ta xin cha mẹ cho mình dời đến căn phòng ở góc xa nhất trong nhà.

May là bình thường ta thích yên tĩnh nên những người khác cũng không thấy lạ.

Có điều càng cách xa, bệnh bất an của ta lại càng nặng. Bình thường chỉ cần một âm thanh rất nhỏ cũng đủ khiến ta nhảy dựng lên, sợ hãi có người tới.

Hắn cứ như vậy mà buông tha cho ta ư?

Đáp án là không.

Lần tiếp theo nhìn thấy hắn, ta kẻ dao lên cổ, liều chết không đồng ý.

Hắn hơi bất ngờ, nhưng càng thêm thích thú. “Ta sẽ khiến 139 người của Đỗ gia chôn cùng!”

Một câu nói khiến ta mất đi khí lực, đánh rơi dao, những chuyện xảy ra tiếp theo đương nhiên không cần nói rõ.

Kết quả là ta trở thành một nam sủng được nuôi trong nhà, đợi người kia ba ngày hoặc năm ngày thì đến lâm hạnh một lần.

2. Chương 2

Hôm đó cả nhà tụ tập, tiểu muội vốn đang liến thoắng đột nhiên dừng lại, nhìn chăm chăm vào ta. Lúc ta nghĩ rằng trên mặt mình dính cái gì thì nàng mở miệng cảm thán. “Da của ngũ ca đẹp ghê...”

Nhị ca dùng giọng điệu “hoá ra không chỉ mình ta nghĩ vậy” mà phụ họa. “Đúng thế, gần đây cứ thấy A Nguyệt trở nên... đẹp lên, ngay cả tiểu muội cũng không bằng”. Sau đó nở nụ cười khiến ta không phân biệt được thật giả.

Đẹp ư? Ta ngây ra sửng sốt.

Nguyên nhân thì ta biết, hắn thường dùng ngón tay vuốt ve gò má của ta, càng đáng ghét hơn là thường kín đáo cho ta uống một ít thuốc không biết tên. Đa số dùng để bồi bổ khí sắc, đương nhiên cũng có công hiệu làm đẹp. Không cần người khác nói, ngay cả bản thân ta cũng phát hiện làn da phơi nắng từ nhỏ của mình trở nên trắng trẻo mịn màng, mái tóc đen như tơ lụa, trên người còn thoang thoang mùi thuốc thanh nhã.

“Đúng vậy!”. Lục đệ ngồi sát lại tiếp lời. “Trước đây ngũ ca vốn đã đẹp, nhưng gần đây từng cử chỉ lại càng đẹp kinh người, ánh mắt như làn nước mùa thu gọn sóng, mỗi lần nhìn quanh đều phong tình vạn chủng! May là ngũ ca sống kín đáo, nếu không có biết bao nhiêu người sẽ vì hắn mà hồn xiêu phách lạc? Còn tưởng rằng ta mới có thêm một tỷ tỷ, khiến ngôi vị thiên hạ đệ nhất mỹ nhân phải đổi chủ nữa!”

Ta nghe vậy sắc mặt trắng bệch. Phụ thân thấy vậy thì cười cắt ngang lục đệ. “Tiểu lục đừng chọc ngũ ca của ngươi nữa. Có điều A Nguyệt đúng là hơi trắng, cần ra ngoài nhiều hơn! Ta thấy đại hội võ lâm lần này sáu huynh đệ các ngươi cùng đi đi, xem có thể mang về mấy người con dâu và con rể cho cha không”

Đại ca nhìn phụ thân. “Cha không có ý định gì với ngôi vị minh chủ võ lâm ư?”. Tiếng tăm của Đỗ gia bảo cũng không phải tầm thường.

“Ừ, danh lợi như mây bay, các ngươi cũng đừng lao vào vũng nước đục này, chỉ cần ra ngoài vui chơi là được rồi”. Phụ thân dừng lại một chút. “Quan tâm nhiều hơn tới Yểm Nguyệt, biết không?”

Hành trình suốt mấy ngày, cuối cùng cũng đến ngoại thành nơi diễn ra đại hội võ lâm.

Việc trọng đại trong chốn võ lâm, nhân sĩ bốn phương ai cũng đua nhau mà tới, trên đường người người qua lại, hơi lạ lẫm. Ta ngồi trong xe nhìn ngắm, có chút thất thần.

Không biết có phải cố ý hay không mà sau khi ra khỏi Đỗ gia bảo, đại ca kiên quyết bắt ta ngồi chung xe với tiểu muội, các huynh đệ khác cưỡi ngựa theo bảo vệ dọc đường.

Vì sao lại có được đái ngộ đặc biệt này? Đại ca cười đầy hàm ý, không có ý định giải thích. Ta đoán rằng hấn sợ thể lực ta không tốt nên cũng không hỏi nhiều. Hơn nữa nửa đêm trước khi xuất phát, người kia lại ghé qua, dựa theo tình trạng thân thể lúc đó của ta, cười ngửa chính là tự hành hạ bản thân mình.

Không biết đã qua bao nhiêu lần, thế nhưng ta vẫn không học được cách chiều theo, thường làm bị thương chính mình và khiến hấn không vui.

Đây là lần đầu tiên tiểu muội đi xa sau khi trưởng thành, vì vậy hưng phấn như con chim nhỏ mà kéo rèm xe lên, không ngừng tò mò về những người đi ngang qua. “Ngũ ca, người xem cờ của ai mà ngông cuồng như vậy!”

Ta nhìn qua, nhưng cờ của các môn phái quá nhiều nên không biết nàng muốn nói đến cái nào. “Ta không biết”

“Ừ, cũng đúng, nửa năm rồi ngũ ca chưa từng rời khỏi nhà, ngày thường cũng không tìm hiểu chuyện giang hồ, đương nhiên cảm thấy lạ lẫm”. Tiểu muội tự nhủ rồi quay lại nhìn ra cửa sổ.

Đột nhiên xe ngựa dừng lại, bên ngoài truyền tới tiếng nói chuyện. Ta nhìn qua lớp màn, mơ hồ thấy sáu người cưỡi ngựa, người đi đầu cao giọng ôm quyền với đại ca. “Các vị thiếu gia của Đỗ gia tới đây, chắc rằng đại hội vô lâm lần này sẽ là long tranh hổ đấu, vô cùng đặc sắc!”

Đại ca cười mắng. “Mộ Dung Viên, người đang đóng kịch cho ai xem vậy”

Người tới là người của Mộ Dung gia.

Đại ca hành hiệp bên ngoài, kết giao rất nhiều anh hùng hào kiệt, người này chắc có quen biết mới ăn nói lỗ mãng như vậy.

Mộ Dung Viên trả lời. “Chắc chắc chắc! Đại thiếu gia nói vậy là sai rồi, không biết bao lâu mới có dịp được thấy các vị thiếu gia của Đỗ gia tề tựu đông đủ...”. Nghiêng đầu nhìn lại. “Trong xe có phải là đệ nhất mỹ nhân mới của vô lâm – bảo bối của Đỗ gia bảo Đỗ Uyển cô nương hay không?”

Ta thấy tiểu muội xấu hổ cúi đầu cười, dung nhan diễm lệ hồng lên, vì vậy không khỏi vui theo.

Đại ca còn chưa trả lời thì một nữ nhân đi chung với Mộ Dung Viên đã mở miệng trước. “Uyển nhi cũng tới ư?”

Tiểu muội nghe vậy ngẩng lên, nghi hoặc nói. “Giọng này... là Nhân tử tử!”. Nói xong vội mở cửa lao xuống như bướm bướm.

Tiểu muội vừa xuất hiện thì xung quanh vang lên tiếng xôn xao, không ít người qua đường trở nên kinh diễm, quả nhiên là giai nhân tuyệt thế!

Nữ tử áo hồng nhảy xuống ngựa, là tiểu thư của Lôi đình bảo Lôi Nhân. Lôi đình bảo trước giờ có quan hệ tốt với Đỗ gia bảo, hai nhà thường xuyên qua lại với nhau, nàng và tiểu muội cũng thân thiết. Nàng dù không tuyệt diễm như tiểu muội nhưng cũng rất xinh đẹp.

Lúc này hai người thân mật nắm tay nhau, tươi cười rực rỡ như hai đoá hoa khiến nhiều thiếu niên gần đó quay đầu lại nhìn ngắm.

Mộ Dung Viên nói thêm. “Nghe danh không bằng gặp mặt! Đỗ gia tiểu thư khuynh quốc khuynh thành, đại thiếu gia giấu một mỹ nhân như vậy trong nhà mà không biết áy náy, ngay cả tri kỉ sinh tử như ta cũng lừa gạt!”

“Đương nhiên phải đề phòng đồ lưu manh nhà người!”. Đại ca vẻ mặt hớn hử, các huynh đệ khác cũng đắc ý. Uyển nhi là kiều ngạo của Đỗ gia, là bảo bối mà mọi người nâng niu trong lòng bàn tay!

Mộ Dung Viên không phục, xuống ngựa tới chỗ tiểu muội. “Uyển nhi, ta gọi người là Uyển nhi nhé? Đừng nghe các ca ca của người nói bậy, Mộ Dung đại ca là chính nhân quân tử, lâu rồi người sẽ biết! Đến đây, để Mộ Dung đại ca giới thiệu những người này cho người, tránh cho bọn hấn nhìn chòng chọc vào ta đến sắp thủng lỗ rồi!”

Những người đi theo cũng xuống ngựa, Mộ Dung Viên chỉ vào một người trong số đó. “Tiểu tử mặt mũi đỏ bừng này là đệ đệ của Mộ Dung đại ca, Mộ Dung Phương, người gọi hắc Mộ Dung nhị ca là được!”. Không để ý tới Mộ Dung Phương trợn mắt, Mộ Dung Viên chuyển sang người tiếp theo. “Còn tên anh tuấn này là Tả Đường Chi, ngôi sao mới chốn võ lâm, là đệ tử của Ác sơn cửu lão”

Người nọ ôm quyền cúi đầu, vẻ mặt hơi cao ngạo. Chắc Ác sơn cửu lão cũng là một nhân vật có tiếng, vì nụ cười trên mặt đại ca không còn đậm như lúc này.

“Còn người này...”

Người thứ ba cắt ngang lời của Mộ Dung Viên, giọng giễu cợt. “Mộ Dung Viên, người tỉnh lại đi, Uyển nhi và muội muội ta thân thiết như vậy, có lý nào lại không biết ta!”. Lôi Hồ quay sang tiểu muội. “Uyển nhi vài năm không gặp, người lại ngày càng xinh đẹp”

“Lôi đại ca, suýt nữa ta cũng không nhận ra người”. Tiểu muội cười duyên.

“Người cuối cùng chắc mọi người ai cũng biết, là người thừa kế của Thiểm đao môn, Liên Phong”

Liên Phong ôm quyền với mọi người, cũng để ý nhiều tới Uyển nhi.

Lúc này người của Đỗ gia đã xuống ngựa hết, Uyển nhi kéo tay Lôi Nhân, năn nỉ đại ca. “Chỉ còn một đoạn đường ngắn, chúng ta đi bộ được không? Người ta muốn tâm sự với Nhân tử tử”

“Đúng vậy, bọn ta cũng muốn tìm hiểu về Uyển muội nhiều hơn”. Mộ Dung Viên vô sỉ chen vào, chọc cho Uyển nhi xấu hổ đỏ mặt.

Đại ca liếc hắc hắc một cái, nhìn xung quanh. Tuy Uyển nhi dung mạo xuất chúng, nhưng dưới danh tiếng của Đỗ gia bảo chẳng lẽ còn có người dám thềm thường? Huống hồ hiện giờ lại có thêm Mộ Dung phủ và Lôi Đình bảo, chắc không có gì đáng ngại.

“Được rồi”. Đại ca bảo tùy tùng đến tửu lâu trong thành đặt chỗ rồi giao ngựa cho người hầu, cùng đi bộ với các huynh đệ.

Lúc này ta mới nhớ chỉ còn một mình ta ngồi trên xe, quá thất lễ, vì vậy vội vàng đứng dậy muốn bảo người đánh xe dừng lại cho ta xuống.

Cử động của ta khiến đại ca chú ý, hắc hắc quay đầu lại nói. “Yểm Nguyệt? Còn một chặng đường, người đừng xuống!”

“Thế nhưng...”. Ngay cả tiểu muội cũng đã...

“Yểm Nguyệt? Đỗ ngũ thiếu?”. Giọng Mộ Dung Viên đầy hứng thú. “Là thần long thấy đầu mà không thấy đuôi ngũ thiếu gia của Đỗ gia ư? Chuyến này ta đến đúng là sáng suốt, ngay cả nhân vật như vậy cũng gặp được”

“Đúng vậy! Yểm Nguyệt không xuất hiện trên giang hồ suốt một thời gian dài”. Đại ca cười, lộ vẻ cưng chiều. Trong lòng ta ấm áp, ta rất vui vẻ, mọi người luôn chăm sóc cho ta, ngay cả lục đệ cũng thường tỏ ra như đàn anh, luôn cần nhắc nhở dài khiến ta dễ khóc dễ cười.

Tả Đường Chi thỉnh thoảng ngắt lời. “Đỗ ngũ thiếu? Là con phượng hoàng không biết bay của Đỗ gia bảo ư?”. Miệng lưỡi hắc hắc vô cùng khinh thường. Mọi người đều đi bộ, chỉ có mình ta ngồi xe, cũng khó trách hắc hắc xem thường.

Về mặt mọi người cũng ngạc nhiên, sắc mặt đa số đều khó coi. Nhưng Tả Đường Chi cũng không biết quan sát, tự kiêu nói tiếp. “Ngay cả đoạn đường ngắn cũng không đi được, chẳng phải còn yếu đuối hơn Lôi cô nương và Đỗ cô nương ư?”

Đại ca ngăn lại lục đệ muốn xung động, khoé mắt mang ý cười liếc Tả Đường Chi một cái. “Thân thể Yểm Nguyệt hơi kém, nếu có gì vô lễ xin hãy độ lượng”. Lại bảo tứ ca. “Lão tứ, người đi cùng Yểm Nguyệt”

“Ừ”. Tứ ca phì phò leo lên xe, thấy ta nhìn hắc hắc thì lộ ra nụ cười tươi như hoa. “Đừng để ý tới người nọ”

“Đương nhiên”. Ta nhìn qua khung cửa, thấy Tả Đường Chi dường như có ý bắt chuyện với tiểu muội nhưng tiểu muội lại không nề mặt mà làm lơ. Ta không khỏi cười khẽ, tên kia vừa rồi nói năng lỗ mãng, bây giờ

lại muốn theo đuổi tiểu muội, đúng là trèo cây tìm cá! Chưa kể các huynh đệ nhất định cũng không bỏ qua cho hắn.

“Yểm Nguyệt...”. Tứ ca mở miệng, vẻ mặt phức tạp. Ta quay đầu nhìn hắn, kinh ngạc khi phát hiện mặt hắn ửng đỏ. Hắn ho khan vài tiếng che giấu trạng thái lúng túng. “Yểm Nguyệt cười lên thật đẹp, nhưng hiện tại chúng ta ra ngoài, người nên ít cười một chút mới tốt”. Hắn dừng lại một chút. “Người có biết vì sao đại ca không cho người ra ngoài hay không?”

Ta lắc đầu, mặc dù đôi khi ta cũng vì chuyện kia mà mệt mỏi hoặc ngủ thẳng tới trưa, nhưng tổng thể cũng xem như khoẻ mạnh. Ta không phản bác là vì tin tưởng đại ca có lý do của hắn.

“Bởi vì nơi đây tuy là địa bàn của Võ lâm minh, nhưng canh phòng ở ngoại thành kém hơn bên trong nhiều, chỉ sợ người ra ngoài sẽ gây ra phiền phức không cần thiết”

“Phiền phức?”. Ta có thể gây ra phiền phức gì?

“Đương nhiên là sợ ong bướm thấy Yểm Nguyệt nhà ta xinh đẹp nên muốn gâp rôi!”

Ta cười nói. “Nói vậy, các người nên lo lắng cho tiểu muội thì hơn”

Trên mặt tứ ca không được tự nhiên, dường như hoài nghi ta có thật sự không hiểu hay không, thở dài. “Đại ca nói không sai, không biết mới là nguy hiểm nhất... Không nói chuyện này nữa, người xem, cờ này xấu quá”

Năng lực tám chuyện của tứ ca không những không kém tiểu muội mà còn có xu hướng vượt trội. Hắn chỉ vào một hiệp khách bên ngoài. “Người nọ là “tiểu Gia Cát” Tư Đồ Minh, nghe nói hắn rất mập mờ với Bạch Vân tiên tử, nhìn bộ mặt hơn hử của hắn chắc là sắp có chuyện vui... Ven cây cầu là người của Tụ hoa cung, nghe đồn bọn họ còn đẹp hơn hoa, ta thấy chắc không đúng. Nếu đẹp sao lại dùng khăn che mặt, còn dùng ánh mắt ác độc như vậy nhìn Uyển nhi nhà ta. Người xem, lại một người nhìn tiểu muội đến mức choáng váng...”

Tứ ca rõ ràng có tiềm năng hóng chuyện và tán dóc, tổ tiên mười tám đời của người đi đường đều bị hắn khai quật. Ta vừa nghe vừa nhìn lướt qua. Giang hồ tưởng chừng xa lạ và lạnh khốc dưới cái lưới dềo quẹo của tứ ca lại có chút gần gũi. Ta không dám đồng ý với hắn rằng đại hội võ lâm là nơi hiệp khách nam nữ trẻ tuổi kết thân với nhau, nhưng cũng không thể phủ nhận.

Nguyên nhân là do Uyển nhi kéo tay Lôi Nhân đi song song dưới cửa sổ của ta. Nàng kia bình thường không thấy cẩn trọng như vậy, nhưng hôm nay lại có vẻ e ấp. Tiểu muội nhẹ giọng hỏi. “Nhân tử tử, này giờ người cứ đỏ mặt, có phải thích đại ca của ta không? Vậy thì tốt rồi, ta cũng muốn gọi người là chị dâu!”

Tứ ca nghe vậy vội vàng bùm miệng, nhưng khoé mắt lại cười ra nước mắt. Ta liếc hắn một cái, hắn khoát khoát tay tỏ ý không sao đâu.

“Uyển nhi đừng nói nhảm!”. Nàng kia dừng lại một chút. “Người nên nói chính mình thì hơn, ta thấy Mộ Dung Phương, Tả Đường Chi và Liên Phong đều có ý với người, ngay cả đại ca ta cũng vậy. Không biết Uyển nhi thích ai trong số đó?”

“Không có đâu!”. Có thể tưởng tượng ra khuôn mặt tiểu muội đã ửng hồng.

Hai người lại nói huyền thuyên, ta không nghe nữa, vì đã đến cửa thành, chúng ta chính thức bước vào Phong Thanh thành.

Bên trong thành, số người càng tăng lên, những người đến chào hỏi các huynh đệ cũng ngày càng đa dạng: kiếm sĩ, đạo khách, khất cái, hoà thượng, đạo sĩ, ni cô... dạng người gì cũng có. Tứ ca ở bên cạnh giải thích, địa vị của bọn họ cũng không thấp, đại hội lần này đúng là quần hùng tụ tập.

Khoảng thời gian uống hết một chén trà sau, đoàn người dừng lại dưới tữu lâu hoa lệ. Chương quỹ bên trong ra đón, khí phách ồm quyền cười nói. “Được tiếp đón Đồ gia bảo, Mộ Dung phủ và các vị thiếu hiệp, quán nhỏ của tại hạ quả thật vinh hạnh! Xin giao xe ngựa cho người hầu và theo tại hạ đến phòng dành cho khách quý”

Ta kinh ngạc nhìn tứ ca. “Ông chủ này thật lợi hại, đã tìm hiểu hết về chúng ta rồi”

Tứ ca xem thường nói. “Tám phần mười chủ quán ở Phong Thanh thành đều do Vô Lâm Minh nắm trong tay, người tới bên ngoài mười dặm đều biết rõ, hưởng hồ với danh tiếng của các nhà chúng ta, tiếp đón kiểu này vẫn thuộc dạng đơn sơ rồi”

“Đa tạ”. May mà đại ca không nghịch ngợm như tứ ca, chấp tay đáp lễ, tiện thể quan sát những người đang tụ tập xung quanh vì nhan sắc tiểu muội, nhìn một lượt thần thái của mọi người. “Xin mời các vị đi trước”

Mộ Dung Viên cười nói. “Đại thiếu gia sao lại khách khí với chúng ta thế?”. Hắn không chớp mắt nhìn nét mặt cảnh giác của mọi người trong Đỗ gia.

Ta ở bên trong xe nhìn thấy các huynh đệ và tùy tùng không hẹn mà cùng đến gần xe ngựa. Tứ ca khẽ thở dài, nói mấy câu kiểu như “chuyện gì đến sẽ đến”, xuống xe trước, sau đó dịu dàng cười với ta. “Yêm Nguyệt, xuống đây đi”

“Ừ”. Ta lấy tay che đầu, đi theo, tránh cho ánh sáng chói mắt đập vào mắt.

Hồi lâu không tiếp xúc với nắng gắt, ta hít sâu một hơi, buông tay xuống. Xung quanh bỗng nhiên đồng loạt vang lên tiếng hít hà, mọi tiếng nói đều biến mất. Rõ ràng lúc đầu rất ồn ào nhưng hiện tại lại không nghe thấy bất cứ tiếng động nào. Nếu đón chào tiểu muội là sự xôn xao, thì đón chào ta chính là sự yên lặng.

Ta có chút hoang mang, mở to mắt nhìn mọi người, nhưng ai nấy chỉ trở mắt nhìn giống như thấy được chuyện gì kì lạ lắm.

Đại ca vội vàng bước tới nắm tay ta, giống như chạy nạn mà đi nhanh vào tửu lâu, không còn lễ nghi như hồi này, thậm chí không quan tâm đến khách khứa, chỉ giục chương quỹ dẫn đường cho chúng ta.

“A, a... vang vang!”. Chương quỹ ngậy người một lúc mới lấy lại tinh thần, gian nan nuốt nước bọt, vừa dẫn đường vừa liên tục nhìn ta, không cẩn thận lão đảo đến mức suýt nữa chộp éch.

Tình trạng bên trong tửu lâu cũng không tốt hơn bên ngoài, khách khứa cầm đĩa đồ ra, có vài người buông tay khiến đĩa và chén rượu rơi xuống đất, tạo nên âm thanh thanh thúy. Trong đó có một cái ly lăn tới chân ta, ta định cúi người nhặt lên thì bị đại ca lôi đi, sau khi quẹo vào hành lang thì bên ngoài mới phát sinh tiếng ồn đáng sợ giống như sấm sét, khiến tai ta đau nhức.

“Sao vậy?”. Ta nghi ngờ hỏi đại ca.

Mặt đại ca trắng bệch, mồ hôi rịn ra trán, miễn cưỡng mỉm cười. “Không có gì”

Chương quỹ hết va vào chỗ này rồi lại đụng chỗ kia mới dẫn ta và đại ca vào một căn phòng thanh nhã. Leo lên lầu, mở ra cánh cửa khắc hoa thì thấy một căn phòng rộng rãi, có vài chiếc ghế thái sư làm bằng gỗ mun, nhất định là đồ cổ. Ở giữa đã bày sẵn bàn tiệc, mùi thơm tỏa ra bốn phía. Chương quỹ vội vàng mở cửa sổ, gió mát thổi vào khiến rèm cửa bay bay, rất hợp lòng người.

Đại ca kéo ta ngồi vào bàn. “Yêm Nguyệt ngồi xuống trước đi”

“Thế nhưng...”. Khách khứa vẫn chưa tới hết mà.

“Không sao”. Đại ca nở nụ cười, giọng nói kiên quyết không cho phản bác.

Ta nghe lời ngồi xuống, không lâu sau những người khác cũng nối đuôi nhau kéo đến. Ngoại trừ người của Đỗ gia thì nét mặt của bọn họ đều hết sức kinh ngạc, điểm chung duy nhất là vừa bước vào đã nhìn chằm chằm vào mặt ta không rời.

Ta bối rối, không khỏi lấy tay sờ lên mặt, ngẩng đầu nghi hoặc nhìn đại ca. Chẳng lẽ mặt ta dính thứ gì đó?

Đại ca chỉ cười mà không nói, ngược lại sau khi Mộ Dung Viên thở dài một hơi thì trưng ra vẻ mặt đùa bỡn, liếc ta mà trêu ghẹo. “Yêm Nguyệt không cần sở, mặt của ngươi không có vấn đề gì! Còn sở nữa ta sẽ chịu không nổi”. Mộ Dung Viên bước nhanh đến bên cạnh đại ca, định ngồi xuống cạnh ta.

Không ngờ đại ca ra tay đẩy Mộ Dung Viên về phía các huynh đệ của hắn, hài hước nói. “Ngại quá, huynh đệ bọn ta quen ngồi chung một chỗ rồi!”. Nói xong thì bắt ta ngồi ở giữa đại ca và tứ ca, các huynh đệ khác cũng vội vàng ngồi xuống. Uyển nhi và Lôi Nhân ngồi cạnh nhau, bên cạnh là nhị ca.

Mộ Dung Viên “xì” một cái, ngoài miệng lẩm bẩm một hồi rồi ngồi xuống đối diện ta, đẩy Lôi Hồ ra, không thèm để ý tới Lôi Hồ cất tiếng oán trách vì ngã xuống đất mà cười to với ta. “Thế này cũng tốt, ta có thể nhìn kĩ Yểm Nguyệt”

Ta nghe vậy cười khẽ, chỉ xem như hắn đang chọc mình.

Nụ cười của ta đổi lấy một tiếng thét kinh hãi. Chỉ thấy Mộ Dung Phương lấy tay bịt mũi, trên mặt ửng hồng, máu tươi chảy ra khỏi lỗ mũi, không bao lâu sau đã nhuộm đỏ tay hắn.

Chuyện xảy ra bất ngờ, mọi người ai nấy đều kinh ngạc, Mộ Dung Viên cười ra tiếng. “Ha! Thất lễ thất lễ! Tiểu tử này quá non, không chịu nổi kích thích cỡ này... Cũng đúng, ngay cả ta còn nhìn đến ngậy người cơ mà!”

Tứ ca thở dài. “Yểm Nguyệt, ta đã sớm dặn ngươi không có việc gì thì đừng cười”

Có liên quan tới ta ư? Ta mím môi, trong lòng nghi hoặc.

Mọi người ngồi vào chỗ của mình, không lâu sau, không khí trong phòng lâm vào xấu hổ. Mộ Dung Viên không chịu nổi buồn chán nên quậy lên. Người này khoa tay múa chân làm trò đều giỏi, làm một hiệp khách võ lâm thật lãng phí, các gánh hát, đoàn xiếc quả thật tổn thất.

Ta không giỏi giao thiệp nên tập trung dùng bữa, thỉnh thoảng nghe Mộ Dung Viên và các huynh đệ đấu võ mồm, tâm trạng cũng sáng khoái.

Thứ duy nhất không hay ho chính là có một tầm mắt cứ lưu luyến trên người ta không rời. Ta nghiêng đầu thoáng nhìn thì thấy Tả Đường Chi không hề ngại ngần mà ngạo mạn nhìn ta. Khi tiếp xúc với ánh mắt của ta, hắn còn giơ cao chén rượu lên kính ta một cái.

Đừng bảo là ta không phóng khoáng, nhưng trước giờ ta không phải tuýp người lấy ơn báo oán. Hồi này hắn nói xấu ta mà lại chẳng hổ thẹn chút nào, ngược lại còn mãnh liệt sẵn đón khiến lòng ta cảm thấy phiền. Ta chỉ hơi cúi đầu, không để ý nhiều.

Không phải khí thế của Tả Đường Chi không đủ mạnh, nhưng có điều so với sự áp bách và sợ hãi người kia gây ra cho ta, hắn còn phải gọi người kia là sư phụ!

Tứ ca còn tuyệt tình hơn, sau khi phát hiện ánh mắt của bọn ta giao nhau thì cảm giận trừng Tả Đường Chi, sau đó dứt khoát chống tay nghiêng đầu, cố gắng ngăn cản tầm nhìn của Tả Đường Chi, thiếu điều muốn nằm luôn lên bàn.

Ta thấp giọng cười hỏi. “Làm vậy không mệt ư?”

“Không!”. Nhưng chỉ cần là người tinh ý đều có thể nhìn ra ngồi vậy không thoải mái. “Trong lòng rất sáng khoái!”

Ta nghe vậy không nhịn được bật cười, càng thật tình hơn nụ cười lúc trước.

Lần này cửa lầu một bị mở ra, bên ngoài có mấy người ngã vào, một người trong số đó còn vô ý lăn hai vòng, choáng váng ngồi phịch xuống đất, vừa gãi đầu vừa lúng túng cười với bọn ta.

Đại ca bắt đầu dĩ vũ môi. “Thiếu chủ Cái Bang – Mạc Lánh”

“Đầu năm nay ăn mày đi xin cơm mà còn tới tầu lâu”. Mộ Dung Viên khịt mũi.

Mạc Lánh cười gượng. “Ặc, Đồ đại thiếu... các vị... đã lâu không gặp...”. Người này tuy quần áo rách nát nhưng tướng mạo tuấn mỹ, khí chất bất phàm, thấy mọi người không để ý tới hắn thì xoay người tức giận chỉ vào mấy người đứng ở cửa. “Là ai... ai đẩy ta?”. Hết sức đóng kịch.

Một lão ăn mày lên tiếng trả lời, bước vào, gầy trơ xương nhưng ánh mắt lại tinh tường. Đó là cửu đại trưởng lão của Cái Bang, Do Thân Giáp. Do Thân Giáp bị Mạc Lánh chỉ vào mặt mắng, cố ý uất ức cãi lại. “Ai bảo mong ngươi to cản trở người khác! Phía sau xô đẩy nên ta đứng không vững”. Thoạt nhìn đa

phần là cố ý. Hấn lưu manh cười với đại ca. “Ngắm mỹ nhân là quyền lợi và nghĩa vụ của nam nhân, Đổ đại thiếu không phản đối đâu nhỉ?”

Hai người kẻ xướng người hoạ, khiến người ta dở khóc dở cười. Những người khác ở ngoài cửa cũng mạnh dạn bước vào, là đệ tử của phái Hoa Sơn và Đường môn ở Tứ Xuyên.

Đệ tử đứng đầu phái Hoa Sơn là Tào Thần khí phách ôm quyền với đại ca. “Đổ đại thiếu”. Thấy vẻ mặt đại ca không tốt, hấn lấy lòng nói. “Đại thiếu yên tâm, bên ngoài đã được các huynh đệ của ta chặn lại, sẽ không để những người không liên quan tiến vào!”. Nói như thể bọn họ rất thân thiết với chúng ta!

“Đúng đúng đúng!”. Người của Đường môn cũng gật đầu như già tôi, không chịu rời đi.

Mị lực của tiểu muội thật lớn, bao nhiêu nam nhân tài giỏi anh tuấn chốn võ lâm đều sẵn đón, trong lòng ta không khỏi tự hào.

Đại ca thở dài, nói với lục đệ. “Đi gọi chương quỹ...”

“Đại thiếu gia có chuyện gì?”. Chương quỹ từ ngoài cửa nhảy vào, hoá ra hấn cơ bản chưa từng rời đi.

Đại ca run run khoe miệng. “Phiền người chuẩn bị thêm một bàn rượu và thức ăn”. Lại chuyển sang nhị ca. “Lão nhị, gọi tùy tùng đem rượu dụng cụ dịch dung của người tới”

Rượu dụng cụ dịch dung? Lúc này cần nó để làm gì? Mọi người đều trở nên bối rối.

Về sau, khi đại ca đem bộ râu giả của nhị ca dán lên mặt ta thì người bên ngoài kêu lên một trận. Mộ Dung Viên giậm chân giậm dữ trách móc đại ca, ta còn kinh ngạc không hiểu vì sao.

Mọi người đi thăm hỏi Võ Lâm Minh sớm hơn dự kiến. Ta tưởng đại ca sẽ cho chúng ta dạo chơi trong thành một lúc, nhưng không ngờ sau khi ăn xong, tất cả huynh đệ lại giống như đuổi vịt mà vội vã đẩy ta và tiểu muội vào trong xe ngựa, lạnh lùng cáo từ những người khác rồi giục ngựa hướng vào trong thành.

Không biết có phải hay không mà ta luôn cảm thấy suốt dọc đường, những người đi đường đều chen lấn chỉ trở, rướn cổ nhìn vào cửa sổ.

Tới Võ Lâm Minh, kiến trúc nguy nga, phòng ốc trang nghiêm, hai hàng thủ vệ cầm giáo oai nghiêm đứng hai bên đường cho đến tận cửa điện.

Huynh đệ và tùy tùng vây quanh ta và tiểu muội, nghiêm túc hiềm thấy theo sau người hầu, leo lên bậc thang khắc hình long phượng vào đại điện tráng lệ. Ta chưa từng thấy cung điện của hoàng đế, nhưng chắc cũng không hơn gì nơi này.

Người hiện đang giữ chức minh chủ võ lâm, trang chủ Cửu Bích sơn trang Cửu Bội bước xuống bậc thềm, ngẩng đầu nghênh đón.

“Minh chủ”. Ta ôm quyền cúi đầu theo mọi người, gương mặt thì phát hiện tầm mắt Cửu Bội chăm chú nhìn ta, nghĩ rằng bộ râu này rất buồn cười nên không khỏi buồn phiền.

Cửu Bội chuyển mắt về phía đại ca, hào sảng cười. “Đỗ gia bảo quả nhiên lòng lẫy, đại thiếu gia có biết không, lần này các người đến đây đã khiến cả thành Thanh Phong của ta dậy sóng”

Đại ca đáp lễ. “Minh chủ chê cười, nếu có gì quấy rầy xin hãy tha lỗi”

“Đáng tiếc ta không có phúc được nhìn thấy...”. Cửu Bội đầy hàm ý nhìn ta một cái rồi khôi phục dáng cười sang sảng. “Các vị thiếu hiệp đường xa mệt nhọc, hay là đến sương phòng phía sau nghỉ ngơi trước đi”

“Đa tạ minh chủ”. Đại ca ôm quyền trả lễ, đoàn người chúng ta theo cửa chữ thiên mà đi ra.

Thảo nào Võ Lâm Minh được xưng là hoàng cung chốn giang hồ, hành lang gấp khúc trùng điệp, lầu gác tầng tầng, rường cột chạm trổ đập vào mắt, nguy nga lộng lẫy.

Người hầu dẫn chúng ta tới một toà lầu hai tầng sát bên rừng, khom người kính cẩn nói. “Mời các vị công tử Đỗ gia”

Đại ca kín đáo nhìn một toà lầu cách đó không xa, hỏi. “Bên đó là chỗ ở của ai?”

Người hầu trả lời. “Bể công tử, là nơi tiếp đãi Mộ Dung phủ và Lô Đình bảo, nhưng bọn họ chưa đến”

Đại ca lăm bằm “nghiệt duyên” trong miệng, phát tay cho người hầu lui xuống, sau đó nói với các huynh đệ. “Uyển nhi một phòng, Yểm Nguyệt một phòng, những người còn lại tự tìm chỗ ở đi”

Nói xong nhảy lên giành vào trong trước, mấy huynh đệ khác giật mình vội vã đuổi theo.

Ta và Uyển nhi gặp nhiều nên đã quen, đại chiến giành phòng này sau khi rời nhà thì mỗi ngày đều xảy ra!

Trước kia đại ca muốn chia thành bốn phòng: hắc và nhị ca, tam ca và tứ ca, ta và lục đệ, tiểu muội ngủ một mình. Thế nhưng ngày đầu tiên ta ngủ chung với lục đệ, vì tướng ngủ của hắc không tốt nên xoay người đè lên ta. Thân thể gần gũi khiến ta vốn ngủ không yên tưởng rằng người kia nửa đêm tiến đến nên hoảng hốt kêu lên, gần như đánh thức cả quán trọ!

Sau đó đại ca cho ta ở riêng một phòng, những người khác dùng vũ lực tranh chấp, người thua phải ngủ chung giường với tùy tùng! Về sau phát triển thành người thắng có thể độc chiếm một phòng, càng ngày càng kịch liệt.

Kết quả cuối cùng, bốn phòng trên lầu thuộc về đại ca, nhị ca, ta và Uyển nhi.

Tam ca và tứ ca chen vào chỗ của tùy tùng, đá lục đệ ra ngoài. Cuối cùng nhị ca thấy lục đệ đáng thương nên cho hắc ngủ dưới đất trong phòng mình.

3. Chương 3

Ban đêm, mọi người sớm đi ngủ.

Ta trăn trở, từ đầu đến cuối vẫn khó chìm vào giấc ngủ, trái tim đập rất nhanh, trong lòng cảm thấy bất an đến khó hiểu.

Chậm chạp ngồi thẳng dậy, vén lên sợi tóc rũ xuống trán, ta định xuống giường uống nước.

Bỗng dưng, một bàn tay nắm lấy cổ tay của ta, trước khi ta kịp hoảng sợ la lên thì hơi thở cực nóng kéo tới, ngăn lại tất cả âm thanh của ta.

Đầu lưỡi quen thuộc luồn vào, như ngọn lửa nóng quấn lấy cái lưỡi run rẩy của ta, tùy ý thâm nhập, khiêu khích, dụ dỗ ta quấn quýt lấy nó. Nhìn thấy một đôi mắt sáng rực trong bóng đêm, nhận ra bóng ma ám ảnh trái tim hàng đêm, trong đầu ta toàn bộ đều là hỗn loạn, thân thể tự động mềm xuống.

Nụ hôn trở nên cuồng dã, bá đạo xâm chiếm, tùy ý khuấy động. Trong lúc mãnh liệt dây dưa thì bàn tay vòng qua hông ta đã vén áo lót màu trắng lên, vuốt ve theo đường cong thất lưng, xoa nắn da thịt trơn mịn, thuần thực khiến cơ thể ta trở nên điên cuồng.

Bàn tay di chuyển thẳng lên phía trên mà chiếm đoạt từng tấc da thịt, từng mạch máu đều bị chọc cho ngứa ngáy, ngả ngón lướt qua điểm mẫn cảm trước ngực ta, lúc mạnh lúc nhẹ vân vê, xoa nắn, khiến nó sưng lên không thoải mái. Ta run rẩy, cảm thấy toàn thân đều dậy sóng.

Giằng co một lúc lâu, đôi môi cuối cùng cũng tách ra. Hắc ôm eo ta, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve, khí tức mập mờ quanh quẩn giữa hai người. Ta tựa đầu vào vai hắc thở hổn hển.

“Yểm Nguyệt?”. Giọng đại ca truyền tới từ phòng bên cạnh, mang theo nghi hoặc và quan tâm.

Ta giật mình, vươn tay bịt miệng, không dám phát ra một chút tiếng động, trái tim hầu như nhảy ra khỏi lồng ngực.

Nếu đại ca nghi ngờ xông vào, phát hiện đệ đệ ngày thường vẫn luôn yêu thương lúc này tóc tai lộn xộn, quần áo xốc xếch đang bị đè xuống, trên giường còn có một nam tử áo đen cúi đầu gặm cắn cái cổ trần trụi của ta, bàn tay chiếm đoạt bên trong áo lót của ta, cảnh này bảo đại ca làm sao mà đối mặt?

Hơn nữa, với tính cách của người kia, không chừng sẽ hạ sát đại ca!

Đúng là hồ đồ! Ở Đỗ gia bảo, mỗi phòng đều cách nhau một khu vườn, sau đó ta còn dời đến góc phía đông sống một mình nên quên mất phải để ý. Hiện tại đang ở Vô Lâm Minh, cách nhau chỉ có một bức tường, với công lực của đại ca đương nhiên nghe được tiếng thở dốc không bình thường của ta.

“Yểm Nguyệt? Ngủ rồi ư?”. Đại ca gọi lần nữa, không nghe thấy ta đáp lại nên tự nhủ. “Chắc là ngủ rồi...”. Sau đó không còn tiếng động nữa.

Một lát sau, xung quanh trở lại yên tĩnh, chỉ còn lại ánh trăng bạc chiếu qua song cửa sổ, gió đêm nhẹ thổi, rèm cửa phất phơ.

Ta yên tâm, lại phát hiện toàn thân đã vô lực, yếu ớt ngã vào lòng người kia.

Ta sợ hãi không biết làm sao, hấn lại không hề để ý. Lúc này hấn đã kéo áo lót của ta xuống tới eo, hơi thở ấm áp lưu luyến trước ngực ta, nhẹ nhàng mút lấy.

Ta đẩy hấn ra, nước mắt rơi xuống không ngừng, nhỏ lên tay hấn, cũng dính vào tóc ta, trong suốt như thủy tinh, rơi xuống đất tạo thành ánh bạc.

Sợ rằng làm ồn đến đại ca, ta nhú mào, dùng khẩu hình ý bảo: Đừng... van người...

Hấn luôn cuồng dã chiếm đoạt, dù một mình ta nhẫn nhịn, cố gắng đè xuống rên rỉ thì tay chân quăn lẩy nhau vẫn kinh động đến người ngoài. Hơn nữa trước giờ hấn không biết kiềm chế, sáng mai nếu ta mệt mỏi không chịu nổi thì sao có thể khiến các huynh đệ không nghi ngờ?

Đôi mắt sâu thẳm của hấn có một tia dao động, gương mặt tuấn mỹ hơi dịu xuống, nghiêng người liếm vành tai của ta, lẩm bẩm điều gì đó nghe không rõ.

Ta giương mắt nghi ngờ nhìn hấn, hấn nhếch môi tạo thành một nụ cười tà mị, ngón tay nhẹ nhàng viết xuống mấy chữ trên lồng ngực trắng nõn của ta.

Ta ngạc nhiên mở to mắt, hiểu rõ ý tứ hấn viết, mặt không khỏi đỏ lên. Ta cần môi, trong lòng không muốn. Giữa chúng ta từ trước đến nay đều là hấn cưỡng bức, ta chưa từng chủ động. Ta phần hận trừng hấn, thân thể không giữ được, chẳng lẽ còn muốn ta mất đi tôn nghiêm?

“Người...”. Ngón tay của hấn hạ xuống ngực ta, phốt lờ hai điểm đỏ bừng nổi lên, khiến ta hơi run rẩy. “Có thể không làm...”. Về mặt hấn rất vui vẻ, chứng tỏ hấn ước gì ta cự tuyệt.

Thấy ta một lúc lâu không nhúc nhích, hấn tự cho rằng ta đồng ý, cúi đầu hôn lên môi ta lần nữa, bàn tay không hề khách khí luồn vào quần ta, thành thạo đè lên.

Lúc này ta mới giật mình, cuống quýt đẩy hấn ra, vì dùng sức quá lớn mà thân thể mất thăng bằng ngã ra sau, đập vào thành giường, phát ra tiếng động rất lớn.

Giọng đại ca hầu như lập tức truyền tới. “Yểm Nguyệt? Sao vậy?”

“Không... không sao, định uống nước, không cần thận dụng đâu...”

“Có cần đại ca qua xem không?”

“Không! Đừng! Ta... ta muốn ngủ, đại ca cũng ngủ đi!”

“Vậy à? Có việc thì nhớ gọi đại ca nhé”

Không lâu sau, phòng bên truyền tới tiếng hít thở đều đặn của đại ca.

Tình huống như vậy, sao ta có thể bước bình được nữa? Vì bất lực mà khoé mắt ta lại ẩm ướt. Chỉ có nước mắt của ta mới được tự do, hỗn loạn tuôn ra, trong lòng rất đau đớn...

Hấn vươn tay kéo ta đến gần, đôi mắt bén nhọn đã không còn nhẫn nại, gặm cắn bờ vai trần trụi của ta lần nữa, ngồng nghênh thưởng thức da thịt ta.

Ta hơi đẩy hấn ra, nghênh đón đôi mắt cuồng dã, run rẩy đáp lại cái nướn mào của hấn, khó chịu mà gật đầu. Nước mắt đọng đầy trên bờ mi lạnh lẽo tràn xuống mặt, giống hệt như tôn nghiêm của ta, không còn cách nào lưu lại.

Hắn nở nụ cười rất đẹp, tà mị ngọt ngào, lại mang theo chút gì đó mà ta không rõ, cũng không muốn tìm hiểu.

Ta vươn tay cởi ra đai lưng của hắn, mò vào trong. Lúc chạm tới nơi nóng bỏng của hắn thì vẻ mặt ta không tự chủ được đỏ bừng.

Ta quay đầu sang chỗ khác, không muốn chứng kiến bản thân trở nên ti tiện. Nuốt xuống oán hận trong lòng, hai tay ta vuốt ve lên xuống, vô vẻ, cố gắng quên đi xúc cảm nóng bỏng và ánh mắt nóng rực của hắn.

Lúc này thói xấu hay nghĩ vẩn vơ của mọi ngày lại giúp ta rất nhiều, khiến ta phân tâm, thoát khỏi sự thống khổ hiện tại.

Người này rốt cuộc có địa vị gì? Vì sao có thể bước vào Võ Lâm Minh được canh gác nghiêm ngặt với biết bao nhiêu cao thủ vây quanh hết như bước vào chỗ không người? Là hiệp khách đáp ứng lời mời tử thí? Là người trong Võ Lâm Minh? Nếu là vậy, vì sao chưa từng nghe nói tới nhân vật như vậy? Với khí thế khiếp người, công lực cao cường, thái độ cuồng dã không có kị của hắn, dù thế nào đi nữa cũng không thể không có tiếng tăm gì. Trừ phi... ai cũng chưa từng gặp hắn!

Bỗng dưng, hắn nâng cằm ta lên, đến gần hôn lên môi ta, đầu lưỡi liếm qua răng ta, không chút do dự luồn vào. Đầu lưỡi nóng rực quấn quanh, tạo ra không khí mập mờ. Một lúc lâu sau, ta vì thiếu không khí mà choáng váng, cả người giống như thiêu đốt, nhưng ngay sau đó sự kinh hãi lại chiếm lấy toàn bộ lí trí của ta, đại ca sẽ phát hiện mất!

Hắn rời môi, hai tay ôm chặt lấy thân thể ta, vùi đầu vào cổ ta, giọng nói như nhả ra khỏi kẽ răng. “Người, không chuyên tâm. Hôm nay tha cho người, ngày mai, buổi trưa, nơi này”

Nói xong, bóng dáng trong nháy mắt biến mất, chỉ còn lại rèm cửa phất phơ theo gió đầy kì dị, dường như chứng tỏ rằng chuyện hoang đường lúc này không phải là một giấc mơ.

Sát vách lập tức truyền đến tiếng động, ta vội vàng kéo lại áo, chỉnh sửa xung quanh một phen, ngẩng đầu lên thì đúng lúc nhìn thấy đại ca hốt hoảng đẩy cửa vào, thận trọng kiểm tra xung quanh, sau khi không thấy có ai khả nghi thì mới yên tâm, thông thả đốt nến trên bàn, giọng điệu không giấu được bối rối. “Yểm Nguyệt? Ta nghe có tiếng người nói chuyện...”. Sau khi xoay về phía ta thì nét mặt cứng lại, một lúc lâu sau mới mở miệng. “Người...”

Lúc này nhị ca và lục đệ cũng chạy tới, vừa ngáp vừa phàn nàn. “Đại ca đang làm gì vậy? Đánh thức bọn ta...”. Vừa nhìn thấy ta thì ánh mắt ngái ngủ của bọn họ cũng mở lớn, ngậm miệng không nói lời nào. Lúc này trong lòng ta không khỏi căng thẳng, tay không tự chủ toát mồ hôi. Chẳng lẽ... bọn họ phát hiện cái gì?

“A”. Bầu không khí căng thẳng bị một tiếng hét thảm thiết phá vỡ, lục đệ bịt mũi, như lửa cháy sau lưng mà chạy xung quanh kêu cứu. Đại ca vừa giúp lục đệ nâng cằm lên vừa kêu nhị ca canh cửa không cho người khác tới.

Thật vất vả mới ổn định lại, nhị ca đuổi các huynh đệ khác ở ngoài cửa trở về ngủ, khoá cửa xong mới tới bên bàn, không quên liếc lục đệ một cái, trách móc hắn. “Không phải đã nhìn quen rồi ư? Sao còn làm ra bộ dạng này?”

Lục đệ lấy khăn cầm máu, nói bằng giọng mũi. “Ô... ai bảo ngũ ca...”. Lại trộm nhìn ta một cái. “Hôm nay dường như đặc biệt... đặc biệt...”. Lại đỏ mặt nói không nên lời.

Ta không rõ, phản ứng của lục đệ thật sự vượt quá sức tưởng tượng của ta. Ta không khỏi bước xuống giường đến chỗ gương đồng, vừa nhìn vào gương thì ngay cả bản thân cũng phải thấp giọng kêu lên.

Trong gương, một giai nhân tuyệt sắc đang mở to mắt vô cùng kinh ngạc. Mái tóc đen dài như lụa xoã tung trên người, khiến dung nhan càng lộ ra trắng trẻo mịn màng. Đôi mắt hơi nhắm, lấp lánh ánh nước, gò má hồng lên đầy xuân sắc càng khiến người ta muốn thương yêu. Đôi môi bóng loáng mê người, kiều diễm như hoa mẫu đơn. Vẻ đẹp kinh tâm động phách vì lúc này chưa được thoả mãn mà toả ra nét quyến rũ hút hồn.

Dần dần, đôi mắt đẹp tối sầm, vẻ mặt cũng trở nên chua xót. Ta thấy người trong gương mi mắt đóng đầy nỗi buồn, lại càng trở nên xinh đẹp tuyệt trần. Nếu chính vì gương mặt này mà phải chịu kiếp nạn, ta tình nguyện không cần nó!

Các huynh đệ thấy vậy thì hoảng loạn, lục đệ vội vàng nhận lỗi. “Ngũ ca, ta không cố ý nói người như vậy, người đừng khổ tâm”

“Đúng vậy! Tiểu lục không phải chỉ hôm nay mới lảm nhảm, người đừng xem là thật”

Ba người thay phiên nhau an ủi, nhưng nỗi khổ trong lòng ta bọn họ làm sao hiểu được? Ta miễn cưỡng bày ra dáng vẻ tươi cười. “Ta chỉ mệt mỏi thôi...”

“Vậy người mau nghỉ ngơi...”. Sợ chạm tới nỗi khổ tâm của ta, đại ca giục nhị ca và lục đệ rời khỏi, nhưng trước khi bọn họ nối đuôi nhau bước ra thì đại ca giậm chân do dự một lúc mới bắt an hỏi. “Yểm Nguyệt... lúc này có thể là đại ca nghe lầm, nhưng trong phòng quả thật không có người khác ư?”

Nghe vậy, ta rũ xuống hàng mi như cánh quạt, che giấu áy náy trong mắt rồi chậm rãi trả lời. “Không có...”

Sáng hôm sau, Mộ Dung Viên dẫn theo những người khác nghênh ngang xông vào, sau khi sang sảnh chào hỏi mọi người thì hết như đương nhiên mà ngồi xuống dùng chung đồ ăn sáng với ta, giống như chẳng biết hai chữ ‘khách khí’ viết thế nào.

Không biết có phải đại ca tính chuyện như thần hay không mà đã dặn tùy tùng chuẩn bị thêm thức ăn sáng từ trước, vậy mới đủ cho bọn họ.

Mộ Dung Viên chen vào cạnh ta, vẻ mặt hứng thú. “Thuật dịch dung của Đỗ nhị thiếu quả nhiên đứng đầu giang hồ, mới nhìn còn tưởng là song sinh với nhị thiếu”

Ta rất kinh ngạc. “Mộ dung đại ca nhận ra ư?”

Ánh mắt của những người khác vẫn đang di chuyển giữa nhị ca và ta, hồi này nhị ca còn đang tự đắc rằng ngoại trừ các huynh đệ, không ai phân biệt được chúng ta.

“Đương nhiên, tuy mặt nạ của Yểm Nguyệt rất tinh xảo, nhưng không che giấu được đôi mắt như nước, cũng không đổi được mái tóc như tơ, hơn nữa sao giấu được vẻ thủy mị khiến người ta như say gió xuân này?”

“Mộ Dung đại ca nói đùa, Yểm Nguyệt là nam nhân, sao có thể như say gió xuân?”. Ta bắt mắt mím môi, nếu chỉ là vui đùa khách sáo như hôm qua thì ta không để ý, nhưng Mộ Dung Viên lại nhiều lần ám chỉ, rõ ràng là cố ý!

Mộ Dung Viên thấy ta không hiểu thì uất ức trách móc đại ca. “Người làm ca ca mà sao không biết nặng nhẹ gì vậy? Hắn càng ngây thơ thì càng khiêu khích người khác”

Đại ca gơ tay than thở. “Người muốn ta nói thế nào? Chính bản thân hắn còn không cảm thấy có gì khác thường”

Tứ ca đến gần xen vào. “Chỉ khổ cho huynh đệ bọn ta, mỗi ngày đều nhìn, sợ rằng sau này không còn có cô nương nào lọt được vào mắt!”

“Không những vậy”. Tam ca cũng không chịu thua. “Người hầu trong nhà mỗi lần đến góc phía đông thì chảy máu mũi trở về, người ngoài không biết còn tưởng Đỗ gia ngược đãi người hầu”

Mộ Dung Viên cười to một trận, nâng lên sợi tóc trên vai ta, nhẹ nhàng vuốt ve, khuôn mặt tuấn mỹ nở nụ cười như có như không, đôi mắt sáng quắc chiếu ra tia sáng khó tả.

Sau đó, đại ca nắm cổ áo hắn, cùng với các huynh đệ khác quăng hắn ra cửa, dẫn mọi người đến sân tỉ võ.

Phía sau Võ Lâm Minh là một thung lũng bằng phẳng, núi cao vây quanh, cây cỏ xanh biếc. Ở giữa dựng lên một lối dài cửa toạ, xếp thành ba hàng, rất nhiều nhân sĩ võ lâm đứng ở giữa, ồn ào ầm ĩ.

Trên đài đấu võ, dưới đài hò hét, tiếc cho một thung lũng thanh tĩnh phải trở nên ồn ào như vậy.

Người xung quanh vẫn chú ý tới Đỗ gia bảo, nhưng trải qua chuyện ầm ĩ của hôm qua thì ngày hôm nay cũng xem như yên ả. Ta ngẩng đầu nhìn hờ quan sát bốn phía.

Dựa vào thân thủ của ta, đương nhiên chưa từng tham gia chuyện trọng đại như vậy của võ lâm. Lúc trước phụ thân chỉ dẫn theo các ca ca tham gia thi đấu, sau khi về phủ thì mới dịu dàng kể cho ta nghe. Hôm nay có thể tận mắt nhìn thấy, quả nhiên là anh hùng tề tựu, bậc lộ hết tất cả tinh nhuệ.

Chắc trên mặt ta lộ rõ vẻ sùng bái, ngay cả dưới lớp mặt nạ cũng không giấu được nên đại ca vỗ đầu ta cười. “Yểm Nguyệt thu lại vẻ mặt đi, trên đài hiện tại chỉ là tiểu bối chốn giang hồ, không đáng cho Đồ gia bảo để ý”

“Ừa?”. Ta mang vẻ nghi hoặc. “Vì sao?”

Tứ ca đáp. “Tỉ thí mấy ngày nay đều là những người không có thế lực phía sau, trước hết chọn lọc ra những kẻ mạnh, loại bớt số đông, chỉ có người thắng cuộc mới có thể đến đại hội vào mười ngày sau”

Đại ca nói tiếp. “Thiên hạ to lớn, có biết bao nhiêu người muốn đoạt vị trí minh chủ, nhưng trong chốn võ lâm ngoài danh môn chính phái cũng có không ít anh hùng chưa xuất hiện, có điều người tốt và người xấu khó phân biệt, Võ Lâm Minh vì muốn đơn giản nên thường dùng việc tỉ thí đến so cao thấp”

“Hai mươi mấy năm trước, minh chủ võ lâm “Diêm La” cũng không có tiếng tăm gì, nhờ đánh bại cửu đại môn phái, bắt đại thế gia mà đứng đầu thiên hạ”

Ta gật đầu hiểu được, ngẩng lên thì đúng lúc nhìn thấy trên đài có một bóng người áo lam sắc bén như gió, vung trường kiếm trên tay, uy lực mạnh mẽ khiến đối thủ vội vã né tránh, cực kì chặt vật.

Trang phục của người này ta nhớ rõ, là đồ đệ của phái Hoa Sơn không mời mà đến hôm qua. Ta nghi hoặc hỏi. “Người của Hoa Sơn sao lại ở đây?”

“Tiếng tăm vang dội, đồ đệ rất nhiều, không phải ai cũng có thể đại diện cho môn phái tham gia”. Đại ca dừng một chút. “Xem ra thực lực của Hoa Sơn mấy năm nay lại tăng thêm không ít, chúng ta phải cố gắng nhiều hơn”. Trong mắt đại ca lộ ra chí lớn, là khí chất tiểu ngạo giang hồ, ta không tự chủ khắc sâu vào lòng.

“Đồ đệ thiếu”. Giọng nói trong trẻo của đồ đệ đứng đầu phái Hoa Sơn – Tào Thần Phủ vang lên. Hắn dẫn các sư đệ đến chào hỏi. “Người cũng tới xem thập thất sư đệ của ta tỉ thí ư? Có gì xin hãy chỉ giáo... a? Vị đồ đệ kia của người đâu?”. Hắn bỗng dừng trừng mắt, kêu ầm lên. “A! Người có hai đồ đệ giống nhau như đúc!”

Đại ca không muốn để ý tới hắn, Mộ Dung Viên ở phía sau xông tới, xấu xa nháy mắt với ta, dường như muốn nói chỉ có hắn mới có thể nhận ra ta.

Đẩy Mộ Dung Viên ra, đại ca tức giận hỏi. “Tào thiếu hiệp còn có việc gì không?”

“Dịch dung ư, quả thật cần thiết, nhưng mà rất đáng tiếc...”. Tào Thần Phủ tự lẩm bẩm rồi mới lấy lại tinh thần. “Không biết đại thiếu có để ý thấy không?”

Đại ca nghe vậy nhìn về phía trước, thu lại vẻ mặt, thoáng nhìn ta một cái rồi mới chậm rãi mở miệng. “Đến dưới tầng cây rồi nói”. Sau khi gọi các huynh đệ khác giám sát chặt chẽ Uyển nhi thì mới nắm lấy khuỷu tay ta, cùng Tào Thần bước tới dưới tầng cây.

Mộ Dung Viên lách qua cản đường bọn ta, lưu manh cười với đại ca. “Đại thiếu và Tào huynh bàn việc, e rằng nhiều người lẩm miệng, theo tại hạ thấy thì cứ để tại hạ mang “lệnh đệ” đi tham quan các nơi lấy thêm kiến thức”. Hắn dừng một chút. “Yên tâm đi, ta tuyệt đối bảo vệ “lệnh đệ” không dính một giọt nước, đừng nói là quấy rối, ngay cả một con muỗi cũng không đến gần được”

Đại ca lạnh lùng đáp lời. “Đáng tiếc, người ta đề phòng chính là ngươi! Hơn nữa đây là chuyện lớn, sao có thể thiếu phần trưởng công tử của Mộ Dung phủ tham dự được?”. Đại ca lại nhìn về phía nam lôi đài. “Dưới tình hình này, xem ra đại hội không được bình yên rồi”

Ta nhìn theo tầm mắt đại ca thì thấy trên đài tỉ thí có một cô nương mặc đồ Miêu tộc, dùng roi dài ba thước đánh đối thủ chạy tán loạn.

“Không những vậy”. Tào Thần Phủ nói tiếp. “Bắc võ lâm và Tây võ lâm xưa nay cùng Trung Nguyên nước giếng không phạm nước sông. Chúng ta có Võ Lâm Minh, bọn họ có Minh Cung Thần giáo và Bắc Phiến Thập Tam, lần này xuôi nam có quy mô, rõ ràng là có ý đồ...”

Sau đó lại đề cập đến mưu đồ của Bắc, Tây võ lâm, các môn phái võ lâm tranh đấu, tà giáo cường thịnh, giang hồ rung chuyển, dường như không có một ngày bình yên.

Ta nghe rất mù mờ. Tuy Đỗ gia bảo nổi danh thiên hạ nhưng ta rất ít khi hỏi đến, hơn nữa cho dù thuộc Đỗ gia, đừng nói là dốc sức cho chính đạo, ngay cả tự bảo vệ mình ta cũng không làm được. Ngẩng đầu thấy trời đã gần trưa, nhớ tới hơi thở ẩm áp mơn trớn lên cổ vào đêm qua, ta không khỏi hơi siết tay, nhìn lên tàng cây, nghĩ đến việc đêm qua người nọ bắt ngờ nhượng bộ.

Dù hấn giữ thể diện cho ta, nhưng tâm trạng ta cũng không tránh khỏi bối rối. Chuyện này rất khác với hành vi thường ngày của hấn. Trước nay hấn hành xử chưa từng để ý đến người khác, dù ta không muốn cũng bị hấn cưỡng ép mà khuất phục.

Rốt cuộc khác ở chỗ nào? Hấn đột nhiên xuất hiện như vậy, bá đạo tuý húng như vậy, nước mắt nhục nhã của ta vốn chưa bao giờ ngừng rơi. Nếu vì hôm đó ta rơi nước mắt mà buông tha thì hấn lẽ ra đã sớm buông tha cho ta từ rất lâu rồi.

Rất ít khi nói chuyện với nhau, đến rồi đi như cơn gió, không biết họ tên, không biết lai lịch, cho dù quen thuộc từng tác trên thân thể đối phương nhưng ta hoàn toàn không biết gì về hấn.

Tập mãi thành quen, ta đối với hấn...

A? Phát giác ý nghĩ của mình, lồng ngực ta truyền đến cơn đau, đau đớn dữ dội đến mức ta cảm thấy khó thở. Ta cắn mạnh môi dưới, nhúu chặt mày, khoé mắt nóng lên. Thói quen... thói quen... Trong đầu lặp đi lặp lại hai chữ này, đau đớn lại lan toả từng tầng, bao phủ lấy ngực, tràn vào lòng, như dao cắt khiến cơ thể nhức nhối, quanh quẩn mãi không rời. Ta thế mà... đã quen?

“Yểm Nguyệt? Sao vậy?”. Mộ Dung Viên thức tỉnh ta, ngón tay thon dài vuốt ve lớp mặt nạ của ta, hơi hoảng hốt nhưng dịu dàng hỏi nhỏ. “Sao lại lộ ra dáng vẻ muốn khóc như vậy?”

Một câu nói khiến nước mắt ta dâng trào. Ta vừa rơi nước mắt vừa nhìn thấy Mộ Dung Viên bị hành động của ta khiến cho kinh hoảng. Nhưng hấn nào biết ba chữ Đỗ Yểm Nguyệt từ lâu đã đồng nghĩa với ti tiện!

Là nam nhân sao có thể trao thân cho người khác? Thậm chí ngay cả năng lực bảo vệ chính mình cũng không có!

Mộ Dung Viên quả thật luống cuống tay chân, tìm trái tìm phải nhưng không tìm ra cái khăn nào, còn phải phân tâm chú ý xem Đới đại thiếu có chú ý hay không. Nếu để hấn biết mình ăn hiếp bảo bối đệ đệ của hấn, không phải chỉ một lời xin lỗi là xong chuyện.

Bỗng dưng đại ca đứng dậy, ta có thể thấy khuôn mặt bị hù dọa trắng bệch của Mộ Dung Viên. Hấn rút cổ, kinh hoảng liếc nhìn thân thể cao lớn của đại ca, sợ rằng đại ca chưa nói gì đã đánh tới.

Trên mặt đại ca hơi kinh ngạc nhưng không phải nhìn về phía bọn ta mà hướng về đám người xa xa ở phía nam lôi đài. Hai bên giằng co, tranh chấp không ngừng, trong đó có mấy huynh đệ và Uyển nhi.

Đại ca kéo ta cùng Mộ Dung Viên và Tào Thần Phủ chạy tới. Ta buông xuống ống tay áo, trước khi đại ca kịp nghi ngờ thì xóa hết dấu vết chứng tỏ bản thân nhu nhược. Ta không muốn vào thời điểm này lại gây thêm chuyện khiến đại ca gặp phiền phức.

“Có chuyện gì vậy?”. Đại ca bình tĩnh cất giọng, uy nghiêm cắt ngang hai bên đang tranh cãi.

Lục đệ chỉ vào nữ tử đứng đầu bên phe kia, thở phì phò nói. “Hồi nãy chúng ta ở đây xem tỉ thí, Miêu nữ này vô cớ động thủ với Uyển nhi, suýt nữa khiến mặt Uyển nhi bị thương”

Ta hít sâu kinh ngạc, suýt nữa bị thương mặt? Ta lập tức đến chỗ Uyển nhi kiểm tra.

Uyển nhi cúi đầu, cơ người trốn phía sau nhị ca. Dung nhan xinh đẹp ngoại trừ đôi mắt hơi đỏ lên thì cũng không có vết thương nào khác. Sau khi thở phào một hơi, ta không khỏi cảm tức nhìn đối phương, là Miêu nữ ở trên đài tỉ thí lúc nãy.

Là trưởng tử của Đỗ gia bảo, đại ca dù bất mãn thay cho huynh đệ của mình nhưng không thể không nói lý lẽ. Có huynh muội Lôi gia và đồ đệ Hoa Sơn ở đây, hấn dựa vào lễ nghĩa nhìn Miêu nữ bên kia.

Phía sau Miêu nữ có bốn người, một nữ tử rút rờ cũng mặc trang phục người Miêu, ba người khác đều mặc võ phục sạm màu, không biết là người phương nào.

Miêu nữ dùng tiếng Hán không mấy lưu loát mà chỉ vào Uyển nhi. “Nàng quyến rũ nam nhân của ta”

“Diễm, không phải vậy”. Nam tử tên là Phổ Ô Lan đang đỡ lấy trường tiên trên tay Diễm, gương mặt trung hậu có chút lúng túng.

Chuyện rất đơn giản, yếu điệu thực nữ quân tử hảo cầu, bằng nhan sắc tuyệt diễm của Uyển nhi, rất dễ dàng thu hút ánh mắt của những người trong sân. Cho dù dưới tình hình hiện tại, những người hóng chuyện hai bên vẫn đang dòm ngó dung nhan lê hoa ái vũ của nàng.

“Nói nhảm! Uyển nhi mới không phô trương lăng lợ như người! Hơn nữa chỉ dựa vào nam nhân của người, sợ là rách dép cho Uyển nhi cũng không xứng! Quý trọng như vậy thì để ở nhà đi, đừng mang ra khỏi cửa”

Nhìn mặt Diễm, chắc là những gì nàng không thích nghe đều bị lục đệ nói hết.

Roi dài của Diễm thoát khỏi tay Phổ Ô Lan, mang theo nội lực di chuyển linh động như rắn, không hề để ý đến đám đông bên ngoài mà ngoan độc vung về phía lục đệ.

Tuy xảy ra bất ngờ nhưng là giao đấu trực diện, lục đệ thân thủ bắt phàm, trở tay vài cái lập tức bắt được đuôi roi, lôi kéo phân tranh một trận rồi mới thả tay ra. Roi dài không đánh được mà mãnh liệt rút về, phản tác dụng làm tay Yến Diễm bị thương, chuôi roi rơi xuống đất. Yến Diễm che lại vết thương trên tay, kinh ngạc nhìn lục đệ.

Mộ Dung Viên lúc này mới bước ra, nhàn nhã mở miệng. “Chắc cô nương không nhận ra đây là Đỗ gia bảo nên mới có hành động lỗ mãng như vậy, ra tay với Đỗ cô nương trước mặt các huynh đệ Đỗ gia”. Vừa nói vừa đắc ý rung đùi, lộ ra bộ dạng không đáng tin cậy.

Những người khác nghe nói đến Đỗ gia bảo thì lộ ra vẻ kinh hoàng, nhưng Yến Diễm ngoài miệng vẫn không chịu thua. “Đỗ gia bảo thì sao, chờ chủ thượng đến, toàn bộ các người đều bị xem như cẩu”

“Chát”. Một cái tát vang lên, Yến Diễm ôm mặt mở to mắt, ngay cả bọn ta cũng vô cùng kinh ngạc, vì người vừa ra tay là nam tử có vẻ gọi dạ bảo vâng lúc này.

Trong mắt Phổ Ô Lan nhanh chóng lướt qua một tia hung tợn khiến ta còn tưởng mình hoa mắt. Hắn ngay lập tức nhìn chăm chăm vào tay mình, ra vẻ không dám tin bản thân đã ra tay, sau đó nhu nhược hướng về phía Yến Diễm nhận tội, thậm chí tự tát vào mặt. Yến Diễm tức giận xoay người sang chỗ khác, nhưng vai nàng lại run rẩy, khiến ta có cảm giác nàng... sợ hãi.

Phổ Ô Lan áy náy chấp tay với chúng ta. “Các vị, Đỗ cô nương, thật xin lỗi. Có chỗ nào thất lễ xin hãy khoan dung”. Nói xong bọn họ cũng không thêm quay đầu lại mà rời đi.

Ngay cả ta cũng chú ý tới điều này, đương nhiên những người khác cũng không bỏ lỡ.

Tứ ca thở dài. “Ừm, Miêu nữ kia võ công không phải hàng đầu nhưng cũng không thể coi thường, có thể xem là cao thủ...”

Tam ca lắc đầu. “Nam tử kia ánh mắt sáng ngời, nhất định là một kẻ lão luyện”

Nhị ca nói tiếp. “Phía trên hắn còn có một chủ nhân không để Đỗ gia bảo vào mắt”

Mộ Dung Viên nói. “Đỗ đại thiếu, đã bao lâu từ khi cái miệng quạ đen của ta phát tác rồi?”

4. Chương 4

Sau chuyện đó, mọi người cũng không còn tâm trạng xem tỉ võ, ai nấy đều tản ra. Các huynh đệ đi tìm bạn bè người quen, Uyển nhi theo Lôi Nhân đi gặp các tỉ muội khác, đại ca hỏi ta, ta khẽ lắc đầu. Ta vẫn chưa quên điều kiện thoả hiệp đêm qua với người kia. Dù không cam lòng nhưng nỗi sợ hãi đã mọc rễ thật sâu khiến ta không thể không tuân theo. Ta không dám gánh vác hay phỏng đoán hậu quả của việc trái lời. Dù hắn chưa từng bày ra quá nhiều cảm xúc trước mặt ta, nhưng ta biết rõ bên trong đôi mắt lạnh lẽo vô tình kia không có hai chữ thương xót.

Đại ca có chuyện quan trọng phải bàn bạc nên đành để ta về trước. Hắn cẩn thận xem xét dịch dung trên mặt ta. “Chắc là không có vấn đề gì... có cần đại ca về với người không?”

“Đại ca đừng quá lo lắng, Yểm Nguyệt không phải trẻ con, chuyện của người quan trọng hơn”. Ta không khỏi chế giễu đại ca đa nghi, tuy hiện tại bên trong Võ Lâm Minh có cả chính lẫn tà, xung quanh đều là cao thủ, nhưng Đỗ Yểm Nguyệt ta trói gà không chặt, đương nhiên người khác sẽ không đến khiêu chiến. Hơn nữa võ trường chỉ cách nơi ở có một đoạn ngắn, lẽ nào còn xảy ra chuyện?

“Vậy ta... a a!”. Mộ Dung Viên tự chỉ vào mình, vui vẻ mở miệng, thế nhưng bị đại ca nhanh chóng túm lấy, kêu thảm thiết liên tục.

Mộ Dung Phương này giờ vẫn đứng phía sau không lên tiếng, lúc này lại bước ra chấp tay nói. “Nếu Đỗ đại thiếu không ngại, Mộ Dung Phương tình nguyện hộ tống ngũ công tử về phòng”

Ta nhíu mày, vậy là sao? Lẽ nào ai này đều nghĩ rằng ta không tự lo được cho mình?

Đại ca không để ý đến kháng nghị của ta, túm lấy Mộ Dung Viên, nét mặt vui vẻ hướng về phía Mộ Dung Phương. “Vậy xin nhờ Mộ Dung nhị công tử, chỉ cần đến lầu các là có tùy tùng của Đỗ gia chiếu cố”

Mộ Dung Phương vẫn ngại ngùng nhưng không luống cuống như hôm qua, khẽ cười. “Đương nhiên, xin Đỗ đại thiếu yên tâm”

Ta âm thầm thở dài, dưới ánh mắt quan tâm, không giận mà uy của đại ca, đành phải nghe lời chấp tay nói. “Đa tạ nhị công tử”

Ta và Mộ Dung Phương tản bộ trên đường mòn giữa rừng, trò chuyện câu được câu không. Mộ Dung Phương là người kín đáo, tính tình hơi giống ta, giao tiếp rất hoà nhã.

Đột nhiên, bên trong cánh rừng có một đám người bật mặt xông ra, chiều cao ngang tầm nhau, trong chớp lát đã vây quanh chúng ta, ánh mắt càn rỡ nhìn ta thật kĩ. “Hắc, đây là mỹ nhân hôm qua ư?”

Tên còn lại đáp. “Đúng vậy, người không thấy bộ dạng khấn trương dạn dò của lão đại Đỗ gia ư? Hơn nữa ta mới gặp lão nhị Đỗ gia ở phía đông, người này nhất định là tuyệt phẩm mê hồn kia”

“Đám huynh đệ Đỗ gia bảo vệ hần không dính một giọt nước, không ngờ lại cho chúng ta cơ hội này, ha ha ha!”

Cả đám thay nhau cười, đa phần là bắt nhả hạ lưu, hơn nữa đối tượng là ta.

Mộ Dung Phương rút kiếm, kéo ta ra phía sau, căm tức nhìn bọn họ, trầm giọng nói. “Các người thật to gan, rốt cuộc muốn làm gì?”

Người nhìn như thủ lĩnh đứng dậy. “Mộ Dung Phương, dù kiếm pháp Mộ Dung gia có thần thông thế nào cũng không đơn độc đấu lại mấy huynh đệ bọn ta. Người thức thời giao mỹ nhân cho bọn ta, bọn ta chơi đùa xong rồi sẽ để lại người, tuyệt đối không tổn thương một sợi lông tơ của hần!”

“Câm miệng!”. Mộ Dung Phương nghe vậy tức giận không kiềm chế được. Ta rất kinh ngạc khi biết đám người vô sỉ này lại có ý đồ như vậy. “Các người muốn đổi dịch với Đỗ gia bảo và Mộ Dung phủ ư?”. Vẫn chưa có ai đắc tội với hai đại gia tộc mà còn đặt chân được trên giang hồ.

“Đương nhiên không, nếu không bọn ta cần gì phải bật mặt, muốn trách thì trách các người xui xẻo, trách Đỗ gia bảo để mỹ nhân chạy lung tung”. Hần tới gần từng bước. “Mộ Dung Phương, người tốt nhất hãy thức thời đi, đao kiếm không có mắt nha”

Mộ Dung Phương không chớp mắt mà trừng đám người trước mặt, nắm chặt binh khí trong tay, nhỏ giọng nói với ta. “Ngũ thiếu... tìm cơ hội rời đi”. Ngạo khí chính trực hiện lên trên mặt thanh niên khiêm tốn kín đáo này, thời điểm này Mộ Dung Phương toả sáng đến mức người ta khó có thể nhìn thẳng.

Người của Đỗ gia sao có thể thua kém người khác? Dù Đỗ Yểm Nguyệt chỉ là người thường nhưng không phải kẻ trốn chạy. Ta lắc đầu. “Nhị công tử, Yểm Nguyệt và người cùng tiến cùng lui”. Ta tránh khỏi sự che chở của Mộ Dung Phương, rút kiếm trên người ra.

Người cầm đầu thấy ta lấy ra vũ khí, vẫn mang theo ý hài hước. “Các huynh đệ nhìn xem phong thái này, cười trên người nhất định sẽ khiến lão tử sáng khoái chết mất!”. Đám người bật mặt cười to một trận, khiến ta hồi tưởng lại câu nói hôm qua của Tả Đường Chi “con phượng hoàng không biết bay của Đỗ gia”, rõ ràng việc này trên giang hồ ai cũng biết.

“Động thủ!”

Ra lệnh một tiếng, ngoại trừ người cầm đầu và tên từng mở miệng bên cạnh hắn, những người còn lại đều không hện mà vây quanh Mộ Dung Phương. Mỗi người luân phiên công thủ, tên này đánh xong một chiêu thì tên khác tiến lên. Mộ Dung Phương dù không thua nhưng vẫn không rảnh tay!

Sau khi hai người kia xác nhận Mộ Dung Phương tạm thời không thể bận tâm tới ta thì lững thững đến gần, đôi mắt lộ ra ngoài khăn che mặt hiện lên ánh đỏ đê tiện. “Tiểu mỹ nhân, ngươi có biết rằng hôm qua chỉ thoáng nhìn thôi cũng đủ khiến trong lòng lão tử ngứa ngáy khó nhịn hay không?”

Tên còn lại nói tiếp. “Huynh đệ bọn ta nhất định chơi ngươi cho đến khi ngươi kêu cha gọi mẹ, không chừng nghiện rồi còn trách các ca ca không chịu chơi ngươi!”

Cả đời này ta chưa từng nghe lời nào vô sỉ đến mức này, không khỏi nổi giận, nắm chặt thanh kiếm sắc bén trên tay. Thế nhưng đối phương lại rút đao ra, vung lên xoèn xoẹt, mang theo ánh đao loé sáng.

Mộ Dung Phương thấy tình hình bất lợi, phân tâm gọi. “Ngũ thiếu đi mau!”. Suýt nữa thì bị chém.

“Không được!”. Ta cắn môi, lấy công làm thủ, giơ kiếm đánh về phía một tên bịt mắt. Đối phương vung đao lên, hất ra trường kiếm của ta, khiến lòng bàn tay ta tê dại. Tên còn lại thừa dịp ra tay đoạt binh khí của ta, kéo mặt nạ và dây buộc tóc của ta xuống. Ngay lập tức, tóc đen như thác nước rũ xuống trên vai, khiến gương mặt ta đã trắng lại càng không còn huyết sắc.

Hai gã bịt mắt hít sâu một hơi, đứng yên bất động, ngoài miệng lẩm bẩm. “Quả... quả thật là xinh đẹp như tiên...”

Mộ Dung Phương và những người còn lại quay đầu thoáng nhìn cũng có chút ngơ ngẩn, chiêu thức giằng co hơi chậm lại. Mộ Dung Phương tỉnh táo lại trước, chạy đến chỗ ta. Những người khác cũng hoàn hồn mà vây lên, tấn công khiến cho Mộ Dung Phương không rảnh tay.

Ta nhặt lên trường kiếm lần nữa, hai người kia cũng vung đao, nhưng không biết ta có làm hay không mà luôn cảm thấy sau khi bọn họ nhìn được dung mạo của ta rồi, động tác trở nên mềm nhẹ không ít. Đáng tiếc cho dù đối thủ có nhẹ tay thế nào, vì lâu ngày không luyện võ nên ta trượt chân té ngã chỉ sau vài chiêu.

Bàn tay thô to từ từ đến gần, tiếng la kinh hoảng của Mộ Dung Phương có vẻ xa xăm. Ta không khỏi nhắm mắt, nhưng đau đớn không xuất hiện như dự đoán mà một ánh kiếm mang theo kinh phong vung xuống khiến hai người kia sợ hãi lùi lại. Người cầm kiếm đứng trước mặt ta đúng là kẻ ta không thể tưởng tượng được, Tả Đường Chi!

Tả Đường Chi xoay người lại kéo ta dậy, nắm lấy khuỷu tay ta. “Đi!”

Ta nghiêng người né tránh. “Nhưng nhị công tử...”. Mộ Dung Phương còn đang bị đối phương vây đánh!

Tả Đường Chi khinh miệt “xì” một tiếng. “Cho dù Mộ Dung Phương có yếu kém thì đám hạ lưu này cũng không địch lại kiếm pháp Mộ Dung gia. Mộ Dung Phương vì phân tâm lo lắng cho ngươi nên mới không đánh lại bọn họ, ngươi ở đây chỉ liên lụy cho hắn mà thôi”

“Nhưng...”. Không để ta phản đối, Tả Đường Chi túm lấy ta, thì triển khinh công rời đi.

Ta tựa vào người Tả Đường Chi, trong lòng còn lo lắng cho an nguy của Mộ Dung Phương, sốt ruột muốn cầu cứu đại ca, vì vậy khi phát hiện tình hình không thích hợp thì ta và Tả Đường Chi đã đi vào rừng sâu, bốn phía cây cối bao quanh, không thấy một bóng người. Đường nói là lâu các nơi ta ở, dường như ngay cả Võ Lâm Minh cũng cách xa vài dặm!

“Nơi này là...”. Ta kinh ngạc thấy Tả Đường Chi ra, nhìn xung quanh. Không thấy cảnh tượng quen thuộc, ta không khỏi nổi giận trừng mắt nhìn hắn. “Tả thiếu hiệp, ngươi đùa giỡn quá mức rồi!”. Mộ Dung Phương vẫn đang chờ cứu viện mà!

Trong lòng ta chỉ nghĩ Tả Đường Chi tiếp tục chế giễu ta không giỏi võ công giống ngày hôm qua nên mới cố ý mang ta tới chỗ không người. Quả thật nếu không có người khác dẫn đường, một mình ta không có khả năng ra khỏi khu rừng này.

Nhưng đối diện với ta không phải ánh mắt hài hước như trong tưởng tượng, mà là một đôi mắt chuyên chú đến mức cổ chấp. Tay Tả Đường Chi vuốt ve gò má ta, say mê nỉ non. “Đẹp quá... hàng mi ánh mắt này... Đỗ Yểm Nguyệt, những kẻ phạm phụ tục tử đó không xứng với ngươi. Chỉ có ta, chỉ có ta!”. Sự si mê điên cuồng đã thay thế vẻ ngạo mạn vốn có trong mắt hắn, nói đúng hơn là dục vọng độc chiếm đến mức ngang ngược.

“Tả thiếu hiệp, ngươi...”. Ta sửng sốt nhìn hắn. Tên khốn này đang phát điên cái gì, chẳng lẽ dám hạ lưu lúc này khiến hắn nảy sinh ý muốn nhục nhã ta? Cho dù Đỗ Yểm Nguyệt vô dụng thế nào thì cũng không liên quan gì tới ngươi, có chuyện nhịn được nhưng cũng có chuyện không thể nhịn, người của Đỗ gia bảo sao có thể cho ngươi chiếm tiện nghi? Nhưng những lời mắng nhiếc trong lòng đều dừng lại khi hắn xé rách áo ta. Ta mở to mắt, không dám tin. “Tả Đường Chi, ngươi đang làm gì?”

“Ta... muốn ngươi là của ta!”

5. Chương 5

Ta muốn ngươi là của ta?

Ta ấn lên thái dương, nhất định là ta nghe nhầm, trong sáu chữ này nhất định có bốn chữ không phải tiếng Hán của vùng Trung Nguyên. Của Tả Đường Chi? Cái gì cơ?

Dù ta tự lừa dối bản thân như thế nào thì bờ ngực trần trụi dưới gió lạnh đã cắt ngang ý muốn trốn tránh sự thật của ta, ép ta đối mặt với ánh mắt xâm chiếm của Tả Đường Chi. Đôi mắt của hắn vẫn loé lên dục niệm, khiến ta không còn nơi nào trốn chạy.

“Đỗ Yểm Nguyệt, ngươi biết không, có một mẫu người trời sinh đã mị hoặc thiên hạ”. Tả Đường Chi nắm lấy vai ta, đẩy xuống đất, đè lên người ta. Hắn cúi đầu, ánh mắt chỉ cách ta có một tấc. “Mà ngươi, lại là cực phẩm trong số đó...”

“Ta... Tả Đường Chi, ngươi có biết đến hai chữ vô sỉ hay không?”. Ta oán hận cãi lại, hiện tại hắn có khác gì dám hạ lưu kia? Ghê tởm hơn, hắn lợi dụng tín nhiệm của ta dành cho hắn!

Tả đại hiệp ngạo mạn rõ ràng rất ít khi bị cự tuyệt. Hai mắt hắn đỏ lên, không nói lời nào kéo áo ta ra, một tay túm lấy cổ tay ta, tay kia cởi ra thắt lưng của ta, chuyển đến hai điểm mẫn cảm trước ngực. “Ta muốn ngươi... Đỗ Yểm Nguyệt! Ngươi trời sinh là để cho nam nhân cười trên người! Ta sẽ không giao ngươi cho những người khác, suốt đời này ngươi chỉ thuộc về ta”. Tả Đường Chi nâng cổ ta lên, ép ta nhìn thẳng vào gương mặt anh tuấn nhưng thật ra rất xấu xí của hắn. Hắn tách chân ta ra, ta thoáng cảm nhận được thân dưới nóng bỏng của hắn đang cách một lớp quần áo mà cọ sát vào ta.

“Ngươi buông ta ra!”. Ta vô cùng tức giận, quay đầu tránh né những nụ hôn như mưa rơi của hắn. Hồi ức đêm đó lại nảy lên trong lòng, nhưng khiến ta không chịu nổi chính là không giống với người kia, Tả Đường Chi biết rõ ta là Đỗ Yểm Nguyệt, là con cháu của Đỗ gia! Ta bắt đầu cảm thấy buồn nôn, ta không phải xử nữ trong sạch gì, nhưng với kiêu ngạo của một thành viên Đỗ gia, ta không thể tha thứ cho việc hắn lăng nhục ta.

Lúc chống cự, ta cảm giác được môi lưỡi của Tả Đường Chi đang lưu luyến trên cổ ta, lực đạo dưới tay cũng mạnh hơn. Ta không mở miệng xin tha, cũng không rơi nước mắt giống như ở trước mặt người kia. Nếu kiếp nạn này quả thật không tránh khỏi, có lẽ là lúc ta tìm đến cái chết.

Bỗng nhiên, động tác thô bạo của Tả Đường Chi ngừng lại, thân hình nặng như sắt thép rơi xuống người ta, nhưng chỉ chốc lát sau lại như ngọn liễu gặp phải gió mà bay đi. Ta chống đỡ thân thể, kinh ngạc mở to mắt. Đạp vào mắt ta ngoại trừ gốc cổ thụ che trời và Tả Đường Chi đang nằm sấp bên cạnh thì còn có một nam tử gầy gò đột nhiên xuất hiện.

Nam tử kia cau mày nhìn Tả Đường Chi không thể nhúc nhích dù chỉ là một chút, lẩm bẩm. “Thật lớn gan, dám đụng tới đồ của chủ tử”. Sau đó hắn hướng về phía ta mà cười sáng lạn. “Có cần tiểu nhân khoét tim của hắn ra cho công tử không?”. Vừa nói vừa lấy ra một con dao găm bên hông, bước tới chỗ Tả Đường Chi đang hôn mê bất tỉnh.

“Chờ một chút!”. Ta lên tiếng ngăn cản. Có thể lúc này ta từng hi vọng Tả Đường Chi gặp phải bất trắc, nhưng trước mặt vẫn là một mạng người. Ta lắc đầu. “Không cần...”. Ta dừng lại một chút. “Xin hỏi các hạ là...?”

Nam tử kia dường như không đồng tình với lòng dạ mềm yếu của ta, nhưng vẫn cắt dao vào, lơ đãng giơ tay lên. Phía sau hắn đột nhiên hiện ra ba gã bịt mặt, trang phục đen, toàn thân che kín chỉ lộ ra đôi mắt sáng rọi.

Nam tử gầy gò phân phó. “Nếu không chết thì cũng đừng để hắn sống yên! Mang đi đi, tránh cho công tử nhìn thấy lại phiền lòng!”. Có hai người cùng nhau nâng Tả Đường Chi lên, trong nháy mắt không thấy bóng dáng. Người còn lại đưa cho nam tử gầy gò một chiếc áo choàng màu đen, sau đó cũng biến mất tăm. Ba người này đến thật nhanh, đi cũng bí ẩn, cho dù ta đang sống trong đại gia tộc của võ lâm cũng ít khi nhìn thấy bản lĩnh cao cường như vậy!

Nam tử gầy gò cung kính đưa áo choàng cho ta, vẫn nở nụ cười dễ gần như trước. “Tiểu nhân là Đẩu Tiêu”

“Cảm ơn...”. Ta nhận lấy, phủ lên người, che lại dấu vết mà Tả Đường Chi lưu lại. Làn da của ta dường như được trắng nõn, so với trước kia càng dễ in lại dấu vết hơn. Ta ngẩng đầu nhìn nam tử tên là Đẩu Tiêu kia, lúng túng vì hoàn cảnh của mình nhưng không biết nói gì. Đối phương dường như cũng không vội mở lời, đôi mắt đầy ý cười lộ ra vẻ bí hiểm. “Chuyện đó.... Đẩu...”

“Xin cứ gọi tiểu nhân Đẩu Tiêu là được”

“Ừ... Đẩu Tiêu... Cảm ơn người đã giúp đỡ”. Ta đang nghĩ xem có cần phải giải thích gì không, dù sao người bình thường cũng ít thấy một nam tử bị một nam tử khác cưỡng ép dưới thân. Dù ta không chỉ gặp phải một lần, mà là hai lần, nhưng ta cũng hiểu được đạo lý này.

Đẩu Tiêu cười dịu dàng. “Chuyện phải làm mà thôi, trái lại còn khiến công tử chịu khổ...”. Hắn chọt cau mày. “Nếu không phải tốn thời gian xử lý đám hạ lưu trong Võ Lâm Minh thì sẽ không khiến công tử rơi vào tình trạng này. Nếu chủ tử hỏi, xin công tử nói tốt cho Đẩu Tiêu vài câu”

Ta nghe vậy cực kỳ kinh ngạc. “Người... vẫn luôn theo ta ư?”

Đẩu Tiêu gật đầu. “Muốn tránh khỏi sự chú ý của Đồ đại thiếu và Mộ Dung trưởng công tử cũng không dễ. May là bên cạnh công tử còn có một thiên hạ đệ nhất mỹ nhân là Đồ cô nương. Lần đầu tiên trong đời Đẩu Tiêu phải làm quỷ hao sắc, nhìn chăm chăm mỹ nhân không rời mới không để các huynh đệ của công tử phát hiện”

Nhắc tới Mộ Dung Viên... “Mộ Dung nhị công tử sao rồi?”. Ta nhớ trước khi rời đi Mộ Dung Phương còn đang chiến đấu, nếu đám người kia đã bị Đẩu Tiêu giải quyết, Mộ Dung Phương chắc cũng bình an vô sự?

“Đánh ngất xỉu”. Đẩu Tiêu nói mà không thẹn chút nào. “Công tử cứ yên tâm, Mộ Dung nhị công tử đang nghỉ ngơi trong lầu các thuộc Mộ Dung phủ, sẽ không quấy nhiễu đến Đồ gia bảo cũng như công tử và chủ tử”

Đây là lần thứ ba Đẩu Tiêu đề cập đến “chủ tử”, ta có chút hoang mang. “Chủ tử của người là...?”

“Công tử không biết ư? Xin mời, thời gian không còn sớm, chủ tử chờ công tử đã lâu”

Ta bất an theo sau Đẩu Tiêu, trong lòng hỗn loạn, cúi đầu không nói gì. Điều duy nhất đáng mừng là ta không cần giải thích với hắn vì sau Tả Đường Chi lại nổi lên dục vọng với một nam nhân như ta. Cẩn môi dưới, ta có chút tức giận, bất tri bất giác bước vào một lầu các hoa lệ. Ta ngẩng đầu lên thì kinh ngạc nhìn thấy lá cờ Võ Lâm Minh đang bay phấp phới. Nơi này đúng là lãnh địa của Võ Lâm Minh.

Càng khiến ta không thể tin được, người đứng trước sân chính là... minh chủ võ lâm đương nhiệm, trang chủ Cừu Bích sơn trang Cừu Bùi Tâm!

6. Chương 6

Là Cừu Bùi Tâm? Đúng là Cừu Bùi Tâm!

Mà không phải... người trong dự đoán? Ta siết chặt áo choàng trước ngực, cảm thấy hỗn loạn.

Cảm giác bị lừa dối nảy lên, như sóng dữ tràn vào lòng ta, khiến lý trí còn sót lại trong ta sụp đổ. Ta không để ý đến lễ nghĩa nữa, tức giận xoay người muốn rời đi.

Minh chủ võ lâm thì sao? Chủ nhân nơi này thì thế nào? Trải qua chuyện nhục nhã đến mức này, điều ta không muốn nhất chính là công khai với mọi người, nhận lấy sự thương hại và đồng cảm. Càng nhiều người biết chuyện chỉ càng khiến danh tiếng của Đỗ gia bảo bị tổn hại, ác nghiệt hơn nữa là chà đạp lên tôn nghiêm không còn dư dả là bao của ta. Huống hồ Cừu Bùi Tâm cũng không có tư cách phái người theo dõi ta!

Đấu Tiêu vốn đang dẫn đầu phía trước lúc này lại kì dị hiện thân cản đường ta, vẻ mặt vẫn mang ý cười như cũ, chấp tay một cách đúng mực. “Công tử, mời sang bên này”

“Người ép buộc ta ư?”. Ta cắn răng.

Đấu Tiêu lộ ra vẻ mặt khó hiểu khi thấy ta đổi ý. “Tiểu nhân không dám, nhưng như vậy sẽ không dễ bàn giao với chủ tử...”

“Cừu Bùi Tâm là chủ tử của ngươi, không phải của ta! Không ngờ người đứng đầu Võ Lâm Minh lại làm ra chuyện bỉ ổi này!”

Ta nhận ra nơi đây là khu vực cấm của Võ Lâm Minh mà tứ ca từng đề cập tới. Cho dù hiện tại diễn ra đại hội võ lâm, bên trong Phong Thanh thành đã chặt chẽ nhưng nơi này vẫn được bảo vệ nghiêm ngặt, nếu không có lệnh bài của Cừu Bùi Tâm thì tuyệt đối không được vào! Đấu Tiêu dẫn ta tới đây gặp Cừu Bùi Tâm một mình là có ý gì? Liên tiếp nhiều chuyện xảy ra khiến ta buộc lòng phải nghĩ theo hướng đó.

“Ha ha”. Đấu Tiêu nghe vậy bật cười, suýt chút nữa hụt hơi. “Công tử hiểu lầm rồi, Cừu Bùi Tâm không phải... Ngươi chờ một chút”. Đấu Tiêu tùy ý hướng ra xa vẫy tay về phía Cừu Bùi Tâm, dáng vẻ vô lễ, thái độ càn rỡ, giống như gọi một con chó.

Ngoài sức tưởng tượng của ta, Cừu Bùi Tâm quả thật bước nhanh tới, trái lại với vẻ oai vệ hôm qua mà cúi đầu chào Đấu Tiêu. “Đấu tổng quản”. Sau đó hắn lại chuyển sang chỗ ta mà chấp tay, cười nói. “Đỗ ngũ thiếu khỏe không? Không ngờ tại hạ có vinh hạnh được nhìn thấy dung nhan ngài”

Ta nhú mày không đáp, hoặc có thể nói cơ bản không biết đáp lại thế nào. Ta kinh ngạc, nhưng cũng không muốn hỏi địa vị hiện tại của Cừu Bùi Tâm, tại sao hắn lại lộ ra vẻ khúm núm trước mặt Đấu Tiêu. Những thứ này không liên quan tới ta, ta chỉ muốn đảm bảo danh dự của Đỗ gia trên giang hồ, chỉ cần bảo mật chuyện của ta mà thôi.

Đấu Tiêu nhìn bộ dạng không được tự nhiên của ta, suy ngẫm rồi mở miệng. “Chẳng lẽ... công tử không muốn nhìn thấy hắn?”

Ta ngoảnh mặt sang bên. Nói thừa! Nếu ngươi bị nam nhân đặt dưới thân, ta không tin ngươi muốn làm âm lên cho cả thành đều biết.

Thấy vẻ cam chịu của ta, Đấu Tiêu giơ tay một cái. “A, là Đấu Tiêu không tỉ mỉ, nếu công tử vẫn còn để ý, vậy ta sẽ khiến hắn chịu chết, được không?”

Ta mạnh mẽ xoay đầu lại nhìn chằm chằm vào Đấu Tiêu, thấy hắn vẫn điềm tĩnh, giống như lúc nãy chỉ đang tán gẫu vui vẻ.

Rõ ràng là lời lẽ cực kì tàn nhẫn, thế nhưng hắn lại nói ra nhẹ nhàng như vậy! Bên kia, Cừu Bùi Tâm lúc đầu cũng ngây ra, một lát sau lại lộ vẻ mặt cam chịu, không nói lời nào giơ tay lên dậm về phía đối mặt.

May mà Cừu Bùi Tâm đứng gần ta, trong lúc hoảng loạn ta vẫn kịp thời giữ lấy tay hắn, ngăn cản hành động tự hại vô nghĩa này. Mồ hôi ròng ròng chảy ra, gió từ trong rừng thổi tới khiến ta cảm thấy lạnh cả người.

Ta có thể nhìn thấy trong mắt Cừu Bùi Tâm lóe ra cảm kích, nhưng trước khi hắn kịp mở miệng thì đã bị Đấu Tiêu cho lui xuống. Đấu Tiêu cũng không để ta nói gì, cúi người thỉnh cầu. “Công tử xin đừng chậm trễ, tình hình chủ tử quả thật vui buồn bất định!”

Nói xong, hắn nửa thúc nửa đẩy ta vào trong viện. Ta muốn nhờ Cừu Bù Tằm liên lạc với đại ca, ít nhất đừng để bọn họ lo lắng, nhưng khi nhìn thấy bên bàn đá dưới gốc đào, nam nhân tà mị như sương pha trộn với khí thế khiến người ta ghê sợ kia, ta đã không thể nói nên lời.

Nói mà buồn cười, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy hắn vào ban ngày. Dáng người thon dài, khuôn mặt tuấn tú, đôi mắt đen lạnh lùng, khí phách tà mị trời sinh, vừa vô tình vừa tôn quý như thần tiên.

Có bao nhiêu lần trong bóng tối ta nhìn thấy bóng dáng chính mình trầm luân trong đôi mắt sáng rọi của hắn? Có bao nhiêu lần ta nghĩ sự lãng nhệch của hắn đã là cực hạn mà ta có thể tiếp nhận?

Bỗng nhiên, tâm trạng căng thẳng từ sau khi gặp những kẻ áo đen bịt mặt kia phút chốc tan rã. Đám người kia cũng vậy, Tả Đường Chi cũng vậy, vì sao cứ phải tìm ta mà gây chuyện? Hết lần này đến lần khác, ngay cả đối mặt với cha mẹ anh em, ta cũng không thể mở miệng kể ra những chuyện bê bối này. Rõ ràng... rõ ràng ta đã không còn chịu đựng nổi, vì sao lại có thêm nhiều người đến giật đồ bìm leo?

Ta nhìn người kia, những ngôn từ nhệch nhẽ mà lúc này không nghĩ kĩ, lúc này từng câu từng chữ lại đâm vào trái tim ta đến thấu xương, khiến ta toàn thân đều tổn thương. Uất ức tràn ngập trong lòng, nước mắt cũng không kiềm được rơi xuống như chuỗi hạt. Trong đôi mắt ngập nước của ta, hình bóng người nọ cũng trở nên không chân thật.

Có vài tiếng thở dài kín đáo vang lên. Lúc ta nghi ngờ có phải bản thân mình nghe lầm hay không thì thân thể đã rơi vào một vòng tay ấm áp. Cánh tay hắn mạnh mẽ siết chặt lấy vai ta, nhiệt độ cơ thể quen thuộc, tiếng tim đập đều đặn... Ta nắm lấy vạt áo hắn, giống như chìm xuống hồ sâu không đáy mà tìm thấy phao cứu sinh. Người nọ là kẻ đầu sỏ, nhưng buồn cười là hắn lại trở thành chỗ dựa duy nhất của ta trong chuyện này.

Hắn nắm lấy gáy ta, cúi đầu hôn lên môi ta, cái lưỡi như thiêu đốt men theo bờ môi mà nhẹ nhàng liếm mát. Hơi thở ấm áp hắt vào mặt, cắt ngang tiếng khóc của ta, nhiễu loạn nhịp tim của ta. Đôi mắt lạnh lẽo mị hoặc của hắn hé ra nhìn ta, lộ ra một chút thương tiếc. Lúc ta mở miệng thở dốc, hắn xâm nhập thật sâu vào miệng ta, kịch liệt quấn lấy chiếc lưỡi bị động của ta, dường như thưởng thức một thứ mùi vị trân quý.

Hắn hôn lên mắt, gò má ta, lúc di chuyển xuống cổ thì ngừng lại. Hàn khí trên người hắn hiện ra mà không báo trước, đánh thức ta khỏi ý thức hỗn loạn. Một khắc sau, áo choàng trên người ta biến thành hàng vạn mảnh vụn màu đen, lộ ra cơ thể trần truồng yếu ớt của ta, lộ ra dấu vết xanh tím mà Tả Đường Chi thô bạo lưu lại, giống như từng giọt mực trên giấy trắng, rõ rệt đến mức khiến người ta giật mình.

Ta nhận thấy hắn đang cất lực kiềm nén cơn giận của mình, trừng mắt nhìn ta, từng câu chữ lạnh lẽo phun ra khỏi hàm răng cắn chặt của hắn. “Vì sao không cho Đẩu Tiêu giết hắn?”

Ta nhìn thẳng vào mắt hắn, không phân rõ ý nghĩ của hắn. Giết Tả Đường Chi? Vì Tả Đường Chi đụng đến người hắn từng ngủ qua, hay vì Tả Đường Chi đụng vào ta? Ta bị kẹt ở nút thắt này, thân phận của ta đa phần là một món đồ chơi, hay đa phần là Đồ Yểm Nguyệt?

Cắn môi, ta cười nhạo chính mình vì sao còn nghi vấn những thứ này, rũ xuống hàng mi rậm mà lẩm bẩm. “Bởi vì... không đáng”. Cho dù trong lòng ta hắn không giống với Tả Đường Chi, nhưng nói một cách nghiêm túc thì những gì bọn họ làm với ta là giống nhau! Ta sống tiện lợi như vậy, cần gì Tả Đường Chi phải dùng tánh mạng đền tội cho ta?

Tay hắn mạnh mẽ nâng cằm ta lên, trong mắt lóe lên tức giận, lạnh khốc, phức tạp, lại có một tia sáng lưu chuyển giữa con ngươi đen thẳm, sắc bén đến mức cắt vỡ không khí xung quanh, đông cứng tất cả độ ẩm. Cuối cùng, ánh mắt hắn lại quay về vẻ lãnh ngạo đứng đưng thường lệ. “Đừng khiến ta tức giận”

Ta ngoảnh mặt đi, giận cái gì? Nếu những người chạm vào ta đều phải chết thì người phải là người đầu tiên!

Thấy ta không đáp lại, hắn buông tay, thấp giọng nói. “Tiến vào!”

Mệnh lệnh không rõ ràng, lúc ta còn không biết đường nào mà lần thì hắn đã quay lưng lại, giống như ta không hề đứng đó.

“Công tử, xin mời sang bên này”. Gương mặt đầy ý cười của Đẩu Tiêu dọa ta giật mình. Ta xoay người qua, phát hiện hắn đang đứng sau lưng ta, tỏ vẻ muốn ta vào trong lầu các.

Ta nhìn hần và Đầu Tiêu, mấy lần muốn nói nhưng không biết nói gì, cuối cùng đành phải nghe theo.

Đầu Tiêu dẫn ta vào trong nhà lâu, tới một bể tắm hơi nước lượn lờ bằng đá, hai bên có đầu rồng chạm khắc phun ra nước nóng. Hơi nước bốc lên tứ tán, mùi lưu huỳnh đặc trưng của suối nước nóng tràn ngập trong không khí, xung quanh là hàng trúc xanh biếc, che kín bầu trời tươi đẹp, chỉ chừa lại một chút ánh vàng xuyên qua kẽ lá, có vẻ kín đáo và tĩnh mịch.

“Xin mời công tử tắm rửa trước”

Dừng một chút. Đầu Tiêu do dự nhìn ta, lần đầu tiên bày ra gương mặt không mang theo ý cười, chậm rãi nói. “Đỗ công tử... là người đặc biệt nhất Đầu Tiêu từng gặp”

Ta nhìn vẻ mặt nghiêm túc hiếm thấy của Đầu Tiêu, không hiểu lắm. “Đặc biệt?”

“Tiểu nhân thất trách mà tới chậm, khiến Tả Đường Chi có cơ hội lãng nhục công tử, lúc đó tiểu nhân đã ý thức được rằng tính mạng mình khó giữ, ít nhất cũng không giữ được cánh tay này. Công tử cũng biết chủ tử không phải loại người nhân hậu, thế nhưng bây giờ không chỉ là ta, mà ngay cả Tả Đường Chi cũng còn sống”

“... Liên quan gì đến chuyện ta đặc biệt?”

Câu trả lời của ta khiến Đầu Tiêu sửng sốt, lộ ra vẻ mặt ngẩn ngơ. Cuối cùng hần chỉ khẽ cười mà lắc đầu, hồi phục bộ dạng vui vẻ. “Tiểu nhân lắm miệng rồi, mời công tử tắm rửa, chủ tử không thích trên người công tử có mùi của người khác!”. Nói xong, hần rời khỏi trong nháy mắt.

Đầu Tiêu nhắc ta mới nhớ trên người trừ cát bụi còn có nước bọt của Tả Đường Chi. Trong lòng ta không thoải mái, vội cởi ra quần áo còn sót lại, sau khi dùng nước nóng cọ rửa một trận mới ngâm thân thể ửng đỏ vào hồ.

Dòng nước róc rách chậm rãi vờn quanh, sự yên bình xung quanh khiến cho những chuyện hôm nay dường như chỉ là trò hề. Ta dùng mu bàn tay vén lên những sợi tóc nổi trên mặt nước, rồi lại nhìn chúng nó rơi xuống, không muốn suy nghĩ nhiều.

Không lâu sau, đôi chân trần của người kia xuất hiện, không để ý đến một thân áo đen mà bước xuống nước, trên tay cầm một cái bình bằng ngọc chạm trổ tinh xảo, đến gần ta. Mặc dù hần đã thấy hết từng tác động trên người ta, nhưng bảo ta không biết xấu hổ mà trần truồng gặp nhau thì không có khả năng. Ta muốn né tránh, nhưng lại bị hần ôm vào lòng, ngồi xuống chỗ nước cạn. Ta phản kháng, nhưng vẫn giống như mọi khi mà không có tác dụng! Ta xấu hổ và tức tối ngồi trên người hần, cúi đầu, tránh đi ánh mắt tà mị đoạt hồn người của hần. Thế nhưng như vậy, đập vào mắt chính là cơ thể không còn che đậy gì của ta, lúc này ta thật muốn đập đầu mà chết cho xong.

Hần nắm lấy khuỷu tay ta, mở nắp bình, nhỏ ra vài giọt chất lỏng màu ngọc lên dấu vết xanh tím trên người ta. Mùi thuốc nồng nặc xộc vào mũi, ta quên mất sự ngượng ngùng, mở to mắt nhìn nước thuốc thấm vào da, mát mẻ thấu đến tận xương. Hần dùng ngón tay nhẹ nhàng xoa nắn, chỉ chốc lát sau, dấu vết đáng sợ dưới đầu ngón tay phai đi, chỉ để lại vài vết nhạt màu không thể nhìn ra.

Ngón tay dính nước thuốc của hần di chuyển từ trên cổ ta xuống xương quai xanh, rõ ràng cố ý khiêu khích. Ta co quắp né tránh, chỉ cảm thấy một trận nóng rực lan tỏa từ nơi hần sờ qua, đốt sạch lí trí của ta.

Đôi mắt trầm luân bắt đầu mờ sương, thân thể tuyết trắng ửng hồng. Ta vẫn còn kinh ngạc với sự thần thông quảng đại của nước thuốc này, nhưng vuốt ve của hần rất tình sắc, chuyên chọn những chỗ mẫn cảm của ta mà lưu luyến. Vài lần muốn rên rỉ ra miệng nhưng ta gắng gượng nuốt xuống, thế mà hần cứ vuốt ve liên tục...

Dần dần, ngón tay thon dài nhúng xuống nước, đụng tới nơi khiến người ta thấy thẹn kia. Ta hoảng hốt đè lại tay hần, vội vàng nói. “Tả Đường Chi... chỗ đó... không có... không có...”. Không có sờ tới!

Hần cười khê. “Đương nhiên, đây là lý do duy nhất mà hần còn sống sót”

Hần cố ý!

7. Chương 7

Đôi tay phản kháng của ta bị hắn siết chặt sau lưng, cái lưỡi nóng như thiêu đốt dọc theo cổ mà hôn lên vành tai đỏ ửng của ta. Ta cảm nhận được hai điểm đỏ bừng trước ngực cọ xát lên quần áo hắn, khiến cho cảm giác sưng đau ban đầu lại càng tê dại khó nhin.

Tay hắn mạnh mẽ khiêu khích tại vùng kín của ta, trong lúc mê mang, ta nhớ ra hôm qua mình cũng làm chuyện này với hắn. Thế nhưng rõ ràng chỉ là xoa nắn lên xuống, hắn cũng không hề dịu dàng và nhẹ nhàng, thế nhưng thân dưới của ta lại phản chủ, từng đợt sóng khoái kéo tới khiến toàn thân ta xụi lơ, không biết là thở dốc hay rên rỉ, nước mắt bắt đầu lưng tròng.

Hắn đặt ta nằm sấp lên bờ hồ, cởi ra quần áo trên người, thân thể rắn chắc nhuộm đẫm hơi nước, dương cương mà đẹp đẽ, cường tráng mà mịn hoặc.

Dưới tác dụng của nước thuốc, ngón tay thon dài của hắn dễ dàng đâm vào thân thể ta hơn bao giờ hết. Bàn tay ta siết chặt thành nắm đấm, nhiều lần muốn thoát khỏi tay hắn nhưng đầu ngón tay kia lại ngày càng đâm sâu vào, số lượng cũng tăng dần. Hơi nóng bên trong bể tắm tràn ngập xung quanh, dần dần, ngay cả hô hấp cũng trở nên nóng hổi.

Hắn rút ngón tay ra, lúc ta còn chưa kịp phản ứng thì khoảng trống trong cơ thể đã bị lấp đầy. Đó là thứ thuộc về người kia, giống như thiêu đốt, làm tan rã tất cả lý trí của ta. Ta chỉ đành thừa nhận và chạm mãnh liệt của hắn, không ngừng thăm dò nơi sâu nhất trong thân thể ta. Thần trí mê mang, gấp gáp thở dốc, tất cả những gì ta cảm nhận được ngoại trừ hơi nước oi bức chính là hơi thở đặc trưng của hắn.

Lưỡi không chút kiêng kỵ quấn lấy nhau, không còn phân biệt được là chủ động hưởng ứng hay là bị động quấy nhiễu...

Cuối cùng, ta vẫn chỉ là một nam sủng?

Lòng ngực nghẹn lại, ta khẽ cắn môi, rũ xuống mi mắt, nhìn xuống ngón tay đang siết chặt của mình. Tiếng ồn của đại hội vô lâm, tiếng đao kiếm va chạm đều bị ta ném sang một bên, chỉ còn lại cảm giác hổ thẹn.

Bởi vì yếu đuối, hay bởi vì không muốn đối mặt với vết sẹo nhiều lần bị vạch trần? Hay bởi vì tựa vào lòng ngực kia nên không cần cố gắng kiên cường? Ta không muốn tìm tòi, chỉ biết rằng Đỗ Yểm Nguyệt – kẻ đang rên rỉ dưới thân hắn, kẻ đang đang đưa nghênh hợp kia đã không còn có thể dùng danh nghĩa của kẻ bị hại mà tự nhận mình thanh cao, chỉ trích người khác!

Chạng vạng hôm đó, kiệu của Vô Lâm Minh đi tới lầu các. Vì BCT đã cho người thông báo trước nên các huynh đệ của ta và người của Mộ Dung phủ lúc đầu tản ra bốn phía tìm kiếm đã tập trung lại một chỗ. Ta từ trong rèm nhìn thoáng qua vẻ mặt căng thẳng của Mộ Dung Phương, trong lòng có chút áy náy. Những người khác rõ ràng cũng biết chuyện qua lời kể của hắn. Các huynh đệ toàn bộ kéo đến, khăng khăng muốn nhìn thấy ta bình yên vô sự.

Trên người ta mặc quần áo sạch sẽ, tóc cột chỉnh tề, đuôi tóc rũ xuống vai. Đầu ngón tay hơi run của ta sau vài lần do dự thì vén lên màn kiệu, chào đón mọi người.

Lúc đầu, hô hấp của những người có mặt đều nghẹn lại, mắt tròn trừng lộ ra vẻ kinh diễm. Ta bất an nhìn quanh, cố gắng giả vờ như bình thường, nhưng cũng không che giấu được nét mặt lo lắng. Thấy mọi người không được tự nhiên, vẻ mặt các huynh đệ lại càng lo lắng.

Có thể tưởng tượng ra bọn họ đang suy đoán điều gì, nhưng bởi vì không khác là bao so với sự thật nên càng khiến ta chua xót.

“Yểm Nguyệt, ngươi... không sao chứ?”. Đại ca mở miệng, vô cùng tự trách.

Ta lắc đầu, biết đại ca trách bản thân sơ ý, cũng không muốn khiến cho Mộ Dung Phương áy náy. Theo lý mà nói, nếu Tả Đường Chi không nảy sinh ác ý, Mộ Dung Phương cũng không phụ lòng nhờ vả của đại ca. Ta miễn cưỡng cười. “Cũng may có Mộ Dung nhị công tử nên Yểm Nguyệt mới thoát thân được”

Nhị ca hỏi. “Nhị công tử đã kể rõ những chuyện xảy ra, nhưng chuyện Tả thiếu hiệp cứu ngươi...”

Tứ ca tức giận cắt ngang. “Yểm Nguyệt, tên Tả Đường Chi chó má kia rốt cuộc mang người đi đâu?”. Tứ ca không có ấn tượng tốt với Tả Đường Chi.

Điều mọi người muốn biết chính là nguyên nhân ta về muộn.

Ta lảng tránh ánh mắt của mọi người, nhẹ giọng nói ra lời nói dối mà mình suy nghĩ đã lâu. “Ở trong rừng... Hắn đi rồi”. Không phải ta muốn giữ thể diện cho Tả Đường Chi, mà là sự việc khó có thể kể ra, nhục nhã khiến ta không nói nên lời.

“Vậy hắn... ưc...”. Nhị ca dừng lại, cẩn thận hỏi. “Yểm Nguyệt... không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Các vị thiếu hiệp xin hãy yên tâm!”. Tiếng cười sang sảng của Cừu Bùi Tâm đánh tan không khí quái dị nơi này, thu hút sự chú ý của mọi người. “Lão phu tình cờ gặp ngũ thiếu trong rừng, ngoại trừ bên ngoài hơi nhếch nhác thì không hề thương tổn, bình yên vô sự!”

Bây giờ ta đã biết tác dụng của Cừu Bùi Tâm, cũng không khỏi bội phục suy nghĩ sâu sắc của Đấu Tiêu. Quả thật khi người đứng đầu Phong Thanh thành, minh chủ võ lâm, người được giang hồ công nhận là đức cao vọng trọng – Cừu Bùi Tâm đưa ra cái cớ gặp nhau trong rừng thì sẽ khiến mọi người tin tưởng mà không hề có chút nghi ngờ.

Lúc này Cừu Bùi Tâm hoàn toàn là một người được võ lâm kính trọng, đôi mắt mà ta đã từng ngăn cản hắn móc ra hiện tại đang sáng ngời, vẻ mặt vàng vọt khi đối mặt với Đấu Tiêu của hắn cũng trở nên huyền ảo không chân thật.

Về an tâm nhanh chóng tỏa ra trên mặt các huynh đệ, đại ca cười chấp tay. “Cảm ơn minh chủ đã cứu đệ đệ, Đồ gia bảo xin ghi tạc trong lòng”

Cừu Bùi Tâm vuốt râu. “Đại thiếu khách khí. Xin đừng trách lão phu nhiều lời, Đồ gia bảo không nên để Ngũ thiếu đi một mình như vậy. Phải biết rằng hiện tại trong thành rồng rắn hỗn tạp, lão phu cứu được ngũ thiếu lần này nhưng không chắc cứu được lần sau”

Lời khiển trách của Cừu Bùi Tâm khiến gương mặt các huynh đệ trắng bệch. Mộ Dung Viên bước ra hòa giải, cười nói. “Chỉ là Đồ đại thiếu đánh giá cao lòng người, đánh giá thấp mị lực của Yểm Nguyệt mà thôi”

Cừu Bùi Tâm cười to. “Mộ Dung trưởng công tử nói đúng, thế nhưng lão phu có một đề nghị, vị này là Đấu quân sự trong thành”. Đấu Tiêu bước lên phía trước, chấp tay với mọi người một cái, sau đó cung kính đứng bên cạnh BCT. “Trong thời gian này, không bằng để hắn đại diện cho Võ Lâm Minh chiếu cố Đồ ngũ thiếu. Không biết ý đại thiếu như thế nào?”

“Chuyện này...”

“Có Đấu quân sự ở đây, lúc gặp chuyện sẽ dễ dàng điều động hộ vệ của Võ Lâm Minh”. Giọng điệu Cừu Bùi Tâm rất kiên quyết, không cho phép đại ca từ chối, ta nghĩ chắc là do Đấu Tiêu dẫn trước, hoặc... không biết có phải do người kia gợi ý hay không?

“Vậy trước hết cảm ơn minh chủ”

Sau khi tiễn bước Cừu Bùi Tâm và thuộc hạ Võ Lâm Minh, hai huynh đệ Mộ Dung Viên và Mộ Dung Phương ở chơi một chút rồi cũng tạm biệt, cuối cùng chỉ còn lại người của Đồ gia bảo.

Lúc đầu đại ca dặn nhị ca dịch dung cho ta, nhưng ta lắc đầu cự tuyệt. “Nhìn quen rồi sẽ không có gì lạ...”

Mấy ngày sau, trừ phi cần thiết, nếu không ta rất ít khi rời phòng. Đấu Tiêu dẫn một nhóm người tới bảo vệ nghiêm ngặt bên ngoài. Thời gian trôi qua, rốt cuộc cũng tới ngày quan trọng của đại hội võ lâm – thời điểm tranh giành ngôi vị minh chủ võ lâm.

“Cừu minh chủ nhờ người gửi lời rằng nếu cứ tiếp tục như vậy, đại hội sẽ khó hoàn thành”. Dường như là giọng đại ca.

“Đúng vậy, ba người đầu tiên vì nhìn Yểm Nguyệt đến ngăn người mà bị đánh rơi xuống lôi đài, thế nhưng những người kế tiếp thì không thú vị như vậy. Ta nghĩ ngôi vị minh chủ lần này sẽ thuộc về mấy đệ tử Thiếu Lâm lục căn thanh tịnh”. Tứ ca giễu cợt.

“E rằng Đỗ gia bảo sẽ rước lấy chỉ trích của mọi người, người khác sẽ cho rằng chúng ta thắng không anh hùng”. Nhị ca lo lắng.

“Ta không muốn ép buộc Yểm Nguyệt, nếu hắn không muốn dịch dung...”

Ta ngẩng đầu lên, nhìn những anh hùng hào kiệt đang chờ lên lôi đài, thế mới nhớ ra mình đang ở giữa đại hội luận võ. Đỗ gia bảo và cửu đại môn phái, tứ đại thế gia đang ngồi chung chỗ, hướng về phía chính diện. Lúc này, trong sân đang ồn ào không chịu nổi, nhưng trên lôi đài không có một bóng người. Vô số ánh mắt đều đang nhìn về phía ta. Ta nhìn quanh, trong lòng bỗng dưng dâng lên bất an mãnh liệt...

8. Chương 8

Có lẽ bởi vì những chuyện gặp phải trong nửa năm nay nên ta càng trở nên dễ hoảng hốt hơn, nhưng rõ ràng thân thể đang run lên của ta cảm nhận được khí lạnh buả vào. Một ánh mắt hung bạo không biết từ nơi nào đang nhìn chằm chằm vào ta, giống như một con báo đang chờ thời cơ cắn nuốt con mồi.

Lúc này, Yển Diễm nhảy lên lôi đài, khuôn mặt kiêu mị nhìn quanh đại hội, dường như châm chọc những chuyện hoang đường vừa xảy ra. Ánh mắt nàng phát hiện bóng dáng Uyển nhi ở giữa Đỗ gia bảo, cũng quét về phía ta, lộ ra khí tức tàn ác. Nàng nắm chuôi roi chỉ vào Đỗ gia bảo, mở miệng với Cửu Bội Tâm đang chủ trì đại hội, vẫn dùng thứ tiếng Hán không trôi chảy. “Ta – tìm bọn họ - đánh”

Chuyện đột nhiên xảy ra, theo quy tắc tỉ thí mà nói, hiện tại chưa đến lúc Đỗ gia bảo lên thi đấu. Hơn nữa tuy vừa rồi Yển Diễm toàn thắng, nhưng chưa đến mức có thể khiêu khích Đỗ gia bảo. Cửu Bội Tâm hơi ngừng lại, nhưng dưới sự cho phép của đại ca và cảnh chà xát tay của lục đệ, cũng thuận theo mà cho phép tỉ thí. Ta nghĩ lục đệ vẫn còn ghi hận chuyện Yển Diễm thất lễ với Uyển nhi hôm đó, muốn đòi lại công bằng trong đại hội.

Hai người đánh nhau khoảng trăm chiêu trên lôi đài, roi đến kiếm đi, không ai nhường ai. Đường roi của Yển Diễm so với hôm trước tiến bộ không ít, nhưng lục đệ kể thừa nội công tâm pháp của Đỗ gia bảo nên một khắc sau, Yển Diễm đã hơi chật vật dưới thế tấn công của lục đệ. Sau vài lần đánh trả không có kết quả, roi dài của nàng quất ở phía trước lôi đài, khiến cát bụi bay lên.

Thế nhưng dần dần, một cổ ầu lo khó tả quán quanh lòng ta. Có thể võ nghệ ta không giỏi nhưng thị giác xem như hơn người. Trong mắt ta, thay vì nói lục đệ thân thủ nhạy bén, không bằng nói là Yển Diễm cố ý đánh về phía chính diện.

Đột nhiên, đại ca che mặt kêu lên. “Có độc!”. Thân hình đại ca lóe lên, nhảy lên lôi đài dùng chuôi kiếm chặn roi của Yển Diễm, cố thoát lục đệ đang lao đảo. Hai người ngã nghiêng lùi về chỗ ngồi, sau khi xác định lục đệ không có việc gì, đại ca nổi giận đùng đùng, trừng mắt nhìn gương mặt tươi cười quyến rũ của Yển Diễm và vài người đang chậm rãi bước lên lôi đài. Tất cả đều là đồng bọn hôm đó đứng sau lưng Yển Diễm.

Lúc này ta mới phát hiện, không chỉ đại ca và lục đệ, mà sau khi bụi bặm bay hết, tầm mắt thoáng đãng, ta nhìn thấy các anh hùng hào kiệt trong sân đều lộ ra vẻ mặt khác thường. Không ít người bắt đầu ngồi thiền vận công bức độc, mồ hôi lạnh thấm ra từ thái dương của bọn họ, nhìn có vẻ đau đớn không chịu nổi.

Các huynh đệ che chở phía trước ta, lục đệ và Uyển nhi. Đại ca nhìn dáng vẻ hăng hái khác với hôm trước của Phổ Ô Lan, không để ý đến khoe miệng tràn ra tơ máu, mở miệng hỏi. “Các ngươi hạ độc ư?”

Phổ Ô Lan nhìn quanh kiểm nghiệm hiệu quả, sau đó chuyển sang đại ca, cười rất nhã nhặn nhưng lại xen lẫn một ít tùy ý. “Không, Yển Diễm chỉ hạ thuốc dẫn mà thôi, còn độc thì đã bắt đầu tích tụ trong cơ thể các ngươi từ ngày đầu tiên các ngươi đến Võ Lâm Minh”

Mọi người nghe vậy chấn động! Từ ngày đầu tiên?

“Thiên Tiên Tiểu chỉ là độc được cấp ba, dù không màu không mùi nhưng hiệu quả không lớn, trừ phi người trúng độc ăn vào liên tục nhiều ngày, nếu không sẽ bị cơ thể tự bài tiết. Thế nhưng nếu đủ liều lượng, Thiên Tiên Tiểu sẽ cao siêu hơn Tấn Công Dược hạng nhất rất nhiều, hơn nữa người có nội lực càng mạnh, độc tính phát ra càng kịch liệt”

Đường như để chứng minh cho lời của Phổ Ô Lan, những người sắc mặt tái xanh đều là cao thủ nổi danh, những người còn đứng vững đều là đồ đệ trẻ tuổi của các đại môn phái. Uyển nhi chỉ hơi tái mặt, còn ta thì bình yên vô sự.

Rất nhanh, tất cả ánh mắt nghi hoặc đều tập trung ở chính diện lôi đài. Người hạ độc liên tục nhiều ngày trong thức ăn còn có thể là ai? Các thuộc hạ của Võ Lâm Minh lẽ ra phải trúng độc giống mọi người thì lại ngẩng đầu chờ lệnh, mà minh chủ võ lâm Cừu Bùi Tâm thì đang ngạo mạn nhìn quanh.

Phương trưởng Thiếu Lâm cất tiếng hỏi ra nghi hoặc trong lòng mọi người. “Cừu minh chủ, lão nạp không hiểu, người vì cái gì...”

“Cừu minh chủ? Vì cái gì?”. Cừu Bùi Tâm cười dữ tợn. “Ha ha ha... Các người có biết không, chức minh chủ này ta phải dùng lời thề làm nô lệ cả đời để đổi lấy! Mà hôm nay ta phải dùng danh nghĩa công đạo, chủ trì đại hội này tìm người thay thế chính mình!”

“Cừu Bùi Tâm! Chẳng lẽ ngươi nghĩ rằng sau khi làm chuyện này, ngươi còn có thể ngồi vững trên ngôi minh chủ ư?”. Người nói chuyện là đạo trưởng Võ Đang, hắn đang tức giận không kiềm chế được.

“Nếu không phải của ta thì bất luận kẻ nào cũng đừng hòng có được!”. Trong mắt Cừu Bùi Tâm tràn ra điên cuồng, giống như hôm đó ta nhìn thấy trong mắt Tả Đường Chi. “Giáo chủ Minh Cung thần giáo hứa với ta, nếu đạt được võ lâm Trung Nguyên, hắn sẽ giao cho ta quản lý, ta sẽ làm minh chủ suốt đời”

“Cho nên ngươi cấu kết với Minh Cung thần giáo chỉ vì hư danh này?”. Đại ca lạnh lùng nhìn Cừu Bùi Tâm.

“Hư danh? Không sai... đúng là hư danh! Dù ta là minh chủ võ lâm nhưng lại để cho người khác nắm quyền sinh sát trong tay! Người kia... người kia cơ bản không để ý đến yêu cầu của ta, ở trong mắt hắn ta không bằng một con kiến! Ta vĩnh viễn không thắng được hắn, võ lâm Trung Nguyên cũng không tìm được ai địch nổi hắn. Thế nhưng...”. Cừu Bùi Tâm nhìn về phía đám người Phổ Ô Lan, cười nói. “Giáo chủ Minh Cung thần giáo có thể! Nhất định có thể! Ta muốn hắn cũng ném mùi làm nô lệ cho người khác, vĩnh viễn không thể thoát thân. Ta muốn gỡ xoàng về mặt tự cao tự đại của hắn, cho hắn biết, Cừu Bùi Tâm không cam lòng ở dưới một người cả đời!”

Lời nói của Cừu Bùi Tâm đánh thẳng vào lòng ta, khiến ta cảm giác thân thể mất thăng bằng. Quả nhiên vẫn liên quan tới hắn. Những người khác không rõ “người kia” là bảo ai, chỉ thấy Cừu Bùi Tâm phần nộ giữa mặt lên trời hô to, theo trực giác mà nghĩ Cừu Bùi Tâm điên rồi.

Ta đoán nơi đây chỉ có ta và Đẩu Tiêu biết rõ tình huống. Rõ ràng Cừu Bùi Tâm cũng nhớ tới điều này. Đôi mắt điên cuồng đỏ rực của hắn tìm thấy ta giữa đám đông. Hắn bay tới, dễ dàng tránh né công kích của đại ca và tam ca, nắm lấy tay ta nhảy lên đài, hướng lên trời mà gầm to. “Người! Ra đây! Ra đây!”

Đáp lại Cừu Bùi Tâm chỉ có tiếng chửi rủa của các huynh đệ ta, hiện đang bị thuộc hạ của hắn giữ chặt. Người kia vẫn không xuất hiện. Ta hoảng hốt giãy dụa, phát hiện Đẩu Tiêu vốn một tác không rời bên người ta nay đã biến mất không thấy bóng dáng. Thuộc hạ của Võ Lâm Minh ngăn lại mọi người, ánh mắt ai nấy đều tập trung trên người ta và Cừu Bùi Tâm, ngay cả đám người Phổ Ô Lan cũng im lặng.

Không lâu sau, Cừu Bùi Tâm bình tĩnh lại, hơi thở gấp gấp xen lẫn điên cuồng. Đường như nhớ ra điều gì đó, hắn tới gần ta, bàn tay vuốt ve gương mặt của ta, lẩm bẩm. “Đỗ Yểm Nguyệt... muốn trách thì hãy trách người kia!”. Nói xong, hắn vung tay lên, quần áo của ta bị xé tan, hô hấp của mọi người cũng nghẹn lại, chỉ nghe thấy Cừu Bùi Tâm phân phó. “Vài người lên đây chơi hắn cho ta!”

9. Chương 9

Các huynh đệ giận dữ gào lên, cũng không át được chấn động trong lòng ta. Ta mở to mắt nhìn người đã từng được ta kính trọng trước mặt. Hắn đã từng khom lưng khiêm nhường, thế nhưng hiện tại lại ti tiện không chịu nổi.

Cừu Bùi Tâm trong trạng thái điên cuồng đã mất hết hình tượng, tóc tai vốn chỉnh tề nay lại rối tung, trong mắt hiện ra tơ máu, cười sằng sặc, dường như việc hủy hoại ta sẽ mang đến cho hắn cảm giác sảng khoái khi trả được thù. Cùng là kẻ chịu khổ dưới sự đe dọa của người kia, ta ít nhiều gì cũng có thể đồng cảm

với hấn. Sự lạnh lùng ngạo mạn của người kia quả thật có thể bức điên người khác. Khác biệt là ta không hề đấu tranh mà nhẫn nhục chịu đựng, còn Cừu Bùi Tâm với địa vị cao trên giang hồ, có lẽ không thể tha thứ cho sự hèn hạ của chính mình. Nhưng Cừu Bùi Tâm có nghĩ đến hay không, hôm nay cho dù hủy diệt người kia hấn cũng sẽ bị quản chết bởi giáo chủ Minh Cung thần giáo, người hôm nay ra tay giúp đỡ! Lễ nào danh hiệu minh chủ võ lâm đủ để hấn làm con rối cả đời?

Nhưng quan trọng nhất là bắt ta trút giận thì có ích lợi gì? Gió lạnh bủa vào y phục rách rưới của ta, kéo theo lạnh lẽo, nhục nhã và sợ hãi. Thế nhưng tất cả đều không thấm vào đâu so với cảm hận chồng chất. Nơi này là đại hội võ lâm, nơi tập trung anh hùng bốn phương, thế nhưng người diễn xuất trên lôi đài lại là Đỗ Yểm Nguyệt trời gà không chặt. Chuyện sắp xảy ra sẽ là trò hề mà ngay cả những kẻ hạ lưu cũng phải xấu hổ. Ta ra sức chống cự bàn tay nắm chặt của Cừu Bùi Tâm, nhưng không thể động đậy.

Chuyển mắt nhìn thoáng qua huynh đệ dưới đài, bởi vì ngoan cố chống cự mà bị thuộc hạ Cừu Bùi Tâm dùng gậy đánh hộc máu, trọng thương ngã xuống đất, thế nhưng vẫn lo lắng gọi tên ta. Mộ Dung Phương và những người khác từng gặp qua một lần ở Phong Thanh thành cũng cất lực phản kháng. Uyển nhi rơi lệ đầy mặt, đau đớn như vỡ òa đánh mạnh vào lòng ta. Dần dần, ta không còn giãy dụa mà cúi đầu, thân thể không còn chút sức lực nào, mặc cho Cừu Bùi Tâm kéo ta đi.

Dưới đài có vài tên tráng hán bước lên, không để ý đến ồn ào xung quanh mà cởi ra quần áo, lộ ra bộ ngực rần rần. Có hai người vẽ mặt đậm ô trong số đó vừa nhìn ta vừa xoa nắn hạ thân, tiếng động truyền vào tai khiến mặt ta trắng bệch.

Ta ngoảnh mặt sang bên, ngáp nước mắt nhìn đại ca toàn thân bụi bặm dưới lôi đài, yên lặng truyền đạt ý định muốn tự sát. Dù tự tôn của ta đã sớm bị chà đạp vỡ vụn trên đất, nhưng cũng không thể chấp nhận bị lăng nhục trước mặt các huynh đệ, trước mặt mọi người chốn võ lâm! Hôm nay ta không chết, sau này cũng không còn cách nào tồn tại dưới đăm tiếu của người đời.

Cừu Bùi Tâm ra lệnh. “Đỗ Yểm Nguyệt, ngươi còn cơ hội. Gọi người kia ra, ta sẽ tha cho ngươi”

Sự phẫn nộ khiến mắt ta đặc biệt sáng ngời, ta khinh thường nhìn Cừu Bùi Tâm. “Cho dù không có hấn, ngươi cũng chỉ là hạng người thối nát”

Khuôn mặt Cừu Bùi Tâm hiện lên xấu hổ và giận dữ. “Vậy còn ngươi? Đỗ Yểm Nguyệt, ngươi lúc nào thì thanh cao?”

“Ta không thanh cao nhưng sống không thẹn với lòng. Mà ngươi cho dù làm minh chủ võ lâm cả đời cũng chỉ là con chó bên chân người khác”

“Câm miệng!”. Đường như bị giẫm phải chỗ đau, Cừu Bùi Tâm phẫn nộ cắt ngang. “Ngươi không biết để trở thành minh chủ võ lâm, ta phải hi sinh bao nhiêu! Ta phải khép nép, khúm núm, thế nhưng rốt cuộc chỉ nhận lấy hai chữ không xứng!”

“Ngươi quả thật không xứng! Vì bản thân mình mà dâng lên toàn bộ võ lâm Trung Nguyên, ngươi từ lâu đã không bằng ta”. Ta buồn bã cười. “Ngươi hi sinh bao nhiêu? Cho dù nhiều thì cũng là ngươi tự nguyện! Sao ngươi có thể mặt dày mà đổ lỗi cho hấn, lại kéo theo những người khác chịu khổ?”. Ta từ đầu đến cuối còn không có quyền được lựa chọn!

Cừu Bùi Tâm thẹn quá thành giận, đưa tay cho ta một cái tát, máu phun ra. Cảm giác nóng bỏng che kín gò má, ta ngẩng đầu cắn răng trừng hấn, vẻ mặt Cừu Bùi Tâm trở nên tàn bạo. “Đỗ Yểm Nguyệt, ngươi đừng quên mạng ngươi đang nằm trong tay ta”

“Sẽ không”. Nói xong, ta dùng sức cắn xuống đầu lưỡi. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Cừu Bùi Tâm khôn khéo phát hiện, nhanh như chớp nắm lấy cằm ta. “Đỗ Yểm Nguyệt, ngươi muốn cắn lưỡi tự sát ư?”. Hấn không dám nhìn kỹ ta, chỉ xem sơ qua sau đó tăng thêm lực đạo trên cánh tay, thốt lên từng chữ mà đe dọa. “Nếu ngươi chết ta sẽ để Đỗ Uyển đến thay thế vị trí của ngươi”

Ta trợn mắt lần nữa, những người khác trong đại hội cũng không khỏi kêu lên. Không thể không thừa nhận, Cừu Bùi Tâm tuy vô sỉ nhưng đã chọn đúng phương pháp uy hiếp. Ta nhìn xuống chỗ Uyển nhi, nàng cũng trở nên hoảng hốt vì những lời nghe được. Ta thà vì Uyển nhi mà chết một trăm lần, cũng không muốn nàng chịu khuất nhục như vậy. Đã đến nước này, còn ai có thể thay đổi cục diện? Trong đầu hiện ra đôi

mắt lạnh lùng kia, lần đầu tiên ta mong chờ người kia xuất hiện. Chỉ cần hần đồng ý thay đổi cục diện, cái gì ta cũng sẽ cho hần!

Bỗng nhiên... “Cừu minh chủ, người đang phung phí của trời đó!”. Thanh âm chói tai vang lên bốn phía, không biết phát ra từ nơi nào. Gió bụi bỗng dừng nổi lên cuộn cuộn trên lôi đài, khiến mọi người ngã trái ngã phải. Dội gió bụi dừng lại rồi, một nam tử mang mặt nạ đang đứng ở giữa, đám người Phổ Ô Lan vội quỳ xuống, đồng loạt hô lên. “Tham kiến chủ thượng!”

Đây là giáo chủ Minh Cung thần giáo? Màu tóc hơi nâu, thân hình cao thẳng, chiếc mặt nạ năm màu cũng không che giấu được vẻ mặt hài hước bên dưới. Đối diện với cặp mắt nhạt màu kia, trong lòng ta lập tức vững tin. Nam nhân này là người lúc này dùng ánh mắt quấy nhiễu ta. Trong mắt hần lóe lên hứng thú nồng đậm và chiếm đoạt cuồng dại. Hần nhìn ta như thể thật lâu trước kia hần đã chuyên chú nhìn ta như vậy, chưa từng rời mắt.

“Giáo chủ!”. Cừu Bùi Tâm vội vã buông ta ra, cúi chào người đang bước tới.

“Cũng chỉ có Cừu minh chủ không biết thương hương tiếc ngọc...”. Giáo chủ Minh cung thần giáo cũng không nhìn Cừu Bùi Tâm, vươn tay kéo ta đứng dậy, cười hì hì nói. “Vô lâm Trung Nguyên đúng là của cải dồi dào, ngay cả tuyệt sắc như vậy cũng có!”

“Nếu giáo chủ thích...”. Cừu Bùi Tâm nịnh nọt bước tới, vẻ mặt kia không khác gì lúc đối diện với Đẩu Tiêu. Ta không khỏi thở dài dầm hấn.

“Nói đùa! Ta muốn người còn cần người đồng ý hay sao?”. Giáo chủ Minh Cung thần giáo không nhin được quát mắng.

“Giáo chủ nói đúng...”. Trên mặt Cừu Bùi Tâm hiện lên khó chịu và căm hận, nhưng lời lẽ vẫn khiêm tốn.

“Thế nào? Tiểu mỹ nhân, theo ta đi, muốn cái gì ta cũng cho”. Giáo chủ nở nụ cười quay sang ta.

Ta thật sự không thể không kinh ngạc, chỗ dựa lớn nhất của Cừu Bùi Tâm, chủ mưu của toàn bộ chuyện này, ngay lúc này đang trêu chọc ta trước mặt mọi người? Giọng điệu này hình như đã từng nghe qua, ta hơi suy tư mở miệng. “Mộ...”

Giáo chủ Minh Cung thần giáo lấy ngón tay che miệng ta, thân mật nghiêng người kề vào tai ta. “Yểm Nguyệt ngoan, đừng nói!”

Là Mộ Dung Viên! Ta kinh hãi như sấm nổ bên tai, đầu óc quay cuồng. Ta bất giác lắc đầu, nhưng cũng không thể xua đi sự thật. Vóc người như nhau, tư thế như nhau, dưới mặt nạ này chính là bạn tốt nhiều năm của đại ca, trưởng công tử của Mộ Dung gia Mộ Dung Viên.

Mộ Dung Viên vẫn mang bộ dạng tùy tiện, sờ soạng trên mặt ta một lúc mới quay đầu nhìn Cừu Bùi Tâm. “Người đâu?”

“...”. Cừu Bùi Tâm hơi bất an, chắc thái độ của giáo chủ Minh Cung thần giáo đối với ta nằm ngoài dự kiến của hần. Cừu Bùi Tâm e dè mở miệng. “Vốn định dùng Đổ Yểm Nguyệt dụ ra, nhưng giáo chủ...”

Mộ Dung Viên mang mặt nạ hừ lạnh. “Cừu Bùi Tâm, chắc người không bắt lực đến mức ra tay với một người không biết võ công đấy chứ?”. Nhìn lướt qua mấy trảng hần quần áo xốc xếch, Mộ Dung Viên khinh bỉ lẩm bẩm. “Chuyện tốt thể này ta tự làm là được, cần gì dùng tới bọn họ?”

Ta nghĩ chỉ có ta cách Mộ Dung Viên gần như vậy mới nghe rõ những gì hần nói!

10. Chương 10

Đột nhiên có người đốt khói xung quanh lôi đài. Làn khói trắng từ nhạt chuyển sang đậm, bao phủ toàn bộ nơi thi đấu một cách dày đặc, giờ tay lên cũng không thấy được năm ngón, thể nhưng trong lúc hoảng loạn ta vẫn có thể nghe được tiếng mọi người khác ho sặc sụa.

Giữa màn khói, ngoại trừ tiếng sắc súa còn có mùi thuốc rõ rệt. Mộ Dung Viên bảo vệ ta, dùng chưởng phong quạt đi khói trắng, vẻ mặt hẩn bị che lấp dưới lớp mặt nạ vô cảm, ta chỉ nghe được sự kinh ngạc trong giọng nói của hẩn. “Có người đang giải Thiên Tiên Tiếu”

Giải Thiên Tiên Tiếu? Ta không rõ lắm, nhưng trong lòng dấy lên hoảng sợ. Làn khói xung quanh quá dày đặc, tầm mắt ta chỉ có thể nhìn tới ba thước xung quanh lôi đài và một mình Mộ Dung Viên. Tiếng la hét trong sân dần dần tắt ngấm, vang lên không ít âm thanh vật nặng rơi xuống. Ta không khỏi bối rối, cảm giác được có chuyện gì đó đã xảy ra ở nơi ta không nhìn thấy. Các huynh đệ và Uyển nhi phải chăng đã xảy ra chuyện? Ngay cả Cửu Bội Tâm này giờ không ngừng la hét, hiện tại cũng không có động tĩnh.

Bỗng nhiên, một trận áp bách mãnh liệt truyền đến khiến tim ta đập cực nhanh. Ta theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên không trung, thân ảnh màu đen quen thuộc giống như thần tiên mà xuất hiện, đôi mắt tà mị lạnh lùng nhìn chằm chằm vào ta. Ta chỉ có thể ngây ngẩn đối diện với hẩn, không nói nên lời.

Không phải ta ti tiện, nhưng sự xuất hiện của hẩn vẫn khiến lòng ta không kiềm được chấn động. Ta vẫn cho rằng hẩn không quan tâm, bất kể là Cửu Bội Tâm làm phản, Võ Lâm Minh hỗn loạn, hoặc là... ta! Thế nhưng tại sao trong lúc tuyệt vọng, ta lại đồng ý trả giá hết thảy, chỉ cần hẩn xuất hiện? Một loại tâm trạng không tên lan toả trong lòng, hơi ẩm tràn đầy trong mắt, đau đớn dâng lên từ nội tâm... Ta không giấu được cảm động, cho dù biết rõ hẩn xuất hiện có lẽ cũng không phải vì ta...

Mộ Dung Viên không cảm thấy bất ngờ với sự xuất hiện của hẩn, buông ta ra mà đứng dậy nghênh đón, khẽ cười. “Còn tưởng rằng không tới...”. Mộ Dung Viên xoay người lại dặn dò ta. “Yểm Nguyệt, tự lo cho mình”. Nói xong thì lập tức bay tới, ra chiêu đánh vào người kia.

Hai người đánh qua đánh lại, thân hình thoát ẩn thoát hiện, từng chiêu từng chiêu quần lấy nhau. Nội lực của họ khiến không khí hỗn loạn, gió lớn bốc lên bốn phía. Ta đứng giữa biển gió, chỉ có thể nhìn thấy hai bóng người dùng chiêu thức kì lạ đánh nhau, căng thẳng như giương cung, chỉ cần một chút sai lầm sẽ phải trả giá bằng tính mạng!

Ta không rõ trình độ của Mộ Dung Viên tới đâu, nhưng hẩn là trưởng công tử của Mộ Dung gia nổi danh giang hồ, lại là giáo chủ của Minh Cung thần giáo. Ta cũng chưa từng thấy người kia ra tay, vì vậy thắng bại trong trận này chỉ khiến ta cảm giác được hai chữ “lo lắng”. Về phần đối tượng mà ta lo lắng là ai, tạm thời ta không muốn tìm tòi, chỉ biết nỗi lo lắng này đã ngày càng tăng dần đến mức bản thân ta cũng không phát hiện.

Chuyện duy nhất ta có thể làm là siết chặt y phục rách bươm, mặc cho bản thân run rẩy.

Kết quả lập tức hiện ra. Nửa khắc sau, Mộ Dung Viên nặng nề rơi xuống phía trước lôi đài, cách ta không xa. Cùng lúc đó, màn khói tan biến, cảnh tượng hiện rõ trước mắt. Đài tỉ thí vẫn như trước, chỉ kì dị là không một bóng người. Ta có thể nhìn thấy tất cả đệ tử chính đạo đều đang bất tỉnh, ngã xuống xung quanh, giống như say rượu mà nằm lả ra. Còn sót lại chỉ có Đẩu Tiêu và vài gã áo đen đang canh chừng xung quanh. Cửu Bội Tâm và đám người Phổ Ổ Lan đứng bên kia, lúc Mộ Dung Viên thua thì phát ra tiếng kêu hoảng sợ.

Nếu Mộ Dung Viên đã thua, vậy hẩn thì sao?

Ta ngẩng đầu, nhìn thấy người kia bay xuống từ trên không trung, xoè tay ra, sát khí tràn ngập toàn thân khiến không khí xung quanh cũng đóng băng. Nhìn đôi mắt lãnh khốc khát máu của hẩn, ta hầu như có thể đoán trước được kết cục đầm máu của Mộ Dung Viên! Thấy vậy, trong lòng ta chỉ còn sót lại một ý nghĩ, không thể để hẩn giết Mộ Dung Viên!

Ta không hề do dự mà nhào đến che trước người Mộ Dung Viên. Chưởng phong lập tức đánh tới như sóng to gió cả. Ta nhắm chặt hai mắt, cắn răng đón nhận, thế nhưng đau đớn trong tưởng tượng lại không truyền đến. Ta cảm nhận được sức gió khựng lại trước mặt ta, rồi dạt sang một bên, khiến tóc ta bay tán loạn, sau đó từ từ ngừng lại.

Hàng mi dài của ta run lên, chậm rãi mở mắt, kinh ngạc phát hiện bản thân không hề bị thương. Người kia đứng trước mặt ta, như thần thánh mà nhìn xuống, trong mắt tràn ngập tức giận, băng lãnh như tuyết!

Hẩn không nói câu nào, xoay người rời khỏi.

Kết thúc của trò hề này thật nhiều ngã rẽ, khó có thể miêu tả thành lời. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ta còn tưởng đây là chuyện do người kể chuyện trong quán trà bịa ra. Thế nhưng sự thật vẫn không thể phủ nhận, cho dù một khắc sau, lúc mọi người tỉnh dậy, trên lôi đài vắng vẻ chỉ còn mình ta và Cừu Bùi Tâm.

Ở một mức độ nào đó, Cừu Bùi Tâm xem như đạt được mong muốn. Hắn điên rồi, giây phút hắn dốc hết tất cả nhờ vả Minh Cung thần giáo mà lại thất bại, hắn đã suy sụp vì quá sợ hãi người kia. Đó là chưa kể đến việc hắn bán đứng võ lâm Trung Nguyên! May mà đến tận giây phút cuối cùng trong đời, hắn vẫn là vị minh chủ nắm giữ địa vị cao.

Đám người Đấu Tiêu sau khi xác định ta bình an thì cũng lần lượt rời đi. Trước khi đi, Đấu Tiêu nhìn có vẻ u ám, ta biết rõ đó là vì người kia tức giận, thế nhưng cũng không giúp được gì.

Sau khi Mộ Dung Viên ra lệnh cho đám người Phổ Ô Lan rời đi thì khôi phục lại thân phận trưởng công tử của Mộ Dung gia, lần vào trong đám đông giả vờ như vừa tỉnh lại, dễ dàng che giấu vết thương khi mọi người không mấy chú ý.

Mà ta lại đón nhận sự quan tâm và an ủi của mọi người, rõ ràng không ai nghĩ rằng một kẻ suýt nữa phải chịu nhục lại tận mắt nhìn thấy tất cả sự việc. Điều duy nhất có thể khẳng định chính là danh tiếng Đồ ngũ thiếu sau ngày hôm nay sẽ lan xa.

Sự việc kết thúc nhanh chóng, đại hội luận võ lại tiếp tục. Phương trượng Thiếu Lâm được mọi người đề cử tiếp quản chức minh chủ cho đến khi tìm ra người mới. Đại ca viện có ta và Uyển nhi bị dọa sợ mà không để ý tới việc mọi người giữ lại, khăng khăng quay về Đồ gia bảo. Tuy tiếc rằng các huynh đệ không thể trở tài, nhưng ta vẫn hài lòng. Dù sao nếu ta ở lại cũng sẽ bị người khác chỉ trích mà thôi.

Trước khi trở về, Mộ Dung Viên qua mặt những người khác mà đến gặp ta. Có rất nhiều nghi vấn mà chỉ khi hai ta ở riêng với nhau mới có thể đưa ra đáp án. Ta đối diện với nụ cười vô lại của Mộ Dung Viên, nhớ lại thương tích trên người hắn. “Mộ Dung đại ca không sao chứ?”

“Đương nhiên. Được Yểm Nguyệt quan tâm, vết thương lớn cỡ nào cũng nhanh chóng hồi phục”. Miệng lưỡi Mộ Dung Viên vẫn khiến người ta dở khóc dở cười như thường lệ. “Mấy chữ Mộ Dung đại ca được Yểm Nguyệt thốt ra thật êm tai, đáng tiếc Đồ đại thiếu lại kiên quyết rời đi...”. Về mặt hắn tỏ ra rất tiếc nuối khi phạm cơ hội bồi dưỡng tình cảm với ta.

Nếu như là bình thường, ta có thể nhả nài mà dây dưa với hắn, nhưng lúc này ta đang có chuyện muốn biết. “Vì sao người lại biến thành giáo chủ Minh Cung thần giáo?”. Dù ta không biết nhiều về Tây võ lâm, nhưng cũng hiểu rằng một người thuộc chính đạo Trung Nguyên tuyệt đối không thể lãnh đạo Minh Cung thần giáo.

“Chuyện đó thật ra rất đơn giản”. Mộ Dung Viên cười lưu manh. “Ba năm trước ta cứu được một ông lão bị trọng thương trong rừng, hắn biết mình sống không lâu nên tùy tiện truyền cho ta 60 năm công lực và lệnh bài giáo chủ Minh Cung thần giáo. Lúc đầu ta cũng không để ý, nhưng sau này người của Minh Cung thần giáo lại tìm tới. Ta đã nhận đồ vật của người khác, không thể không làm gì đó, thế là ta nhậm chức cho tới giờ”

Ta có chút buồn cười, rõ ràng là bí mật võ lâm nhưng qua miệng hắn lại thành chuyện cười. “Người của Minh Cung thần giáo có biết thân phận của ngươi không?”. Ta nhớ lần đầu gặp Phổ Ô Lan và Yển Diễm, bọn họ cũng không mấy phản ứng khi thấy Mộ Dung Viên.

“Không, chỉ có mấy trưởng lão mới biết, dù sao thân phận trưởng công tử Mộ Dung gia của ta cũng khác biệt, bớt được chuyện nào thì hay chuyện nấy. Lúc ta làm giáo chủ đều bịt mắt, chỉ có Yểm Nguyệt tâm linh tương thông với ta mới có thể nhận ra”. Mộ Dung Viên nháy mắt với ta, cười mập mờ.

“Cho nên... mưu kế của Cừu Bùi Tâm, ngươi rõ như lòng bàn tay?”

“Đương nhiên, lúc hắn tới cầu viện, ta còn đi gặp hắn! Nhưng hắn không biết một điều, người của Mộ Dung gia sao có thể giúp hắn đẩy võ lâm Trung Nguyên vào tình cảnh nước sôi lửa bỏng? Cừu Bùi Tâm cho rằng mượn được đôi cánh, gà rừng sẽ biến thành phượng hoàng. Thế nhưng gà rừng rốt cuộc vẫn là gà rừng, cho dù Minh Cung thần giáo dốc hết sức giúp hắn diệt trừ người kia, võ lâm Trung Nguyên cũng không thuộc về hắn”. Nhắc tới người kia, giọng điệu Mộ Dung Viên có chút thất bại. “Quả nhiên là một nhân vật tầm

cổ, hèn chi các trưởng lão của Minh Cung thần giáo thà vùi đầu ở Tây vô lâm cũng không muốn đặt chân vào Trung Nguyên một bước”

Ta cảm thấy ngạc nhiên. “Trưởng lão của Minh Cung thần giáo biết người kia ư?”

Mộ Dung Viên cười khổ. “Sau khi ta làm giáo chủ Minh Cung thần giáo mới biết, mọi người tranh nhau cướp lấy ngôi vị minh chủ vô lâm nhưng cũng chỉ là một con rối mà thôi. Người chân chính nắm giữ thiên hạ là hần. Sự tranh đoạt của chúng ta trong mắt hần cũng giống như mấy con chó nuôi trong nhà cắn nhau mà thôi...”

Trong lòng ta hoảng hốt. “Người kia... rốt cuộc là ai?”

“Không biết”. Mộ Dung Viên trả lời dứt khoát. “Các trưởng lão suy đoán hần có liên quan tới Ma giáo vốn mất tích mười năm trước, nhưng hần chưa từng giao thiệp với chúng ta, vì vậy không ai biết được sự thật. Nhưng điều khiến ta kinh ngạc là, không ngờ Yểm Nguyệt chưa từng bước chân ra khỏi nhà mà lại quen biết hần...”. Mộ Dung Viên dừng một chút. “Yểm Nguyệt, người biết không, trận chiến kia ta không dùng hết sức, hần cũng vậy!”

“Vì sao?”. Bất luận Mộ Dung Viên có lý do gì, mục đích cuối cùng của hần dường như chính là giết chết người kia. Khó có thể tưởng tượng được trong một trận đấu “sai một li đi một dặm” như vậy, hai người lại không hề dốc toàn lực độ sức với nhau. “Ta đương nhiên là vì Yểm Nguyệt, người đang ở phía dưới, nếu chém giết, ta không chắc sẽ không tổn hại tới người, mà hần... Yểm Nguyệt, Cừu Bùi Tâm dùng người dụ hần ra, nhất định là có nguyên nhân đúng không?”

11. Chương 11

Nguyên nhân? Nguyên nhân Cừu Bùi Tâm dùng ta dụ hần ra đương nhiên là có, nhưng chẳng lẽ muốn ta thú thật?

Nói người kia cường bức ta? Nói Đỗ Yểm Nguyệt chẳng qua chỉ là một nam sủng hèn mọn? Hay nói Cừu Bùi Tâm nắm chắc như vậy là vì thấy ta tự đến cửa, sau đó nhận ân sủng mà về?

Từng câu từng chữ tích tụ thành ý nghĩ, lúc mở miệng chỉ khiến đau đớn đâm vào trái tim. Những chuyện u buồn đã từng nặng nề chôn chôn trong lòng, đã từng bao trùm khiến ta không chịu nổi, bây giờ lại theo câu hỏi của Mộ Dung Viên mà hiện lên, như từng cơn sóng đập vào ta, khiến ta không cách nào hô hấp.

Dường như phải cố hết sức mới không khiến cho bi thương trong lòng hoá thành hơi nước tràn ra mi mắt.

Mộ Dung Viên không thấy ta trả lời, vẻ mặt cũng nặng nề hơn nhiều, vươn tay phất qua trán ta, trong đôi mắt đen chứa đầy tình cảm không tên, khiến hần trở nên nghiêm túc khác xưa. “Yểm Nguyệt lúc nào cũng ủ dột, lúc nào cũng tràn ngập ưu phiền, người có biết người khác nhìn vào sẽ đau lòng biết bao nhiêu không? Nếu không ngại, Mộ Dung Viên sẽ lắng nghe và giúp đỡ người”

Ta lắc đầu, cụp mắt không nhìn thẳng vào hần. Cho dù so với những người khác, Mộ Dung Viên càng tới gần điểm mấu chốt của ta hơn, nhưng có một số việc không thể nói nên lời, cũng không ai giúp được.

Mộ Dung Viên nghi hoặc nhìn vẻ đau thương của ta, sau khi hít sâu vài cái thì e dè hỏi thăm. “Yểm Nguyệt, người kia...”. Bộ dạng hần khó xử, muốn nói lại thôi, dường như có nghi vấn khó nói. “Ta chỉ đoán thôi, nhưng có phải hần...”. Sau vài lần, rốt cuộc nản lòng nắm lấy tóc, mơ hồ lẩm bẩm. “Chắc là không thể nào... Người của Đỗ gia bảo chắc sẽ không gặp phải chuyện này...”

Ta không rõ ý của Mộ Dung Viên, hần chỉ lắc đầu xua tay, dường như muốn phủ định điều gì, đến khi nhìn về phía ta mới khôi phục vẻ bình tĩnh thường ngày.

“Người không sao chứ?”. Mộ Dung Viên hành động khác thường khiến ta bắt đầu nghi ngờ rằng đó là do bị trọng thương mà ra.

Mộ Dung Viên cười gượng. “Không sao, chỉ là suy nghĩ quá nhiều mà thôi, thế nhưng...”. Hần sâu xa nhìn ta, trong mắt mang theo vẻ chuyên chú hiếm thấy. “Yểm Nguyệt biết không, ta vẫn luôn thích người, từ lần đầu tiên gặp mặt...”

Ta hơi kinh ngạc khi Mộ Dung Viên đột ngột thân thiết, cũng như thái độ có chút mong đợi của hắn. Ta ngẩn người, theo lễ mà đáp lại. “Ách, cảm ơn... ta cũng thấy Mộ Dung đại ca là người tốt...”

Đôi mắt tinh anh của hắn lập tức che phủ bởi phiền muộn, giống như quả bóng xì hơi, vẻ mặt thất bại mà thở dài. “Quả nhiên không hiểu...”

Ta bắt đầu cảm thấy vết thương của Mộ Dung Viên nặng hơn tưởng tượng của ta rất nhiều.

Một lúc sau, Mộ Dung Viên thoáng khôi phục tâm trạng, lại tiếp tục tươi cười. “Nói chung việc này cứ để tâm mình chủ lo liệu đi, trong thời gian ngắn Minh Cung thần giáo cũng không xâm phạm tới võ lâm Trung Nguyên. Tất cả sẽ giống với trước kia”. Hắn an ủi phất qua tóc ta, trên gương mặt tuấn lãng mang theo nụ cười thân thiện.

“Ừ”. Ta bỏ qua nỗi buồn, trao cho Mộ Dung Viên một nụ cười cảm kích.

Động tác của Mộ Dung Viên khựng lại, cuối cùng thở dài. “Yểm Nguyệt... tứ thiếu gia không phải bảo người nếu không có việc gì thì hạn chế mỉm cười ư?”

Mộ Dung Viên nói đúng, sau khi chứng môn phái Hoa Sơn vượt qua quần hùng trở thành minh chủ thì giang hồ hỗn loạn trở lại bình thường. Hai phái hắc bạch vẫn đối đầu, võ lâm tân tứ vẫn xuất hiện tầng tầng lớp lớp, chuyện của Cửu Bội Tâm trôi qua như mây khói, có một vài người nhắc đến, rồi lại bị những lời đồn đãi mới mẻ lấn át, cũng không ghi lại chút dấu ấn trong lịch sử võ lâm.

Nhưng ta và Đỗ gia bảo lại khác!

Sau chuyện ở Võ Lâm Minh, giang hồ đồn rằng ngũ thiếu gia của Đỗ gia bảo xinh đẹp như tiên, còn hơn cả thiên hạ đệ nhất mỹ nhân. Những người nghe tiếng mà đến, bất kể anh hùng hào kiệt hay lưu manh, hái hoa tặc, bất kể là công khai đến hay ngầm tìm hiểu cũng nhiều như cá diếc đổ ra sông. Chỉ cần nhìn lông mày nhíu chặt của phụ thân là có thể biết Đỗ gia bảo bị quấy rầy thế nào.

Mà ta, dù phải vất vả ứng phó với khách khứa tới thăm, nhưng chuyện chân chính quấy nhiễu lòng ta vẫn là việc người kia lâu ngày không xuất hiện.

Mấy ngày nay tâm trạng của ta lúc nào cũng pháp phồng, rõ ràng hận hắn chiếm đoạt, cũng hận bản thân nhu nhược, nhưng giữa hận thù lại bắt đầu hiện lên cảnh tượng trong đình viện hôm đó, bề tằm mờ sương, thân thể triền miên. Trước kia ta đón nhận hắn cũng vì mình quá yếu đuối, nhưng không thể phủ nhận sự bao dung, thương tiếc và yêu thương mơ hồ của hắn, khiến thân thể ta lúc đầu thì cứng ngắc nhưng sau đó lại thoải mái ngoài dự kiến. Mỗi khi hồi tưởng, đầu óc lại lơ đãng lơ lên hình ảnh phiến tình, thường khiến ta đỏ mặt tới mang tai, mấy lần bị người khác bắt gặp thì khó có thể giải thích, chỉ hận không tìm được một cái lỗ dưới đất mà chui vào.

Ta thừa nhận mình đang băn khoăn. Không phải vì hôm đó hắn cứu ta trên đài tử thí, hay vì sự phẫn nộ khó hiểu lúc hắn rời đi, mà ta muốn biết sự nhớ nhung khó nén trong lòng rốt cuộc là vì tập mãi thành quen hay vì tơ tình đã quấn quanh cõi lòng?

Ta đùa nghịch ngọn tóc, không nói gì, cũng không hiểu nổi.

Rốt cuộc, phụ thân đã không còn chịu được sự quấy rầy cũng như những lời đồn thổi sục trong giang hồ.

Trong bữa ăn tối, phụ thân trầm ngâm nói với mọi người. “Yểm Nguyệt dù đẹp thì cũng là nam nhân!”. Ý của phụ thân là lời đồn xinh đẹp kiểu này chỉ nên dành cho nữ nhân. “Yểm Nguyệt không nên trở thành đề tài nói chuyện phiếm trong lúc trà dư tửu hậu”. Các huynh đệ mỗi lần nhắc đến tình cảnh không người nào có thể giúp đỡ hôm đó thì vẫn nghiêng răng nghiêng lợi, vô cùng phẫn hận. “Mọi người kinh ngạc như vậy đa phần là vì chưa thấy tận mắt Yểm Nguyệt, thế nên mới góp miệng giúp vui...”.

Các huynh đệ tỏ ra không đồng ý với phụ thân, muốn nói rằng dung mạo của ta so với trong lời đồn thì càng đẹp hơn. Phụ thân kết luận. “Cho nên ta nghĩ Yểm Nguyệt nên đi lại nhiều trên giang hồ”.

Các huynh đệ hơi ngẩn ra, vẫn là tứ ca mở miệng trước. “Ừm, bây giờ ta đã biết sự ngây thơ của Yểm Nguyệt bắt nguồn từ đâu...”. Tam ca và lục đệ điên cuồng gật đầu phụ họa, bị phụ thân liếc xéo mới dừng lại.

Phản ứng của nhị ca so ra đúng với trọng tâm hơn. “Cha, danh tiếng của Yểm Nguyệt đã khiến vô số người tìm tới cửa, bây giờ hẳn ra khỏi Đỗ gia bảo chẳng phải là đưa dê vào hang sói hay sao?”

Đại ca cũng phản đối. “Hơn nữa Yểm Nguyệt không giỏi võ, một mình ở ngoài rất nguy hiểm”

Phụ thân giơ tay lên ngăn lại phản đối của các huynh đệ. “Đương nhiên ta sẽ không để Yểm Nguyệt mạo hiểm vô ích, vẫn để các người đi theo. Còn về địa điểm... Các người có nhớ Lục bá phụ - bằng hữu của ta ở Dương Châu không?”

Đại ca hỏi lại. “Cha muốn nói đến Thượng thư về hưu Lục Nghiễm Triệu, Lục thế bá ư?”

Phụ thân giao du rộng rãi, hắc bạch lưỡng đạo, tam giáo cửu lưu, cũng có không ít quan quân triều đình. Lục Nghiễm Triệu là đồng hương, huynh đệ kết nghĩa của phụ thân, tuy thành tựu của hai người không giống nhau, một người tung hoành võ lâm, một người ra oai ở quan trường, nhưng giao tình vẫn không ngừng nhờ vào thư từ qua lại hơn mười năm. Lúc nhỏ ta chỉ gặp hắn vài lần, không có nhiều ấn tượng.

“Ừ, không sai. Vài ngày trước ta đã nhắc tới các người với bọn họ, hẳn cũng rất vừa ý Yểm Nguyệt. Đúng lúc Lục bá phụ của người có con gái đến tuổi cập kê, Lục gia là gia tộc trí thức, hợp với tính tình thích đọc sách của Yểm Nguyệt. Ta muốn nhân cơ hội này để các người ghé thăm, sẵn tiện bàn chuyện hôn nhân của Yểm Nguyệt, một công đôi chuyện”. Nói xong, phụ thân cười khoái trá.

12. Chương 12

“Ngũ thiếu, xin hãy gả cho ta!”

“...Ách...”

Ta trợn mắt nhìn đối phương, trong đầu hỗn loạn, thật sự không tìm được câu trả lời thích hợp để đáp lại. Hơn nữa đối phương cũng không giống kiểu người dễ cự tuyệt, trong đôi mắt tinh anh lộ ra kiên quyết. Ta muốn thay hắn tìm một lý do giải vây kiểu như “trời nắng nên ẩm đầu” cũng khó!

Quần chúng hai bên nghe vậy cũng cực kì kinh ngạc, ai nấy rớt cằm, mắt chữ O miệng chữ A. Ta nghĩ dù nhìn thấy chuột đuổi mèo, thỏ ăn sói cũng không đến mức này.

Gió lạnh vù vù thổi qua, càng khiến khung cảnh trở nên hiu quạnh. Ta không thể không thừa nhận, trên đời này kiểu người gì cũng có!

Sự việc là thế này. Hôm đó phụ thân đề cập đến việc kết thân với Lục gia, ta cự tuyệt, nhưng bị một câu “Chỉ xem thử thôi” của phụ thân bác bỏ. Ta không thể nói ra nguyên nhân từ chối, cũng không muốn những người khác nghi ngờ, bắt buộc đi phải vâng lời.

Đề nghị có vẻ dễ dàng nhưng thật ra rất khó làm này của phụ thân khiến Đỗ gia bảo trở nên lộn xộn suốt mấy ngày liên tục. Các huynh đệ tin rằng nếu mang ta ra Đỗ gia bảo nhất định sẽ dẫn đến hỗn loạn. Dưới vết xe đổ ở Phong Thanh thành, các huynh đệ đưa ra kết luận, thay vì ra vào quán trọ khiến nhiều người chú ý, không bằng ở nhờ các danh môn thế gia. Thứ nhất, bằng hữu của các huynh đệ có thể bảo đảm về nhân phẩm. Thứ hai, ở nhờ các môn phái có thể lực ít nhiều gì cũng có tác dụng hù dọa những kẻ mang ý xấu. Kết quả là sau mấy tờ bái thiếp, vài câu nhờ vả, hành trình từ Đỗ gia bảo đến Lục phủ của chúng ta được lên kế hoạch chặt chẽ, vô cùng thoả đáng. Ở những nơi đông người, cơ hội lộ mặt của ta chỉ đếm được trên đầu ngón tay, hơn phân nửa thời gian đều ở trên xe ngựa, có các huynh đệ thay phiên bầu bạn.

Trước giờ ta đều nghe theo sự sắp xếp của đại ca, cho dù bản thân nghĩ rằng không cần thiết.

Hơn nữa, lo nghĩ của ta sớm bị lo sợ thay thế. Thành thân? Sau khi gặp phải kiếp nạn này, ta không còn mơ tưởng thành gia lập nghiệp như những người khác nữa. Dưới tình cảnh tồi tệ, tôn nghiêm bị tàn phá của ta, tự lo cho mình đã là không xuể thì làm sao chiều cố nết đời sau của một cô nương?

Hơn nữa ta cũng lo rằng với cá tính cố chấp và độc chiếm của người kia, sau khi biết được nhất định sẽ làm gì đó với Đỗ gia bảo và Lục gia. Giống như Đẩu Tiêu đã nói, người kia dù là bề ngoài hay cử chỉ đều tuyệt đối không phải kiểu nhân hậu. Hẳn có thể dùng 139 mạng người Đỗ gia bảo uy hiếp ta đi theo khuôn khổ, cũng dễ như trở bàn tay bức điên mình chủ võ lâm một thời. Cho dù đôi mắt lạnh băng của hắn thỉnh

thoảng dấy lên một chút dịu dàng, nhưng ta cũng không nghĩ hấn tiến bộ tới mức đó! Điều chắc chắn là hôn nhân với Lục gia nhất định sẽ đưa đến rắc rối! Lần trước hấn rời đi đại hội võ lâm, cho đến nay vẫn không thấy bóng dáng. Tương lai mù mịt khiến ta nhú chặt lông mày, đủ loại phỏng đoán trong đầu khiến ta ngủ không yên.

Sự ưu phiền của ta không thể trì hoãn hành trình đến Dương Châu. Đại ca cất tiếng ra lệnh, một chiếc xe ngựa, vài con tuấn mã, lấy đơn giản nhẹ nhàng làm trọng. Dọc đường, nơi chúng ta ở nhờ đều là danh môn thế gia, phần lớn đã gặp gỡ ở Phong Thanh thành. Gián tiếp nhớ lại nhục nhã trên lôi đài ở đại hội võ lâm, ta không khỏi xấu hổ, không được tự nhiên. May mà các vị chủ nhà ngoại trừ vẻ mặt kinh diễm không che giấu được thì đa phần đều dùng lễ nghi đối đãi, ngoài một ít nữ quyến ác ý chế giễu và một ít công tử phong lưu có tiếng xấu cố gắng thổi khói mê vào phòng ta lúc nửa đêm thì cũng xem như bình yên vô sự.

Người trong giang hồ coi trọng thể diện, hơn nữa với danh tiếng của Đỗ gia bảo và sĩ diện của các vị chủ nhà, chúng ta đương nhiên được đón tiếp bởi sơn hào hải vị, gán hát tạp kỹ, cảnh tượng náo nhiệt như hội chùa. Thế nhưng nếu so với Cái Bang thì các môn phái khác rõ ràng kém nổi bật hơn nhiều.

Trong vòng một dặm sau khi xe ngựa của chúng ta tiến vào tổng đà Cái Bang, trên đường lập tức có một đám ăn mày xếp thành hai hàng đón chào. Trong vòng trăm thước, cảnh tượng lại càng độc nhất vô nhị! Trên đường không chỉ giăng đèn kết hoa, không khí vui mừng, mà những người trong Cái Bang đều nhuộm trang phục đầy mụn vá của bọn họ thành màu đỏ, từ xa nhìn thấy giống như vô số bao lì xì đi dạo trên đường.

Càng khiến người ta tức cười chính là những tên ăn mày đều thay đổi bộ dạng đầu bù tóc rối thường lệ, ai nấy không chỉ diện mạo sạch sẽ, trên đầu búi tóc như người trí thức, mà tay còn cầm một quyển sách. Không cần biết là cầm đúng hay cầm ngược, ai nấy đều bài bản đọc lên, có điều đa phần đều không biết chữ nên có vài người dứt khoát hát lên.

Trong lúc các huynh đệ cười đến mức suýt té xuống ngựa, nhị ca chặn một tên ăn mày lại hỏi rõ nguyên do. Hấn bắt đầu đáp. “Thiếu chủ nói Đỗ ngũ thiếu là người đọc sách, thích không khí văn vẻ. Hiếm khi Đỗ ngũ thiếu đường xa tới thăm, Cái Bang đương nhiên phải có lễ nghi, không chỉ ép chúng ta ăn mặc chỉnh tề mà còn phải thuộc một bài thơ cổ. Thơ cổ đầy nhé! Cũng không nghĩ xem, chúng ta ngay cả chữ còn không biết, thế mà còn phải cầm theo sách!”

Đại ca bật cười. “Mạc thiếu chủ không cần như vậy, chúng ta chỉ quấy rầy một đêm mà thôi”

Tên ăn mày trả lời. “Đại thiếu cũng không phải không biết tính tình thiếu chủ nhà ta, nói một là một, người bên cạnh nói nhiều cũng không có tác dụng. Đại thiếu vẫn nên tới tổng đà trước đi, thiếu chủ từ sáng đã ngồi ở đó chờ các vị, nếu biết ta làm vướng chân khách quý thì khẳng định sẽ không cho để ta yên”

Vì vậy dưới sự thúc giục của một đám ăn mày mặc áo đỏ, xe ngựa nhanh chóng đi tới trước cổng tổng đà Cái Bang. Hai lồng đèn lớn treo trước mái hiên cổ xưa, hai hàng người xếp hàng ngay ngắn, âm ỉ diễn tấu cổ nhạc. Thiếu chủ Cái Bang khoa tay múa chân, phần khởi chào đón. Ta và các huynh đệ xuống ngựa, chấp tay chào hỏi, sau đó thì xảy ra chuyện cực kỳ vô lý bên trên.

Đến bây giờ ta mới chính thức hiểu được hai chữ “khó nuốt”. Không phải thức ăn bên trong Cái Bang sơ sài, thật ra so với sơn hào hải vị, ta càng thích các món ăn giản dị của Cái Bang. Thế nhưng nếu có một người chống cằm, không hề chớp mắt nhìn người, cho dù cơm ngon thế nào cũng trở nên tẻ nhạt.

Mạc Lánh thành công chọc giận các huynh đệ, khiến cho ngoại trừ đại ca, không ai chịu ngồi chung bàn với hấn. Ta tự nhận mình không phải là người nói năng lòng vòng, nhưng vẫn phải chịu thua hành vi thẳng thừng của Mạc Lánh. Hấn là kiểu người sang sảng khí phách, nhưng cá tính cố chấp đẩy không ngã kéo không đi này, cho dù giỏi ăn nói như nhị ca cũng không thể khiến hấn đổi ý.

“Mạc thiếu chủ”. Ta buông xuống đôi đũa này giờ không mấy hữu dụng, quyết định nói rõ với Mạc Lánh. “Ta rất cảm kích tình cảm của người, nhưng ta và người đều là nam, không thể thành thân!”

Mạc Lánh kinh ngạc kêu lên. “Vì sao?”

Ta mới phải hỏi người vì sao! “Trước giờ đều là nam nữ thành thân với nhau, nam nam sao có thể thành thân?”

Mạc Lánh còn nói lý lẽ hơn cả ta. “Đó là ngũ thiếu không biết thôi, xưa nay đoạn tụ khắp nơi, không ít người tình thâm nghĩa trọng, chỉ cần hai bên yêu nhau, giới tính có gì mà phải ngại?”

Ta trợn mắt, đúng là tú tài gặp phải binh sĩ, có lý mà không nói được! Ta nhìn đại ca đang yên lặng dùng bữa bên cạnh, xin giúp đỡ. Đại ca phát tay, quyết định vì tôn trọng chủ nhà mà không bình luận.

Ta thở dài, vất óc tìm kiếm thứ gì đó bên trong sách vở đến phản bác. Đoạn tụ... Vừa nghĩ tới, vô tình động vào vết thương sâu trong lòng, giống như rơi xuống hồ sâu mà giãy dụa, mặc cho áp lực vô hình đè nặng. Đúng vậy, nam nam không thể thành thân, nhưng có thể làm tình. Mà người hầu hạ dưới thân nam nhân như ta thì lấy đâu ra lý lẽ để cãi lại Mạc Lánh. Trong đầu ta hiện ra thân ảnh màu đen kia, giọng điệu hơi chua xót. “Không... không đúng...”

“Phải không?”. Mạc Lánh lắc đầu không tán thành, trong mắt đầy thẳng thắn. “Có lẽ ta không đọc nhiều sách như ngũ thiếu, nhưng ta biết lẽ sống trên đời. Quan trọng là bản thân chính mình, không nên bị người khác tác động. Thích thì cứ thích, một chút vết không thể huỷ diệt chân tình”. Hắn cười cười. “Hơn nữa cuộc đời ngắn ngủi vài chục năm, nếu ngay cả yêu cũng phải lo nghĩ này nọ, chẳng phải rất khổ sở hay sao?”

Ta ngẫm nghĩ lời lẽ đanh thép của Mạc Lánh, trong đầu trở nên hỗn loạn. Thích?

Ta chưa bao giờ thêm vào chữ này trong quan hệ giữa ta và người kia. Hắn luôn đơn phương làm nhục ta một cách dã man, không hề kiêng kị mà chiếm đoạt. Ta không nghĩ rằng ngoại trừ thân thể của ta, hắn còn muốn điều gì khác. Thế nhưng ta không thể phủ nhận sự quan tâm của hắn dành cho ta: nhiều lần tới thăm, tỉ mỉ tặng thuốc, mơ hồ che chở. Ta biết với quyền thế, bề ngoài, thậm chí là cá tính bất chấp lý lẽ của hắn, có rất nhiều người có thể thay thế ta. Nhưng hắn hết lần này tới lần khác đều chỉ có mình ta, không đi tìm ai khác.

Ta rất mâu thuẫn ở điểm này. Ràng buộc quá lâu khiến cảm hận ban đầu từ từ nhạt đi, xấu hổ bắt đầu pha thêm một chút tâm tình gì đó không rõ. Ta không muốn bản thân trở nên dè dặt, nhưng có lẽ ngay từ đầu đã bị tổn thương quá sâu, nên sau này chỉ cần người kia có chút dịu dàng cũng gây cho ta cảm động, rồi lại cảm thấy bản thân không biết xấu hổ mà oán hận.

Hận và không hận đột nhiên trở nên khó nắm bắt, ta nghĩ có lẽ ta hận bản thân mình vô dụng nhiều hơn là hận người kia...

Mạc Lánh thấy ta trầm tư, nghĩ rằng ta bị luận điệu của hắn mê hoặc, vì vậy cảm động nắm lấy tay ta. “Ngũ thiếu, chỉ cần người cho ta cơ hội, Mạc Lánh sẽ cho người cả đời”

Ta ngơ ngác nhìn hắn, một lúc sau mới nhớ tới hắn nói gì. Ý của Mạc Lánh là cuộc đời rất ngắn, chân tình khó tìm, cho dù đều là nam nhân thì cũng không thể từ bỏ. “Mạc thiếu chủ nói, nếu hai bên yêu nhau...”. Mạc Lánh gật đầu như già tới, trên mặt tràn ngập hào quang, giống như tiếp theo đây ta sẽ đáp ứng thỉnh cầu của hắn vậy.

“Thế nhưng Mạc thiếu chủ...”. Ta dừng một chút, không đành lòng nói cho hắn biết. “Ta không thích người...”

Lời nói của Mạc Lánh có chút tác dụng với ta. Ta không cách nào ngừng suy nghĩ, ngoại trừ phần hận, giữa ta và người kia còn có cái gì? Hoặc không nên có cái gì?

Ta cố hết sức suy nghĩ nhưng cũng không giải được khúc mắc, cứ do dự giữa nên và không nên. Mỗi lần suy nghĩ lung tung thì ta lại trở nên mệt mỏi, mong được gặp hắn, nhớ nhung tích tụ từng chút một, cho đến khi trở nên mãnh liệt không kiềm chế được.

“Yểm Nguyệt? Người lại đang ngăn người ư?”. Tứ ca lo lắng sờ trán ta. “Ngàn vạn lần đừng bị tên thiếu chủ Cái Bang ngu ngốc kia lấy bệnh ngốc mới được!”

Ta tỉnh lại từ trong trầm tư, lắc đầu. “Chỉ nghĩ chút chuyện mà thôi...”

Tứ ca cười nói. “May mắn!”. Ta nghĩ ấn tượng của tứ ca về Cái Bang sau này sẽ không nằm ngoài chữ ‘ngốc’. “Đại ca nói nửa ngày sau sẽ vào thành. Chân núi phía trước có bán trà, người có muốn vào nghỉ tạm không?”

Ta vẫn nghĩ mình sẽ gặp lại người kia, nhưng không nghĩ rằng dưới tình huống như vậy! Vài người khách hoảng hốt uống trà, chủ quán bất an, các huynh đệ đề phòng, Đẩu Tiêu tươi cười, còn ta thì đứng lặng nhìn

chăm chú vào thân ảnh màu đen kia, nước mắt tràn ra như vỡ bờ, mặc cho ta cố gắng thế nào cũng không kiềm chế được...

13. Chương 13

Ta nghĩ đây là lần đầu tiên các huynh đệ phải chật vật như vậy từ sau khi vào đời.

Từng cơn gió mạnh tràn vào bên trong quán trà xập xệ, thổi bay tay áo mọi người. Chẳng biết từ lúc nào, khách khứa và chủ quán đã chạy trốn mất tăm. Giữa vùng hoang vắng chỉ còn lại người kia, Đấu Tiêu, ta và các huynh đệ đứng hai bên.

Suy nghĩ của ta từ lúc nhìn thấy nam nhân tà mị mê hồn kia thì đã bị rút sạch. Trong đôi mắt đầm lệ của ta, thân ảnh lãnh ngạo của người kia ngày càng đậm nét. Dung mạo tuấn mỹ, khí phách cao ngạo, đôi mắt đen sâu thẳm lấp lánh hàn quang, toàn thân toả ra khí thế khiến người ta dựng tóc gáy, không dám nhìn gần, dường như chỉ cần hấn trở tay là có thể khiến giang sơn đổi chủ, trời đất đổi màu.

Đối mặt với uy hiếp mãnh liệt như vậy, các huynh đệ lộ vẻ cảnh giác, đồng loạt rút kiếm che chở xung quanh ta.

Toàn thân Đấu Tiêu vẫn tràn ngập ý cười, khi thấy trạng thái của các huynh đệ thì càng tỏ ra thích thú, sau khi tỉ mỉ quan sát thì lơ đãng vung tay lên. Một vài kẻ bị mặt lập tức hiện ra, trên tay cầm đao, thân hình linh hoạt, dùng phương thức đơn đấu hoặc quần đấu tách từng huynh đệ ra xa ta. Đến khi đại ca bị hai gã bị mặt vây đánh, không thể phân tâm chú ý đến chuyện gì khác thì ta hoàn toàn rơi vào tình cảnh cô lập, chỉ có thể trốn mất, run rẩy thân thể, cuống quýt tay chân nhìn người kia từ từ đến gần.

Hắn đứng yên trước mặt ta, đôi mắt đen thẳm như bóng đêm lộ ra vẻ dao động hiểm thấy. Chân mày hấn nhíu lại, dường như khi nhìn thấy đôi mắt đầm lệ của ta thì càng nhíu chặt, vẻ tức giận đáng sợ ban đầu đột nhiên dịu xuống, mặc dù bề ngoài vẫn lạnh lùng. Tầm mắt bên nhon của hắn nhìn ta không chớp mắt, tựa như muốn đào thứ gì đó trong mắt ta ra.

Ta siết chặt vật áo, tất cả ồn ào xung quanh dường như đều phai mờ, chỉ chú tâm vào đôi mắt như hồ sâu phía trước, trong đó chiếu ra bộ dáng tuyệt mỹ nhu mì của bản thân. Ta thấy chân mày mình nhíu chặt lộ ra u sầu, nhìn thấy đôi mắt mình đắm nước đầy uỷ khuất, vài giọt nước mắt từ gò má lăn xuống mu bàn tay, nóng bỏng không ngừng.

Ta không thể nhìn ra bên trong đôi mắt sáng rọi của hắn chứa đựng những suy nghĩ gì, nhưng bản thân lại giống như lọt vào hồ sâu mà mặc cho ánh mắt của hắn hút lấy hồn phách, cảm dỗ ta trầm luân. Những nghi vấn từng quanh quẩn không đi trong đầu, lúc này đối mặt nhưng chẳng thể nói ra. Một cảm giác mãnh liệt không tên tràn ngập trong lòng, ta ấn lên trái tim đang thắt chặt, thật đau, đau đến ngay cả hô hấp cũng khổ sở.

Bỗng nhiên, những lời nói của Mạc Lánh như trời giáng vào lòng, khiến ta âm ỉ chấn động. Hô hấp ta nghẹn lại, những chuyện không rõ sau khi trải qua biến động đã dần dần sáng tỏ, giải đáp những khúc mắc mà ta vẫn mơ hồ, giải đáp tình cảm khó kiềm nén trong ta. Từng từ ngữ đánh sâu vào lòng, khiến ta hầu như hôn mê bất tỉnh.

Bây giờ ta mới phát hiện... mới phát hiện... Ta khẽ rũ xuống hàng mi như cánh quạt, nhưng không thể ngăn được nước mắt tuôn trào cũng như tình cảm khó nén trong lòng, thứ tình cảm khắc sâu vào xương tủy, không thể điều khiển mà tràn ra từng chút một...

Ta chậm rãi mở mắt, phác hoạ khuôn mặt tuấn mỹ cương nghị của người trước mặt, nỗi đau tựa như thiêu đốt tứ chi vốn lạnh băng. Hoá ra, từ lúc ta giẫy dụa phục tùng, bóng dáng người đó đã in sâu vào lòng. Chẳng bao lâu sau, oán hận biến thành tình cảm khó tả, hoá ra lúc ta mượn danh nghĩa bị hại thì đã ẩn chứa ý đồ riêng...

Không nên vô liêm sỉ như vậy, không nên điên loạn luân thường như vậy...

Hắn mím môi, tức giận khi thấy ta tràn ngập ưu thương, không hài lòng khi nước mắt ta rơi như mưa. Hắn nắm lấy cổ tay ta, vô cảm mở miệng nói. “Đi theo ta”

Ta kháng cự, nhưng không tránh thoát được sự kiềm kẹp của hắn. Ta cảm thấy uỷ khuất, ghen ngào kích động kêu lên. “Vì sao không buông tha cho ta?”. Ngay cả trái tim của ta cũng bị người quấy nhiễu. “Người rốt cuộc muốn gì ở ta?”

Hắn dừng lại, đôi mắt sáng ngời kề sát vào mặt ta, một vài ý nghĩ chuyển động trong mắt hắn, sau đó hắn từ tốn mà kiên định trả lời. “Tất cả”. Hắn nâng cằm ta lên, ngang tàng bổ sung. “Trái tim của người không được phép có người khác!”

14. Chương 14

Tất cả?

Ta trợn mắt sững sờ nhìn hắn, trong đầu không ngừng lặp lại lời hắn nói, cảm giác kinh ngạc như sóng lớn vỗ bờ. Ta hoàn toàn không ngờ thứ hắn muốn lại chính là thứ mà ta đã vứt đi từ lâu!

Dần dần, kinh ngạc chuyển thành chua chát, ta cúi đầu rất thấp, giọng khàn khàn. “Trái tim... không thể cho được”. Lần đầu tiên ta liều lĩnh phản kháng hắn, nói ra những lời dối lòng. Có lẽ ta không quản được tình cảm của mình, nhưng sẽ không để ai đoạt được tôn nghiêm.

Cơn tức giận của hắn bộc phát, thông qua đôi mắt nóng như thiêu đốt mà toả ra bốn phía, khiến không khí tán loạn, gió bụi đầy trời. Hắn ép ta nhìn thẳng vào mắt hắn lần nữa. “Vậy thì cho ai?”. Giọng điệu hắn ngày càng âm trầm đáng sợ. “Mộ Dung Viên hay Mạc Lánh?”

Cho người! Nhưng ta im lặng không nói gì, chỉ chịu đựng ánh mắt giống như muốn ăn tươi nuốt sống của hắn mà chậm rãi nhìn kĩ gương mặt hắn. Ta nghĩ chắc là vì ta hâm mộ hắn. Thân hình cường tráng, võ công cao cường, thần thái chói mắt, khí phách ngạo nghễ khiến người ta không thể không khuất phục. Trên người hắn chứa đựng tất cả những gì ta mơ ước, vì vậy trái tim không biết từ lúc nào đã bị cắn nuốt từng chút một.

Ta chìm đắm trong đôi mắt đen không thấy đáy của hắn, mà bàn tay hắn đang siết chặt cổ tay ta cũng không rút về. Hai người chúng ta cứ giằng co căng thẳng như vậy, Đẩu Tiêu lo lắng người kia lỡ tay đã thương ta nên không thể không xen vào. “Chủ tử...”

Người kia rõ ràng không để ý đến tiếng gọi của Đẩu Tiêu, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào ta không rời. Hiện tại ta cũng rất cố chấp, sợ rằng đi sai một bước sẽ thua tất cả. Thế nhưng buồn cười là ta không biết hành động theo cảm tính này của mình là vì cái gì!

Dù sao, ngay cả trái tim cũng không giữ được...

Ta và hắn cứ như vậy xem xung quanh như không người, cho đến khi lời nói của Đẩu Tiêu tựa như từ một nơi xa xăm truyền tới. “Trái tim là thứ không thể chỉ ‘muốn’, mà phải ‘đổi’...”

Hắn nghe vậy thì chấn động thân thể, trong con người tối tăm loé lên thứ gì đó. Không lâu sau, hắn buông tay ra, chăm chú nhìn ta một lát, cuối cùng không nói gì mà xoay người rời khỏi. Ta vẫn đang bị lời của Đẩu Tiêu và phản ứng của hắn khiến cho hỗn loạn, đến lúc hoàn hồn thì chỉ kịp trông thấy vạt áo của hắn bay bay theo gió, chẳng mấy chốc đã không thấy bóng dáng. Thậm chí những người bị mặt đang đánh nhau với các huynh đệ cũng lập tức mất tăm, khiến các huynh đệ kinh ngạc khó hiểu.

Cứ như vậy?

Sự tình phát triển bất ngờ, ta không còn khả năng tự hỏi, khí lực toàn thân giống như bị rút cạn, mềm nhũn ngã xuống đất. Vẫn là Đẩu Tiêu nhanh mắt nhanh tay đỡ ta, giọng điệu lo lắng. “Công tử không sao chứ?”

Ta tựa vào tay Đẩu Tiêu, suy nghĩ trong đầu vẫn hỗn loạn. Về mặt sau cùng của người kia như in vào đầu ta, không gạt ra được.

Các huynh đệ nhanh chóng vây đến, đại ca chìa mũi kiếm vào Đẩu Tiêu. “Buông ra”

Sau khi Đẩu Tiêu xác nhận ta không sao thì giờ hai tay lên, khôi phục vẻ mặt tươi cười. “Các vị công tử đừng hiểu lầm, tiểu nhân tuyệt đối sẽ không tổn hại ngũ công tử”

Đại ca cẩn thận đợi các huynh đệ khác nâng ta dậy rồi mới nghiêm mặt hướng về phía Đẩu Tiêu. “Người rốt cuộc là ai? Và... hẳn là ai?”. Đại ca nhận ra Đẩu Tiêu là tổng quản ở Phong Thanh thành đã gặp hôm trước, trầm giọng hỏi. “Do Cừu Bùi Tâm sai khiến ư?”

“Phụt!”. Đẩu Tiêu vô lễ chế giễu, đáy mắt loé sáng. “Cừu Bùi Tâm? Đại công tử cũng thấy chủ tử là nhân vật thế nào, sao Cừu Bùi Tâm có thể sai khiến được?”

Các huynh đệ không nói gì, nhớ tới khí thế áp bách khiến người ta dựng đứng lông tơ của người kia, có chút sợ hãi mà đồng ý. Cho dù chưa từng đánh nhau trực tiếp, nhưng chỉ bằng khí thế thì đã kém hơn nhiều. Đỗ gia bảo trong giang hồ được xem như tiếng tăm lừng lẫy, võ công của các huynh đệ cũng thuộc dạng cao cường, lúc Cừu Bùi Tâm làm minh chủ võ lâm vẫn phải nể mặt vài phần. Suy ra, người như người kia không thể bị Cừu Bùi Tâm ra lệnh được.

Người như vậy sao lại đối địch với Đỗ gia bảo? Không, chính xác mà nói, người kia rõ ràng vì ta mà đến!

Đại ca dùng ánh mắt chất vấn ta, chuyện mà ta lo lắng nhất rốt cuộc cũng xảy ra.

Người ta giao du trước nay đều cực kì đơn giản, đa số bạn bè cũng được các huynh đệ biết đến. Chưa kể đến việc ta quen ru rú trong nhà, với bản lĩnh và tính cách một trời một vực của hai ta, khả năng ra ngoài làm quen kết bạn sẽ không lớn. Nếu quả thật quen biết thì cùng lắm chỉ là quan hệ xã giao mà thôi, nếu không sao các huynh đệ lại không biết? Nhưng vừa nãy nước mắt ta tuôn trào như vỡ đê, miễn cưỡng cách mấy cũng không thể viện cớ giải thích. Cho dù trong lòng ta đang không ngừng trách mắng chính mình không biết tự kiểm chế thì cũng không cách nào lau khô nước mắt trên gò má!

Đại ca không muốn tra hỏi tại chỗ, chỉ phân phó những người khác. “Không được để xảy ra hỗn loạn nữa”

Bên ngoài xe ngựa, bầu không khí giữa các huynh đệ rất quái dị. Lúc nãy xung đột đến bất ngờ, đi lại càng ngoài dự liệu. Các huynh đệ nổi danh trên giang hồ đã lâu, ít nhiều gì cũng có chút không thể chấp nhận chuyện đối thủ hoàn toàn trên cơ, lại không thể làm gì khác ngoài việc tự nhủ núi cao còn có núi cao hơn, nhất thời mọi người đều rối rắm trong lòng.

Có điều cho dù bên ngoài biến hoá kì lạ thế nào cũng kém hơn không khí trầm trọng khó thở bên trong xe ngựa. Ta không có cách nào đáp lại về mặt lo lắng và quan tâm của đại ca, vì suy nghĩ của ta đều bị tình cảm bộc phát lúc nãy che lấp. Thân thể ta run mạnh, yếu ớt giống như sắp vỡ nát. Có thứ gì đó tắc nghẽn trong ngực, đau nhức khó nhin theo hô hấp mà ngày càng nặng thêm. Lần đầu tiên biết yêu, thế mà lại nhục nhã và lệt lết như thế.

“Yểm Nguyệt”. Giọng nói của đại ca kéo ta ra khỏi suy nghĩ, đôi tay hữu lực vịn vai ta, vội vã nói. “Người có ổn không?”

Ta kinh ngạc ngẩng đầu, tầm mắt chậm rãi sáng tỏ. Ý thức được mình đang ở nơi nào, thông qua miêu tả của đại ca mà ta biết sắc mặt mình hiện tại tái nhợt biết bao nhiêu, khí tức tuyệt vọng biết bao nhiêu, dường như chỉ cần một chút bi thảm nữa thôi cũng khiến ta nát tan giữa cõi đời.

“Yểm Nguyệt”. Đại ca phất qua tóc ta, thấp giọng nói. “Ta không muốn ép ngươi, nhưng nếu ngươi không kể rõ thì không ai có thể giúp ngươi...”

Ta xoay mặt đi, không biết phải làm sao.

Qua hồi lâu, ta rốt cuộc dùng hết dũng khí của cả đời, nhỏ giọng kể lại từ cái đêm không chịu nổi đó, cho đến khi kết thúc bằng chữ... yêu.

Lúc đầu đại ca rõ ràng phần nộ không ngớt, cho đến khi ta nói ra tình cảm ẩn chứa trong lòng thì nét mặt biến thành khó tin cực độ. Ta cũng không muốn phơi bày sự không biết xấu hổ của bản thân, nhưng ta tin rằng các huynh đệ sẽ vì ta mà liều mạng với người kia, mà đó lại là kết quả ta không muốn nhìn thấy nhất.

“Đại ca có khinh thường ta không?”. Ta sợ sệt mở miệng, siết chặt tay áo chứng tỏ đang khấn trương.

Sau khi đại ca bình tĩnh lại thì lộ ra nụ cười bao dung như thường lệ, ôm ta vào lòng. “Yểm Nguyệt, hãy tin đại ca, các huynh đệ vĩnh viễn cũng không coi thường ngươi”

Lúc này cửa sổ bị gõ nhẹ, ta cuống quýt ngồi thẳng dậy. Đại ca vén rèm, nhị ca thò đầu vào nói. “Đại ca, người tên là Đấu Tiêu vẫn đi theo chúng ta”

Đại ca nhướn mày, tự hỏi trong chốc lát, còn nhìn ta mấy lần, sau đó ôn hoà hỏi. “Mời Đấu Tiêu tới nói chuyện được không?”

Ta rụt vai, gật đầu.

Đấu Tiêu dù kinh ngạc khi được đại ca mời, nhưng lúc đối mặt với thái độ không thân thiện nhưng cũng không mất lễ nghĩa của các huynh đệ thì vẫn ung dung tự nhiên. “Vấn đề của đại công tử, tiểu nhân đương nhiên sẽ không giấu diếm chút gì”

Đại ca hỏi. “Chủ tử của người... là ai? Thân phận thế nào?”

Đấu Tiêu vừa cười vừa trả lời. “Chẳng lẽ Đại công tử cho rằng chủ tử sẽ tự giới thiệu với hạ nhân như ta?”. Hắn dừng một chút. “Ta chỉ biết chủ tử không có họ, chỉ có tên”. Hắn chuyển sang ta, dường như đang nói cho một mình ta nghe. “Tên của chủ tử là Tù Vân”

Không có họ? Đại ca cau mày, ý định dò xét lai lịch người kia dường như lại càng khó khăn. “Vì sao lại... đây dựa với Yểm Nguyệt?”

Trước khi Đấu Tiêu trả lời thì nhìn sang ta hỏi ý, cho đến khi ta không chịu nổi, phải gật đầu thì hắn mới nói. “Bởi vì chủ tử nghĩ rằng ngũ công tử là của hắn”

“Nói nhảm!”. Tứ ca thô bạo trả lời. Sau khi biết chuyện ta gặp phải, các huynh đệ đều tức giận khó nén, vất vả lắm mới nhịn xuống, nay lại bị lời của Đấu Tiêu khơi dậy. “Yểm Nguyệt không thuộc về bất cứ ai! Hắn là người của Đỗ gia bảo, là huynh đệ của bọn ta!” Đấu Tiêu không đồng ý mà lắc đầu. “Đây là lý do duy nhất ngũ công tử không bị giết sau khi gặp gỡ chủ tử vào hôm đó”

15. Chương 15

Các huynh đệ nghe vậy ai nấy đều chấn động, vẻ mặt do dự.

Đấu Tiêu nói tiếp. “Chẳng lẽ các vị công tử nghĩ rằng không hề có lý do gì khi người như chủ tử cho đến nay vẫn không có tiếng tăm ư?”

Trước khi Đấu Tiêu rời đi thì xin phép được nói chuyện riêng với ta. Lúc đầu các huynh đệ không chịu nhưng dưới sự yêu cầu của ta cũng đành đáp ứng. Ta đứng với Đấu Tiêu cách xe ngựa không xa, nhìn khuôn mặt tươi cười của hắn, ngưỡng nghịu siết chặt mười ngón tay. Đấu Tiêu muốn nói gì với ta? Mà ta muốn nghe gì từ chỗ hắn?

“Ngũ công tử có nhớ tiểu nhân từng nói người rất đặc biệt không?”. Đấu Tiêu dịu dàng cười. Ta chưa bao giờ có ác cảm với Đấu Tiêu, dù hắn là thuộc hạ của người kia, bởi vì trên gương mặt tươi cười bất biến của hắn, ta có thể nhìn ra sự thân thiết và quan tâm mà không phải xem thường hay đồng cảm.

Ta gật đầu.

“Ta biết ngũ công tử rất khó chịu, nhưng mọi chuyện không phải như người nghĩ. Chủ tử cô độc quá lâu, quen đứng trên cao quá lâu, quen độc đoán quá lâu, cũng quên mất cách ứng xử với người khác đã lâu...”

Ta hoang mang nhìn Đấu Tiêu, không rõ hắn muốn nói gì.

“Có lẽ ngũ công tử không để ý, nhưng sau khi gặp người chủ tử đã giống với người bình thường nhiều hơn, nếu không hôm nay nhất định khó tránh khỏi thương vong. Chủ tử vì người mà phá vỡ rất nhiều nguyên tắc, thậm chí vì người liều mình giúp đỡ giáo chủ Minh Cung thần giáo mà khó chịu suốt nửa tháng”. Trong mắt Đấu Tiêu hiện ra thích thú. “Nếu không sợ nguy hiểm đến tính mạng thì ta đã tìm một họa sĩ vẽ ra, đóng khung làm kỷ niệm”. Hắn dừng lại một chút. “Có lẽ ngũ công tử không rõ tiểu nhân đang nói gì, nhưng người không cần lúc nào cũng tự ti như vậy. Người nên coi trọng bản thân hơn, thậm chí là tùy hứng hơn một chút. Người nên biết tự ti quá mức không chỉ liên quan đến bản thân người, mà còn liên đới tổn thương tất cả những người yêu thương người”. Đấu Tiêu liếc về phía các huynh đệ đang nhìn chằm chằm ở xa xa, hơi mỉm cười. “Thật ra ngũ công tử rất may mắn”

Ta theo ánh mắt của Đẩu Tiêu mà nhìn lại, đối diện với vẻ gấp gáp của các huynh đệ, tâm trạng rướm ra cảm động. Đẩu Tiêu nói đúng, lúc ta xem thường chính mình thì cũng đồng thời phủ định giá trị của Đỗ Yểm Nguyệt, phủ định sự quan tâm của các huynh đệ.

“Cảm ơn”. Ta cảm ơn Đẩu Tiêu, khúc mắc không rõ trong lòng đột nhiên thả lỏng, buồn rầu trong ngực lập tức giãn ra rất nhiều.

“Nếu cần, tiểu nhân nhất định theo sát bên cạnh, đương nhiên cũng báo cáo hướng đi của chủ tử cho công tử”

Ta lo âu hỏi. “Hắn sẽ không gây bất lợi cho người đẩy chứ?”. Ta cũng không muốn Đẩu Tiêu vì giúp đỡ ta mà bị trách phạt.

Đẩu Tiêu cười với ta. “Ngũ công tử yên tâm, nếu không phải được chủ tử ngầm đồng ý thì tiểu nhân có mượn gan trời cũng không dám đứng ở chỗ này. Đã nói người là người đặc biệt mà”

Ta cứ ngẩn ngơ cho đến khi đoàn người đến Lục phủ. Bỗng qua cánh cổng đỏ thẫm, Lục Nghiễm Triệu dẫn người nhà và nô bộc ra đón, thân thiện vỗ vai đại ca mà cười sang sảng. “Các vị thể chất lâu ngày không gặp, càng ngày càng anh tuấn, Đỗ huynh thật có phúc”. Sau khi lần lượt nhìn kỹ các huynh đệ, hắn kinh ngạc dừng lại trên mặt ta. Mọi người của Lục gia đứng sau lưng cũng trở nên ồn ào. Ta mất tự nhiên tránh né, cảm giác ánh mắt sáng rực của mọi người cứ quét tới không rời.

Cuối cùng, Lục Nghiễm Triệu bật cười, vuốt râu nói. “Cũng chỉ có Đỗ gia mới có được người như vậy! Là Yểm Nguyệt phải không?”

Ta chấp tay với hắn. “Lục thế bá”

“Ừ”. Lục Nghiễm Triệu trả lời. “Các vị thể chất đi đường mệt nhọc, không bằng vào thu xếp trước, chờ đến bữa tối lại gặp nhau”

Ban đêm, trong căn phòng ở Lục gia, ta và các huynh đệ ngồi một bên, hơi nhàm chán nhìn Lục gia nội chiến.

Nguyên nhân rất đơn giản, Lục Tâm Liên có người trong lòng, đương nhiên không vui khi gặp những kẻ vướng víu như bọn ta nghênh ngang vào nhà. Thế nhưng Lục Nghiễm Triệu hình như hơi băn khoăn với ý trung nhân của Lục Tâm Liên, lại nghĩ đến tình cảm với phụ thân ta nên hai người ồn ào không ngớt, không ai nhìn ai, lại thêm những người khác tới khuyên can nên toàn bộ trở nên hỗn loạn.

“Yểm Nguyệt ổn chứ?”. Đại ca lo âu nhìn ta, dù sao trong lúc tranh cãi cũng nhiều lần đề cập tới tên ta.

“Ừ”. Ta gật đầu, thật ra trong lòng lại thả lỏng. Nếu Lục Tâm Liên cự tuyệt hôn sự này, lúc về cũng dễ ăn nói với phụ thân.

Tứ ca khá bất mãn mà nói. “Lục tiểu thư không xấu nhưng lại kiêu căng hung hăng, Yểm Nguyệt cũng không phải khăng khăng muốn cưới nàng, cần gì ngạo mạn như vậy?”

Nhị ca trả lời. “Đa số những cô gái đẹp đều không thích có người đẹp hơn mình, Lục tiểu thư ghen ghét bề ngoài của Yểm Nguyệt, chuyện hôn nhân này không thành mới tốt”

“Dù sao ngũ ca cũng có người trong lòng mà”. Lục đệ không đầu không đuôi chêm vào một câu, khiến mọi người trở tay không kịp. Ta đứng ngồi không yên, không ngờ lục đệ lại nói ra như vậy.

Một trận trầm mặc lan ra, không khí trở nên nặng như chì. Ta thật sự không rõ lúc đó tự khai ra là đúng hay sai, nhưng lời đã ra khỏi miệng, có giải thích thêm hay hối hận cũng không làm được gì. Ta không kì vọng có người thấu hiểu hàng vạn nỗi băn khoăn trong lòng, chỉ cần thông cảm là tốt lắm rồi.

Nhưng đúng là vẫn có người yêu thương ta, đại ca khụ một tiếng rồi chậm rãi nói. “Thật ra chỉ cần do Yểm Nguyệt lựa chọn là được, chúng ta chỉ hi vọng người có thể vui vẻ”

Nhị ca nói tiếp. “Yểm Nguyệt rất dịu dàng, luôn suy nghĩ cho người khác, người nên quan tâm tới bản thân nhiều hơn”

“Ta thấy người kia không tệ”. Tam ca phùng má. “Có thể bảo vệ Yểm Nguyệt”

Ta cười khổ. “Chỉ e rằng ta tự đa tình mà thôi”

“Phải không?”. Tứ ca đột nhiên ngắt lời, trợn mắt nhìn chằm chằm phía trước, kinh ngạc nói. “Ta thấy không hẳn là vậy”

Mọi người nhìn theo ánh mắt tứ ca, người của Lục gia cũng đã ngừng cãi vã từ lâu, ai nấy ngậy ra như phỗng. Từ bóng tối bên ngoài phòng, hai bóng người chậm rãi hiện ra. Người kia như thần tiên mà bước tới gần, khí thế dời sông lấp biển. Người hầu xung quanh loạng choạng tránh đường, ngay cả các huynh đệ cũng không biết phải làm sao.

Cuối cùng, những người của Lục gia không có võ nghệ đều bị vài người bịt mắt đột nhiên xuất hiện điểm huyết hoặc đánh gãy xương mang đi, các huynh đệ cũng vì lời lẽ khéo léo của Đấu Tiêu mà rời khỏi. Trong căn phòng lớn chỉ còn lại ta và hắn, hai người nhìn nhau.

Vì bất ngờ nên ta nhất thời không phản ứng kịp, chỉ có thể ngậy ngần nhìn hắn bước tới, nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của hắn, cảm giác phức tạp.

Hắn nặng nề nhìn ta, không nói gì, cũng không nhúc nhích.

Dường như trải qua thật lâu, rốt cuộc ta cũng tìm về khả năng ngôn ngữ, sợ hãi mở miệng. “Vì sao?”. Vì sao lúc đó không nói lời nào mà rời đi? Vì sao lúc này đột nhiên xuất hiện? Những vấn đề dăm ba câu không thể nói nên lời vẫn nghẹn trong ngực, khiến ta thở dốc, thật khổ sở...

Hắn cười như có như không, trả lời. “Vì không quen có thứ muốn mà không có được”

“Muốn mà không có được?”

“Nếu trái tim của ngươi chỉ có thể dùng trái tim để đổi lấy...”. Trong mắt hắn chứa đựng kiên định. “Ta đổi với ngươi”

Đổi? Ta kinh ngạc trợn mắt, những lời Đấu Tiêu nói không ngừng vang vọng trong đầu: Trái tim chỉ có thể dùng tình cảm chân thành để đổi.

“Vì sao lại muốn trái tim ta?”. Nước mắt ta bắt đầu rơi xuống, vốn tưởng rằng bản thân chỉ như đôi giày cũ bị vứt bỏ...

“Nói thật, ta không biết”. Hắn kéo ta vào lòng. “Nhưng ta luôn cảm thấy thiếu thiếu thứ gì đó. Ngươi thường xuyên xuất hiện trong đầu ta đến đáng sợ. Đấu Tiêu nói đó là tình yêu. Hai chữ này ta không hiểu, thứ ta muốn chỉ có ngươi!”

Đây là lý do ngu xuẩn nhất ta từng nghe, nhưng ta cũng không thể tìm ra một lý do khác. Bản thân ta cũng không rõ chuyện tình cảm giống như hắn. Hiện tại vì một câu của Đấu Tiêu mà hắn quyết định trao đổi trái tim với ta, vậy những chuyện trước kia phải giải thích thế nào?

“Ngươi tổn thương ta rất sâu, trước giờ vẫn vậy”. Làm sao ta biết sau này ngươi sẽ không?

“Lúc đầu ta không có tình yêu”. Giống như Đấu Tiêu nói, lúc đầu hắn chỉ nghĩ ta là một thứ thuộc về hắn.

“Nếu đã không có tình yêu thì tại sao bây giờ lại đòi hỏi?”. Ta quay đầu sang chỗ khác, hơi run rẩy.

“Bởi vì không đủ. Thứ ta muốn không chỉ là thân thể, ta muốn trong lòng ngươi có ta”. Hắn hơi giận. “Ngươi không nên lúc nào cũng xem nhẹ bản thân mình”

“Ngươi quan tâm ư?”. Quan tâm đến chuyện ta tự ti?

“Ta quan tâm, nhưng ngươi cái gì cũng không chịu nói ra, dù ta muốn đối xử tốt với ngươi cũng không được”

“Chẳng lẽ là ta sai?”. Ta không thể tin nổi mà phản bác, giọng điệu quả thật có chút tùy hứng như Đấu Tiêu từng đề nghị.

“Đương nhiên không phải”. Hắn chán nản một cách hiếm thấy. Ta nghĩ hắn nhất định chưa từng hạ mình như vậy.

Đột nhiên ta hơi buồn cười, mọi chuyển chuyển hướng quá bất ngờ, đến mức có chút không chân thật. “Ngươi thật lòng ư?”

“Không biết”. Hấn thành thật trả lời. “Ta không dám bảo đảm, nhiều nhất chỉ có thể nói ta không lừa dối người”

“Thật không có sức thuyết phục”. Vì người rất kiêu ngạo cho nên sẽ không lừa dối ta ư? “Ta thậm chí còn không biết người là ai”

“Chuyện này có thể từ từ mà tính”. Hấn cười. “Ta là Tù Vân”

“Còn ta là Đỗ Yểm Nguyệt...”

CHÍNH VĂN HOÀN

16. Chương 16: Phiên Ngoại

Yểm Nguyệt cực kì nặng tình, lại xem tình thân là quan trọng nhất, cho dù đã lưỡng tình tương duyệt, tâm đầu ý hợp với Tù Vân nhưng chỉ cần có mặt người của Đỗ gia bảo thì lại khó tránh khỏi phân tâm. Hơn nữa Yểm Nguyệt da mặt mỏng, không thể làm ra những cử chỉ thân mật với Tù Vân trước mặt mọi người, cho nên lúc có nhiều người thì Tù Vân khó tránh khỏi sổ phận bị làm lơ.

Ngược lại, ý muốn độc chiếm của Tù Vân đối với Yểm Nguyệt rất mạnh. Biết là không nên và không cần thiết, nhưng mỗi lần thấy những người khác đeo bám Yểm Nguyệt như kiến bu đường thì mùi dấm chua sẽ nồng nặc bay lên trong vòng mười dặm. Nếu không nghĩ sẽ khiến Yểm Nguyệt bị khó xử thì với cá tính của hấn, hấn đã sớm đuổi bọn họ đi từ lâu!

Sự thiếu kiên nhẫn không cách nào phát tiết toàn bộ đều phản ánh trên gương mặt tuần mỹ nhiếp hồn của Tù Vân. Lâu ngày, mọi người cũng đã quen với việc mỗi khi đến tìm Yểm Nguyệt sẽ thấy đôi mắt vốn sâu thẳm của Tù Vân biến thành ánh mắt giết người, vẻ mặt đầy đe dọa rất trẻ con, mượn lời của Đỗ nhị thiếu thì chính là nhìn vào rất thú vị!

Một con người duy ngã độc tôn như vậy, vì Yểm Nguyệt đã phải phá lệ biết bao nhiêu?

Mà người bị liếc xéo nhiều nhất trong các huynh đệ Đỗ gia chính là Tứ thiếu gia.

Đỗ Tứ thiếu giao du rộng rãi, thường xuyên được bạn bè tặng những đồ vật mới lạ cổ quái. Nhớ đến Yểm Nguyệt suốt ngày ru rú trong nhà, Tứ thiếu sợ hấn bị người khác chê kiến thức cận nên lần nào có hàng mới, người đầu tiên Tứ thiếu nghĩ đến chính là Yểm Nguyệt. Còn nữa, Đỗ Tứ thiếu trời sinh ruột dễ ngoài da, nói trắng ra tức là không có đầu óc, cho dù hôm qua bị người ta trừng liếc đến tê da đầu thì hôm nay vẫn hớn hở chạy tới làm vật cản to đùng.

Ngày hôm đó, Đỗ Tứ thiếu cầm “Bích Tuyền Lộ” mới vừa tới tay, hồ hởi tới chỗ ở của Yểm Nguyệt, sau khi nhìn quanh thì hỏi. “Tù Vân không có ở đây ư?”

Yểm Nguyệt buông sách trong tay xuống, dịu dàng cười. “Mới ra ngoài, lát nữa sẽ về”

Đỗ Tứ thiếu nghe vậy, trên mặt toả ra một cỗ hào quang và vui sướng như thể ‘trong nhà không có người lớn’. “Thật tốt quá, nếu hấn ở đây thì biết phải làm sao? Yểm Nguyệt, người xem”. Hấn đưa ra bình rượu màu xanh ngọc, nâng niu trên tay như bảo bối. “Đây là bảo bối có thể khiến người khác vui sướng hơn cả thần tiên trên trời”

Hấn máy móc lặp lại những lời mà bằng hữu khoác lác với hấn ban nãy cho Yểm Nguyệt nghe, ngay cả vẻ mặt ái muội cũng làm giống y chang. “Uống vào giống như cưỡi mây đạp gió, vô ưu vô sầu. Tên kia còn mập mờ nói cái gì nữa nhưng ta không nghe, chỉ biết rằng đây là đồ tốt”

“Rượu ư?”. Yểm Nguyệt tò mò hỏi.

“Ách, chắc vậy...”. Đỗ Tứ thiếu ngượng ngùng cười gượng. “Ta còn chưa thử qua, mấy hôm trước uống rượu bị sỏi, bây giờ không dám uống nữa...”

Yểm Nguyệt cười. “Vậy chờ tứ ca khỏi bệnh rồi cùng thưởng thức cũng không muộn”

Đỗ Tứ thiếu lắc đầu. “Nếu chờ nữa thì sẽ phụ lòng bằng hữu, dù sao ta cũng có rất nhiều đồ tốt, người không cần chờ ta. Yểm Nguyệt thử một chút xem, để ta yên lòng”

“Ừ”. Yểm Nguyệt ngoan ngoãn nghe lời, nhìn Đỗ Tứ thiếu rót thứ rượu màu hổ phách long lanh ra chén rồi lập tức uống cạn.

“Thế nào?”. Đỗ Tứ thiếu tới gần Yểm Nguyệt, vội vàng hỏi.

Yểm Nguyệt cau lại đôi mày đẹp, hơi khó hiểu mà trả lời. “Không giống vị rượu cho lắm”

“Không giống vị rượu?”. Tứ thiếu nghe vậy giật mình, nghi ngờ nhìn kỹ thân bình. “Sao lại không giống vị rượu được? Rõ ràng người rất có mùi rượu, chắc là uống ít quá rồi”. Hắn lại rót cho Yểm Nguyệt thêm một chén đầy, giục Yểm Nguyệt uống vào.

Vài lần sau, nhìn gương mặt tuyệt mỹ của Yểm Nguyệt sau khi uống gần nửa bình Bích Tuyền Lộ mà vẫn trắng như thường, không hề có bộ dáng say rượu, Tứ thiếu không khỏi nể phục. “Vậy thì lạ quá, không có khả năng”. Ngay cả Yểm Nguyệt là người tửu lượng kém nhất trong các huynh đệ mà còn không sao, chứng tỏ rượu này nhẹ biết bao nhiêu. Nhưng bằng hữu ở trước mặt võ ngực, khen không ngớt miệng mà bảo đảm, chẳng lẽ hắn lừa mình? “Yểm Nguyệt, người chờ chút, ta đi tìm tiểu Lục thử xem”

Đỗ Tứ thiếu thật vất vả tìm được Nhị thiếu, Tam thiếu và Lục thiếu đang luyện kiếm trong thiên viện, sau khi kể rõ đầu đuôi thì muốn lấy huynh đệ ra thí nghiệm lần nữa.

Vẫn là Đỗ nhị thiếu can ngăn, do dự nhìn chiếc bình khắc hoa, mở miệng hỏi Tam thiếu bên cạnh. “Có mùi rượu nhưng không có vị rượu? Bích Tuyền... Bích Tuyền là vật dẫn của ba thứ, dẫn tình, dẫn lửa, dẫn tâm... Tứ đệ, nếu ta không lầm, Bích Tuyền Lộ không phải rượu”

“Í?”. Tứ thiếu và Lục thiếu - người suýt nữa bị hi sinh đều lớn tiếng nghi vấn.

Sau khi suy nghĩ hồi lâu Tam thiếu mới vỗ tay một cái. “Ta nhớ ra rồi, Bích Tuyền lộ là trần cung chi bảo của Thần Tiên cung”

Tứ thiếu và Lục thiếu nghe vậy sắc mặt trắng bệch. Thần Tiên cung – dân giáo nổi tiếng trên võ lâm, nếu là trần cung chi bảo thì nhất định không tránh khỏi...

Nhị thiếu tàn nhẫn xác minh suy đoán của hai người. “Không sai, là xuân dược”

Trầm mặc.

Lại trầm mặc.

Sau đó Tứ thiếu “oa” một tiếng nhảy dựng lên, kinh hoàng kêu to. “Thảm rồi, thảm rồi! Ta cho Yểm Nguyệt uống”

“Cái gì?”. Những người khác trên mặt nổi gân xanh, một lúc sau Nhị thiếu mới hỏi. “Yểm Nguyệt uống bao nhiêu?”

Tứ thiếu ấp úng trả lời. “Ừm... kia... này... gần nửa bình...”

Nửa bình ư? Nhị thiếu suy tư một lúc, sau đó nói với Tứ thiếu. “Bích Tuyền Lộ không khó giải, hiện tại người có các biện pháp như sau: Một là đến tiệm thuốc mua Thiên Tiên Sâm kết liên và Hoả Diệm Sơn Long quả, kèm theo mười vị thuốc khác, nấu ba ngày ba đêm rồi cho Yểm Nguyệt uống vào là được...”

“Thiên Tiên Sâm kết liên? Hoả Diệm Sơn long quả? Mấy thứ dược liệu vô giá này người nói cứ như dễ dàng tìm được ở mấy hiệu thuốc ven đường vậy!”. Đỗ Tứ thiếu rống lên với Nhị thiếu.

Tam thiếu giậu đổ bìm leo. “Hơn nữa Yểm Nguyệt không có nội công, lúc độc phát cũng không nhịn được ba ngày ba đêm”

“Nói vậy cũng đúng”. Nhị thiếu gật đầu. “Vậy phương pháp thứ hai, đến mấy nơi phong nguyệt ở trần kể bên tìm một nữ nhân về cho Yểm Nguyệt dập lửa”

Tam thiếu nói tiếp. “Ta nghĩ với cá tính của Yểm Nguyệt, dù đối phương là nữ tử phong nguyệt nhưng hễ có quan hệ xác thịt thì sẽ phụ trách đến cùng. Cho nên lúc tới lầu xanh người nhớ chọn một em dâu tiêu chuẩn về, không cần trong sạch nhưng ít nhất phải hợp với người dịu dàng như Yểm Nguyệt”

Lục thiếu lúc này mới nghi vấn. “Nhưng nếu vậy, Tứ ca không sợ bị Tù Vân giết chết ư?”

Nhị thiếu hướng về phía Lục thiếu mà tán thưởng. “Không sai, cho nên tiểu Lục à, trước khi Tứ ca người chết thì nhớ đối xử tốt với hắn một chút”

“Ê”. Tứ thiếu nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Nhị thiếu.

“Phương pháp thứ ba chính là Tù Vân. Người hiện tại có thể xin hắn cứu Yểm Nguyệt, nhưng nếu vậy người cần phải giải thích với hắn vì sao Yểm Nguyệt lại trúng mị độc. Đương nhiên người cũng có thể chờ Tù Vân tự phát hiện, sau đó người lại ở trước mặt hắn giải thích lý do Yểm Nguyệt trúng mị độc”

Hướng về khuôn mặt lạnh lùng tuấn mỹ của Tù Vân giải thích vì sao Yểm Nguyệt lại trúng xuân dược mạnh mà hắn không biết? Bất kể là thời điểm nào, chỉ nghĩ thôi đã thấy sợ. “Hai phương pháp này khác nhau ư?”. Tứ thiếu vô lực hỏi, bắt đầu cảm thấy các huynh đệ nhà mình có chút hã hê.

Quả nhiên Nhị thiếu lộ ra nụ cười khiến Tứ thiếu muốn học máu. “Có chứ, bị chết rất thảm và bị chết thảm hơn nữa”. Hắn dừng một chút. “Khuyết điểm của cái sau là Yểm Nguyệt phải chịu dày vò, nhưng ưu điểm là người có thời gian cao chạy xa bay”

Cao chạy xa bay? Đề nghị rất hấp dẫn.

Nhưng Tứ thiếu lại không nỡ để đệ đệ mình yêu thương vì sự dốt nát của mình mà bị hại. Trong lúc Tứ thiếu vẫn đang do dự thì Đại thiếu bước tới. “Các người tập trung ở đây nói chuyện gì vậy?”

Lục thiếu khéo léo trả lời. “Bàn về việc tình thân và tính mạng cái nào quan trọng hơn”

Nhị thiếu giống như đột nhiên nhớ ra mà hỏi Đại thiếu. “Đúng rồi đại ca, người biết Tù Vân đi đâu không?”

Đại thiếu trả lời. “Ta không rõ lắm, nhưng hồi nãy ta thấy hắn đã về, hiện tại chắc đã về phòng Yểm Nguyệt”. Hắn nhìn sắc mặt đột nhiên tái xanh của Tứ thiếu. “Sao vậy?”

Nhị thiếu thoải mái cười. “Tốt rồi, Tứ đệ, bây giờ người không có quyền lựa chọn nữa, chỉ có thể chạy trốn chết mà thôi”

Rõ ràng mới vừa nãy còn không sao, nhưng đột nhiên một cỗ hơi nóng từ bụng dưới dâng lên, lan tới tận xương, thiêu đốt mãnh liệt. Dục vọng nồng đậm không báo trước mà che phủ toàn bộ suy nghĩ, thân dưới lập tức có phản ứng, Yểm Nguyệt hầu như không thể kiềm chế được mà rên rỉ, suýt ngã ra đất. Vất vả lắm mới lấy lại một ít lý trí, hắn ngượng ngùng kinh hoảng lấy tay che sự biến hoá kịch liệt dưới thân, rất sợ bị người ta nhìn thấy.

Thở hổn hển, mặt ửng hồng, hai tay đang che lấy thân dưới rõ ràng ý thức được xúc cảm nóng như lửa đốt, cách một lớp quần áo mà cảm nhận được áp lực, cũng hi vọng được an ủi nhiều hơn. Yểm Nguyệt vừa nhận nhin vừa lúng túng, thân thể run rẩy không ức chế được từng đợt vui sướng thiêu huỷ lý trí đang kéo tới. Hết lần này tới lần khác, trong đầu đột nhiên hiện lên những khiêu khích của Tù Vân, càng khiến hắn khát vọng và cảm thấy trống rỗng. Thân thể không nhận được giấy dựa, nếu không phải còn một chút lý trí thì Yểm Nguyệt đã sớm dùng tay tự xử.

Thân thể co lại, càng nhận nài thì trên người càng nóng rực, Yểm Nguyệt nhú chặt lông mày, môi thở gấp, màu da như bạch ngọc nổi lên một tầng ửng đỏ xinh đẹp, thêm phần quyến rũ. Vì kiềm chế rên rỉ tràn ra khỏi miệng mà Yểm Nguyệt dùng sức mím môi, lại không biết đáng về này lại càng mê người.

Đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân, trong lúc kinh hoảng Yểm Nguyệt đã thoáng lấy lại lý trí sắp bị đốt sạch, gần như gấp người xuống bàn, trong đôi mắt đẹp đầy nước mắt, hai gò má bị tình dục nhuộm thành màu hồng, đầy đáng thương mà ngược mắt nhìn người đang tới.

Lúc Tù Vân vào phòng thì nhìn thấy kích thích đầy hương diễm, cảnh tượng đầy chấn động như vậy.

Đứng yên bất động, đầu tiên hắn nhắm mắt hít một hơi thật sâu, lúc mở ra thì đã khôi phục một chút bình tĩnh. Sau khi dò xét trong phòng thì hắn chính xác nói ra. “Tứ ca của người đã đến ư?”

Yểm Nguyệt một lúc lâu mới tiêu hoá được vấn đề, chậm chạp gật đầu.

Trên mặt Tù Vân có chút cứng đờ, sau khi đến bên bàn cầm cái chén lên ngửi thì lập tức hiểu rõ, khoé miệng câu lên nụ cười tà ác, ngồi xuống bên cạnh Yểm Nguyệt, nhìn Yểm Nguyệt bằng ánh mắt vui vẻ, phức tạp mà yêu thương. Hoá ra cái tên Tứ ca không đầu óc của Yểm Nguyệt cũng làm được chuyện tốt...

Yểm Nguyệt vất vả lắm mới đè xuống một cơn sóng tình dục khác, khổ sở nhìn Tù Vân. Thấy hần tỉnh bơ, Yểm Nguyệt không biết mở miệng thế nào, đầy trắc trở mà đến gần Tù Vân, vịn vai hần, dâng lên đôi môi anh đào cảm dỗ người ta phạm tội.

Yểm Nguyệt hiếm khi chủ động, Tù Vân đương nhiên cũng không khách khí. Sau khi kéo Yểm Nguyệt ngồi lên đùi mình thì hần dịu dàng hôn lên cánh môi mềm mại kia, thừa dịp Yểm Nguyệt thở hổn hển mà mút vào đầu lưỡi nóng bỏng, quần quýt dây dưa. Một tay hần ôm eo Yểm Nguyệt, tay kia lại ấn lên hai điểm trước ngực người yêu.

Điểm mẫn cảm vốn sưng lên đau nhức, sau khi cảm nhận được nhiệt độ truyền vào thì càng khó chịu như thiêu đốt. Yểm Nguyệt nghiêng người về phía trước, van xin được vỗ về nhiều hơn, thế nhưng ngón tay đáng ghét đó cứ ngưng lại bất động. Yểm Nguyệt theo bản năng vùi vào ngực Tù Vân, khoé mắt rỉ ra hơi nước uỷ khuất, lông mày nhứ chặt, giống như không nói lời nào mà thúc giục.

Nhưng Tù Vân dường như cũng quyết tâm không làm ra động tác gì.

Trong chuyện tình ái của hai người, trước giờ Yểm Nguyệt luôn bị động. Phản ứng của Tù Vân khiến hần lúng túng, nhưng dục vọng đang thiêu đốt quá thật khiến hần không cách nào nhẫn nại. Hần vừa chịu đựng khát vọng trong lòng, vừa thống khổ nhớ lại cách Tù Vân thường làm với hần. Mặt hần hồng lên ngượng ngùng, ngây ngô cởi vạt áo Tù Vân ra, in xuống rất nhiều nụ hôn trên xương quai xanh người kia, lại còn cọ xát khiêu khích. Thấy người bên dưới vẫn thờ ơ, hần uỷ khuất méu máo, ngón tay run rẩy lướt tới thắt lưng Tù Vân.

Tù Vân đè lại đôi tay sắp bức hần phát điên kia, nâng lên cầm Yểm Nguyệt, ngắm nghía đôi mắt đỏ bừng, nghiêng răng nghiêng lợi nói. “Nếu muốn làm gì người có thể nói ra!”. Nếu tiếp tục như vậy nữa mình tuyệt đối sẽ đầu hàng.

Cho dù Yểm Nguyệt động tình trước nhưng Tù Vân vẫn thấy mình đầu tư tình cảm nhiều hơn. Hần cho Yểm Nguyệt tình yêu của cả cuộc đời, nhưng Yểm Nguyệt còn phân tâm cho song thân, huynh đệ, già trẻ lớn bé trong Đỗ gia bảo, thậm chí là hai con chó gốc ghéech chỉ biết chảy nước dãi mà Đỗ Uyển nuôi.

Hần muốn biết sau này Yểm Nguyệt có thể vứt bỏ lễ giáo, tôn nghiêm mà mở miệng đòi hỏi hần hay không. Hần càng muốn chứng minh ở trong lòng Yểm Nguyệt, hần không giống những người khác.

Nói? Nói gì? Yểm Nguyệt không đoán được tâm tư của người trước mặt, nhưng đối diện với đôi mắt còn khát cầu hơn cả hần trên gương mặt anh tuấn của Tù Vân, tình dục bùng bùng trên người Yểm Nguyệt chuyển thành nhu tình như nước. Đôi mắt trong trẻo trở nên yên ả như nước bên hồ, dung nhan tuyệt mỹ lộ ra vẻ say lòng người mà cười khẽ. “Rất yêu, rất yêu người...”. Tình cảm của Yểm Nguyệt rất gọn gàng dứt khoát.

Tù Vân nghe vậy giật mình, nhìn chằm chằm đôi mắt đắm nước khó nhẫn nhịn mà lại tràn đầy yêu thương của Yểm Nguyệt, lập tức dùng sức ôm hần vào lòng, như muốn khắc vào sâu tận bên trong. Tù Vân vùi đầu vào cổ Yểm Nguyệt, tiếng cười trầm thấp truyền ra từ bên tóc hần. “Người làm vậy là phạm luật, nhưng vẫn chấp nhận được...”

Nói xong thì bé Yểm Nguyệt lên, bước tới chiếc giường che rèm mỏng.

Hôm sau, Đỗ Tứ thiếu chịu không nổi lương tâm cắn rứt, quyết định tự thú.

Tứ thiếu còn không quên lôi kéo Tam thiếu làm đệm lưng, lúc đó nếu xảy ra chuyện thì chỉ cần chạy nhanh hơn Tam thiếu là được!

Dọc đường Tứ thiếu hết lần này đến lần khác mô phỏng các tình huống và cách ứng đối, sau khi quẹo qua hành lang thì đúng lúc chạm mặt Tù Vân. Tứ thiếu lúc đầu vẫn hoảng hốt tái mặt, nhưng sau khi thấy biểu cảm lướt qua trên mặt Tù Vân thì lập tức chuyển sang trở mặt, ngay cả Tam thiếu cũng ngây ra như phỗng.

Hai người cứ ngây ra như vậy một lúc lâu, ngay cả Tù Vân rời đi lúc nào cũng không biết.

Vất vả lắm Tứ thiếu mới tìm về năng lực ngôn ngữ, ấp úng hỏi. “Tam ca... người... thấy không?”. Không chừng là mình nằm mơ giữa ban ngày.

Tam thiếu cũng tràn ngập khó tin. “Thấy...”. Thấy Tù Vân cười với bọn họ.

Hai người còn đang chìm trong kinh ngạc vô biên, cho đến khi Tứ thiếu bị Đẩu Tiêu xuất hiện một cách quỷ dị mà võ vai thì sợ đến mức hoảng hốt thét lên. “Oa!”

Đẩu Tiêu vẫn thản nhiên như thường lệ mà làm lễ, trên mặt lại hiện ra ý cười sâu hơn ba phần so với bình thường. “Tứ công tử, chủ tử có chuyện muốn nhờ. Không biết...”

Đỗ Tam thiếu và Tứ thiếu rút cuộc tới phòng Yểm Nguyệt mà gõ cửa. Tiếng trả lời khẩn trương và yếu ớt truyền ra, một lúc lâu sau mới thấy Yểm Nguyệt đỏ mặt, thân thể cứng đờ ra mở cửa.

Nhìn trên mặt Yểm Nguyệt không giấu được mệt mỏi và kiêu diễm, Đỗ Tứ thiếu trong lòng không khỏi hổ thẹn.

Yểm Nguyệt mời hai huynh trưởng vào ngồi, giả vờ thản nhiên, ngón tay vuốt nhẹ lên thành chén, do dự một chút rồi mới lơ đãng mở miệng. “Cái kia... Tứ ca... Rượu hôm qua người mang tới, ta nghĩ người đừng nên uống mới tốt”. Ánh mắt Yểm Nguyệt lảng sang bên, rất sợ Đỗ Tứ thiếu hỏi nguyên do.

Đỗ Tứ thiếu cảm động muốn khóc, tới lúc này mà Yểm Nguyệt còn nghĩ đến mình! Hắn kích động nắm tay Yểm Nguyệt. “Yểm Nguyệt, người yên tâm, Tứ ca bất luận thế nào cũng không uống”. Hắn dừng một chút, bàn tay bỗng nhiên nặng nề mà đau khổ nắm chặt. “Yểm Nguyệt, Tứ ca xin lỗi người...”

Xin lỗi? Yểm Nguyệt lúc đầu là nghi hoặc, nhưng rất nhanh bị vẻ mặt khoa trương của Tứ thiếu dời đi chú ý, đương nhiên cũng không nghe được Tam thiếu lầm bầm. “Hắn đương nhiên không uống được, lúc này đã sớm nịnh bợ đưa hết cho Tù Vân rồi. Yểm Nguyệt bị bán mà còn không biết...”

“Tam ca nói gì vậy?”

“Ách, đó là... sinh nhật vui vẻ nha!”

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yem-nguyet>